

READ-BOOK.NET
Libros gratis en línea!

Невідома планета - Олександр Кваченко

Предмова

Над нами розкинувся безкрайній космос, здавалося, безмежна порожнеча, пронизана далеким сяйвом зірок. Цей величезний простір зберігає незліченну кількість таємниць, які чекають на розгадку, а кожна населена планета дає можливість дослідити незвідані території та побачити нові форми життя.

Подорож головного героя планетами та аномаліями пронизана вивченням інопланетних систем і нових форм життя, небезпекою та відкриттями, пригодами та спілкуванням, таємницями та загадками довілля та звісно втратами - це все зміцнювало дух героя під час мандрів. Його на цьому шляху підтримує група дослідників бази, науковці, інопланетні форми життя, штучний інтелект, кіборг і такі самі шукачі пригод. Вони, всі разом об'єднані спільною метою - розкрити таємниці невідомої планети. Спільно розвиваються, вчаться, зростають, але, як і скрізь, усі переслідують свої цілі, просто в цей момент їм по дорозі з головним героєм.

Під час дослідження невідомої планети герої отримують нові знання і роблять дивовижні

відкриття, це і:

- Зустріч та вивчення інопланетних екосистем, флори та фауни, які кидають виклик уяві. Нереальна краса інопланетних пейзажів, від барвистих пустель, висохлих морів і до високих гір.
- Спостереження за унікальними геологічними особливостями планети, такими як гори, печери та каньйони, утворені місцевими природними процесами. А чуже небо тут, наповнене дивовижними місяцями, зірками та сузір'ями.
- Виявлення стародавніх руїн або артефактів, залишених загубленою цивілізацією або місцевими поселенцями, що дає підказки про історію цієї планети.

Але подорожі по невідомій планеті пов'язані з різними труднощами та небезпеками. У своїх пригодах герої стикаються з:

- Пошуками в гористій місцевості та подорожами в аномалії, дослідженням поверхні планети та тунелів, збором ресурсів і даних про потенційні загрози.
- Ворожими формами життя, непередбачуваними природними бурями, невідомими явищами та нападами аномальних тварин і бандитів.
- Перевіркою космічних кораблів, що впали, відновленням механізмів, ходінням занедбаними локаціями планети та розгадкою таємниць.
- Полюванням за новими технологіями або за цінними артефактами, що використовуються для захисту і розвитку всієї команди героя.

Але також усіх вабив космос, а для цього потрібно було багато чого вивчити та відновити, потрібні були першочергові знання:

- Навігації по зоряних системах, використання небесних карт і передових технологій для подорожей у космосі.
- Місць розташування аномалій планети та космосу, які створюють червоточини та знищують кораблі.
- Баз по інопланетних видах і расах, вивчити їхню культуру, технології, отримати знання з дипломатії та традицій народів співдружності.
- Управління ресурсами, запасами палива, харчування і всього іншого при цьому ще піклуючись про моральний стан екіпажу під час довгих подорожей.

Пригоди героя на невідомій планеті стануть свідченням незламного духу дослідника. Він зіткнеться з неймовірними викликами, зробить доленосні відкриття і розкриє таємниці катастроф, що сталися. Всесвіт величезний і наповнений дивовижами, герой і його команда була сповнена рішучості дослідити доступнішу його частину, одну планету за іншою, тим самим отримати змогу розширити межі людського досвіду та розуміння всесвіту.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

Розділ 1. Пробудження.

Дивний сон, мелькання чогось незрозумілого, але невиразно пізнаваного, вірніше, воно просто знайшло відгук у моєму серці. У якомусь сенсі це нагадувало мені марення, викликане наркозом. Світло ліхтаря наді мною, скляна кришка.

Дивовижна ситуація. Але це тривало недовго. Усвідомлення було першим кроком до остаточного пробудження. Тьмяно горіло світло.

Мій язик прилипав до піднебіння, в роті пересохло, і все моє тіло ніби розвалюється на частини. Неприємна ситуація, м'яко кажучи. Мій розум поступово почав розігріватися, а думки почали обертатися швидше. Завіса, що закривала мій мозок, луснула, наче хтось устроїв голку в повітряну кульку. Спогади прийшли. Не дуже послідовно, та не всі.

Промайнула серія коротких відео та в основному фотографій. Моторошний калейдоскоп. Не відчуваючи жодних емоцій, я знову розплющив очі й сів, почав терти скроні. Тіло відчувається нормально і навіть незліченні голки його вже не колють, але воно все ще якимось подавлено.

Оглянувся. Кімната з високою стелею площею близько тридцяти квадратів схожа на печеру. Уздовж стін стоять п'ять порожніх футуристичних циліндричних капсул. Зліва, наприкінці кімнати, є кілька шаф зі скляними дверима, за ними видніються медичні препарати. Праворуч можна побачити мерехтливу всіма кольорами панель управління у формі овалу. Світло проникає зі стелі. Ця кімната явно призначалася для медичної мети, що було очевидно.

Але думати не було коли. Пульти увімкнулися, вентиляційні отвори загули, світло засяяло, і почувся механічний шелест. Була в мене надія, що ситуація швидко вирішиться, де я знаходжусь і що я тут роблю. Хоча мозок був дуже пригнічений через вплив заспокійливих засобів, почувся голос, і з-за шафи виїхав механізм, який зумів викликати подив, і звук, судячи з усього, виходив від нього.

Він працював на колесах, мав кубічний корпус та рухливу голову, дуже схожу на гігантський морський бінокль, який хтось прикріпив до телескопічних шарнірів. При цьому він мав дві пари гнучких кінцівок, що нагадували гофровані шланги, що закінчуються трипалими маніпуляторами.

— Ти мене розумієш? - звернувся до мене механізм.

— Так, - видав я, і тільки потім усвідомив, що звуки, вимовлені пристроєм і мною, були досконалою тарабарщиною, але чудово мною розумілися. Знову майнуло відлуння емоцій та спогадів і швидко зійшла нанівець. Чим же цікаво мене таким забійним накачали?

— Вилізай із мед капсули.

Чомусь виникало відчуття, що для механізму це рутинна робота, а що таке мед капсула.

— Одягайся, - скомандував він, коли мені вдалося спустити ноги з капсули, а потім ще утвердившись на ногах, впорався з нападом запаморочення.

— А... Як, де я? — поставив я логічне запитання.

— Одягай це, — він чи воно простягло в маніпуляторі механізму пакунок, — сюди дивися. - На екрані біля овальної консолі крутився ролик, як одягатися.

Виявляється, цей пакет-згорток був хитро складеним комбінезоном. Широкі лямки були елементами поясу, варто їх потягнути в сторони, як в руках виявилось темно-сіре щось, розмірів так на пару більше, ніж треба.

Я продовжив дивитись наочну демонстрацію зі скупими поясненнями. Один з елементів щільної горловини, при стисканні пальцями ставав рухливим і перетворювався на аналог замку на блискавці, правда, самої блискавки не спостерігалось. Високі технології? Позаземні - прийшла думка-осаяння. Чи це був спогад? Втім, мене було до нього.

Нога ліва в штанину раз, нога права в штанину два. Руки в рукави, застебнути. Варто було повернути застібку на належне місце, як костюм різко стиснувся, щільно обліпивши тіло, але через пару миттєвостей послабив хватку, ставши якщо і не другою шкірою, то дуже комфортним. Зручно. Матеріал теж приємний, але є деякий дискомфорт. Не звик я одним елементом одягу обходитися. Втім, це відзначалося розумом, у своєрідному фоновому режимі.

— На вихід, — махнув маніпулятором на стіну, і з того боку з шипінням у стіну поїхали двері. - Рухайся за стрілкою на підлозі.

— Добре, — буркнув я у відповідь і потопав у вказану сторону, постійно дивлячись на всі боки та помічаючи все нові й нові незрозумілі для мене пристрої.

За дверима виявився не широкий коридор, приблизно висотою два з половиною метри на два метри, явно проритий та оброблений якимось механізмом. Поки я оглядався, помітив на землі сліди коліс іншої ширини не таких як мед секції, а самі двері - ворота явно були зроблені та встановлені тут пізніше. Та й сам механізм я такий бачив у перше.

Ось розумію розумом, що все це, м'яко кажучи, дивно, але ні емоцій, ні бажання заперечувати чи чинити опір немає. Збориста у них тут хімія. Міг би злякатися — трясся від страху. Напевно, пофігізм. Не впевнений. Механічно переставляю ноги по темно-сірому покриттю з білим геометричним візерунком, які світяться з ромбиків-квадратиків у формі стрілки. Байдуже відзначаю якісь рослини. Мох якийсь? Гриби? Все байдуже, тільки скрізь під стелею проходять кабелі та труби, так краєм ока помічаю. Індиферентно проходжу повз двері, які тільки номерами й відрізнялися один від одного. Лише раз повернув голову і погляд затримав, коли повз зустрілися двері з засувами з назовні, для чого це. Нарешті стрілочки на підлозі довели мене до місця з великим круглим вікном, мабуть, їдальня — майнула лінива думка-висновок. Велика кількість столів і стільців, умивальник, а також багато склянок, таці, якісь апарати уздовж стін, на це дуже прозоро натякає. Прочинив двері.

Зазвучав зі стелі голос.

«Заходь і займай місце. Слухай уважно, не перебивай», — інструктував мене голос, доки вмикався один із моніторів на стіні. Ішов, ішов, ось і дійшов. Дивно. Однотипне все і якимось все сумно. Відходити від хімії почав? "Сідай, де зручно", - видали інструкцію. "Угу", - здається відповів я, переступаючи поріг.

Приміщення, в якому я опинився, було дуже схоже на стару добру пивну їдальню зі студентських часів, кілька дерев'яних або пластикових столів і кілька десятків стільців. Ех, молодість-молодість. Тут місця було на двадцять - двадцять п'ять людей, але зараз тут був я один. Мені здалося трохи все занедбано, відносно чисто, але таке почуття, що все прибрано, ось недавно. Загорівся на стіні екран. Пройшов, сів на вільне місце, що опинилося на протилежній від входу стороні. Сиджу, дивлюся на екран, навколо і людину, що говорить на ньому.

Чоловік як чоловік, вік під сімдесят, сивина, звичайнісінький комбінезон як у мене, сірий, тільки в рідкісну темну ляпку. Якби не було в мені такої кількості невідомої хімії, напевно б здивувався, чи щось спитати спробував, а так... Їдальня та телевизор. Розум, зачепившись за щось звичне, якимось чином пробудив атрофовані рефлексії часів молодості, з'явилася звична зібраність і готовність вбирати інформацію як на лекції. Задзичжав апарат під стіною на столі й з нього вилізла тарілка з ложкою, напій, я все забрав і сів їсти.

— Ну, почнемо, — зрадів незрозуміло чому дід з екрана, коли я подивився на нього. — Дозвольте представитися... — почав бадьоро дід.

Схоже, мені не лише знання мови заклали, а і якусь додаткову інформацію прямо на згадку закинули. У всякому разі, за ті дві години, що дід розпинався, я не так нове з його слів дізнавався, як із закладеного згадав усього різного. Хоч би як дивно це звучало. Загалом ситуація склалася така: існує планета на задвірках космосу. Вона була колись заселена, але після низки воєн і застосуванням невідомої зброї навколо планети, та на її поверхні почали з'являтися аномалії та проколи простору. Потім пройшло приблизно тисяча років і відновилося трохи цивілізація в тих місцях, де не було аномалій. Наступними прийшли арахноїди (раса павуків) і відкинула цивілізацію людей від відновлених місць. Але і вони не змогли тут зачепитися, не працювала їх техніка, може і місце існування їм не підходило, невідомо, але на планеті вони ще зустрічаються.

Рідкісні корисні копалини залишилися на місцях аномалій, поверхня лише частково має рослинність і тут мешкають різні мутанти та тварюки. Населення майже немає, тільки маленькі колонії під поверхнею планети й збереглися. Колишні шахти, бункери, печери та тунелі уподобали як залишки орд вторгнення, так і залишки населення, що виживають в умовах катаклізмів та аномалій. А ще останнім часом на планету почали падати космічні кораблі, які затягує деє аномалії чи в проколи простору у космосі. Швидше за все, знову цивілізація почала освоювати цю ділянку космосу. Пірати, колоністи, дослідники, втікачі кого тільки не викидає на поверхню.

Я був серед десятків людей, знайдених та врятованих тут на кораблі який впав неподалеку. Через те, що я виявився з малорозвиненою планети, мене не просто розморозили, але і, відповідно до закону та інструкції даного поселення, піддали ментальному впливу в медичній капсулі. По суті, це було схоже на викликаний сон, або на віртуальну комп'ютерну гру, де мене навчили мови та основним правилам тутешнього життя, а саме як використовувати найпростіші пристрої та технології цього поселення. У будь-якому випадку, окрім мовних навичок, мене ще трохи познайомили з місцевістю, історією та культурою. У цілому дані лекції були спрямовані не стільки на просвітництво, скільки на стимулювання і розкриття знань, щоб вони проникли в глибини свідомості та закріпилися, моя взаємодія з технікою, самоосвіта і саморозвиток.

Загалом було багато чого, але мене почало хилити в сон після їди, і дід з екрана мені радив відпочити та завтра продовжити. Зовсім на автоматі звернув тарілку з вилкою, засунув у чашку, позіхаючи, дійшов до утилізатора. Згодував йому сміття і лише потім спіймав себе на легкому, приглушеному, але виразно почуття здивування, чому я це зробив, мені це знайомо. Не сьогодні спати.

Дід з екрана сказав, щойно прокинувся підходити до їдальні. Мені знову показали стрілочками на підлозі дорогу до туалету і житлового блоку, що являє собою щось на зразок кімнати на два місця з односпальними ліжками, де я і ліг, не знімаючи комбінезона. Ніч-мати дасть пораду, мозок повинний відійти від препаратів і взагалі, як я зрозумів діда, моє тіло довго перебувало в

стазисі. Як я сюди потрапив, і хто такий я погано пам'ятав, ім'я, родину, як навчався, на кого все. Все спати.

Прокинувся, спогади навалилися як снігова куля, хто я, звідки, що тут роблю і навіщо. Розболілася голова, промасажувавши скроні й повалявшись ще пів години підвівся. Потрібно зайнятися справами.

Не знаю, як там у всяких попаданців справи з залишками особистості господарів тіла йдуть, але в моєму випадку мав місце бути штучно створений суб'єкт з частково зайнятою пам'яттю. Таке наведене роздвоєння особистості. Нині цей другий «я» навчений у віртуальній реальності активно розчиняється у мені оригінальному, збагачуючи пам'ять знаннями, а тіло навичками. Втім, із першим, по суті, вже все закінчилося. Наскільки можу судити з пам'яті, той хлопець був особистістю хоч і освіченою, але безхребетною. Втім, якби було інакше, ще невідомо, хто б кого поглинув у результаті. Швидше за все на виході вийшов би овоч, що пускає слину, але техніка ментальна відпрацьована видимо до дрібниць на цій базі, все врахувала і поправила, ще й заспокійливих ввела. Якщо це взагалі важливо. Так. Стоп. Не про те гадаю. Звичайно, рішення ШІ, чи начальства бази в питанні інтеграції в це суспільство диких емігрантів досить оригінальне, але що мені з того? Нічого.

Можливо, в результаті вийде слинявий овоч, але явно з цією методикою роботи з ШІ були опрацьовані до дрібних деталей, уявні наративи, накази, все враховано і модифіковано, а також введені заспокійливі засоби. Якщо це можливе в принципі. Так. Зупиняємось. Я не про те думаю. Звичайно, розв'язування проблеми інтеграції вихідців з інших світів у суспільство дуже оригінально, але що це означає для мене? Нічого поки, треба опановувати себе.

Підйом треба щось робити, тіло трохи прийшло в норму, голова не болить, прояснилася, так би мовити.

Що у нас за планом туалет, їдальня.

Пройшов вчорашній шлях, як зайшов у їдальню, загудів апарат приготування їжі, знову вчорашня поживна каша та коктейль.

Хвилин за десять ввімкнувся екран знову з'явився дід.

— Ну, хлопче, як сьогодні почуваєшся? – спитав він.

— Начебто нормально.

— Будемо знайомитись. Я штучний інтелект цієї бази, працюю тут вже понад тисячу років. А ти хто і як до тебе звертатись.

Я думав це реальна людина вчора, все перемішалось, а це виявилась машина. Оце так, куди я потрапив. Минулий я, впав би в істерику, точно щось підмішали, мабуть в кашу.

— Мене звуть Микита, можна коротко Мік, я з планети Земля, людина. Як я тут опинився?

— Тебе знайшов на кораблі, що розбився, в стазис капсулі наш технік. Привіз сюди, я тебе розморозив і привів у нормальний стан.

— І чого ви хочете від мене? Адже це не моя планета, я так розумію.

— Так не твоя, назви ніхто не знає, є тільки номер, я потрапив сюди також із дослідного

космічного корабля, що розбився на планеті. Мені потрібні помічники для роботи цього комплексу.

— Що я буду робити?

— Для визначення корисності тебе потрібно помістити в мед капсулу і дізнатися свій коефіцієнт інтелекту або КІ – це в нас наріжний камінь цивілізації та запорука щасливого майбутнього. Причому не важливо, в якій із космічних держав ти проживаєш. Пару тисячоліть тому, у процесі розвитку технологій і прогресу в медицині, місцевим вченим вдалося створити нейронний комп'ютер, який працює на основі твого інтелекту і чим більше КІ, тим потужніше тобі можна поставити нейромережу.

— І що ця нейромережа мені дасть?

— Зараз, як і тисячу років тому, вся техніка працює за допомогою нейромереж, є звичайно в деяких пристроях і ручний режим, але це тільки в найпростіших механізмів. Ну в крайньому разі нейроком – проміжний пристрій між людиною та технікою. Все залежить від КІ та нашої угоди.

— Як мені визначиться?

— Спочатку в мед відсік, визначимо твої показники, а потім подивимося, йди за вказівником.

Ті самі коридори, та знайомі двері.

Заліз у комбінезоні у капсулу. Зручно тут влаштовано, ще й покриття підлаштовується під анатомію тіла. Кришка опустилася, пішов якийсь газ. Щось обліпило голову. Невеликий напад паніки, викликаний замкнутим простором, вдалося придушити звичним вольовим зусиллям. Смішно в мені рефлексії навченої особистості виявляються, я начебто вже проходив сканування КІ. Генії були ті, хто до такого додумався використовувати ці ментальні техніки, чи навіть віртуальну реальність, воно є ідеальним способом для навчання. Саме тому мені лекцію дід і читав, щоб максимально встигнути витягнути та закріпити в підсвідомості інформацію. Зробити додане своїм, а зважаючи на те, скільки я вже знаю і пам'ятаю — це дуже успішна практика. Хоча, звідки мені бути в курсі, яка кількість дрібних нюансів існує, чи не дуже дрібних, так і яка частина знання канула в небуття?

Укол кудись у шию, і я знову можу рухатися. Кришка пішла вгору і мед капсула випустила мене з затишного полону. Оперативно.

— Як мої справи? — запитує дід чи ШІ як його називати, він висвічується на місцевому моніторі.

— Нормально, візьми з мед капсули свою карту, сам ознайомишся, я тобі поясню, також бери нейроком одягай на руку, там є карта комплексу та обруч одягни, він синхронізується.

Все взяв, одягнув.

— Що мені тепер робити? - спитав я ШІ, коли зібрався.

— Я вивчив твої дані з медичної карти, ось дивись на екрані.

Карта дуже схожа на мій паспорт із Землі, з моєю фотографією. Там же на екрані з'явилася моя медична карта. Природно, в урізаному вигляді лише загальнодоступні дані. То що тут у нас?

Ім'я, вік, стать, група крові, ще якісь суто медичні речі й ось він заповітний параметр — КІ. Усього сто тридцять три одиниці, це багато мало, що це означає.

— У принципі показання КІ у тебе гаразд, можна ставити нормальну нейромережу 3 покоління, але у мене такої на складі немає. Потрібно провести ще кілька процедур відновлення організму і потім ще раз перевірити. У тебе травми голови були?

— Так, в дитинстві, у 2-3 років напорівся піднебінням на пірамідку, але лікарі сказали все нормально. Правда мама розповідала, що коли їв молоко носом витікало, перегородка зламана якась була.

— Ну полікуємо подивимось. Зараз я тобі надав доступ до переміщення по базі, можеш ходити, де підсвічується підлога та відчиняються двері. Так само я тобі в нейроком залив кілька основних баз, вони зараз навчаються у фоновому режимі. Як користуватися ним, у тебе було раніше навчено, повинен сам розібратися. Кнопка є на обручі, так ти зможеш викликати окуляри, вони синхронізовані з нейрокомом, через них ти переглядатимеш обладнання на базі, його функціонал, належність, працездатність, а також зв'язатися зі мною.

— То що я маю робити?

— Поки освоюйся, завтра подивимося на твій стан, поговоримо, так само з ранку як прийдеш до їдальні.

— Добре, я тоді піду.

— Так, йди. Сказав ШІ та відключився монітор.

Гаразд, не до нього мені поки що. Тут на порядку денному класичне питання: «Що робити?» На жаль, але з відповіддю на нього було не дуже. Втім, як завжди. Ладно, тоді спробуємо скласти короткостроковий план. Тут дещо простіше.

Озирнутися, дізнатися більше про місце, де я перебуваю, розібратися з технікою.

Я дістався до своєї кімнати та почав з нейрокома та обруча.

Нейроком, це якийсь прилад для покращення пам'яті, а вчитися мені потрібно і швидше, потрібно дізнатися, куди я потрапив. Залишатися в невіданні, що навколо відбувається, я не хотів, тому, зібравшись з духом, я обережно натиснув на обручі виступ і перед очима сформувалося поле, де почали підсвічувати предмети, що знаходяться навколо.

Ще через кілька секунд я відчув сильне запаморочення, це ніби пір'їни лоскотали у мене в голові. Неприємні відчуття досить швидко зникли, а перед очима з'явилася нова порція зображень, у супроводі тексту та голосового позначення. Перші зображення при повторенні мною супроводжувалися невеликим дискомфортом, але поступово неприємні відчуття проходили та запам'ятовування проходило нормально. Скільки минуло часу, я не помітив, тільки в якийсь момент усвідомив, що картинки переді мною мелькають дуже швидко, як і пояснення, я ліг на ліжку. Швидкість навчання зросла щонайменше втричі, а, можливо, й більше.

Періодично мені ставили тестові питання щодо пройденого матеріалу, і я їх без будь-яких затримок вирішував, потім відпочивав десь по годині. Це додало мені впевненості, і я зосередився на навчанні, як міг, помічаючи, як сприйняття збільшується ще більше. Кілька разів я ходив у їдальню і в якийсь момент просто відключився прямо в кімнаті, можливо, мій

організм не витримав навантаження, швидше за все обруч занурив мене в сон, ліміт навантаження на мозок.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 2. Дослідник.

Прокинувся я різко і не відразу зрозумів, де знаходжусь, а потім на мене нарінули спогади та образи вивченого матеріалу. Невеликий головний біль з'явився з ранку, хоча, як дізнатися якийсь час доби.

— III не підкажеш якийсь час доби. – натиснув я на обручі кнопку. – Я довго спав?

— Судячи за місцевим часом, добу. На базі заведено 25-годинний день, з якого дванадцять відведено на роботу, а інші на розсуд начальника комплексу, не рахуючи належного часу на відпочинок. У разі нападу на базу, за регламентом, або за чергуванням може все змінюватись.

— Тут ще й напади бувають? – здивувався я.

— Так, підтвердив III, але не частодесь раз на місяць.

— А хто нападає?

— Найчастіше аномальні тварини, іноді змінені тварини. Вчи бази там є все. Ще є питання? – запитав він.

— Ні, я поки що поїм, подивлюся навколо, голова трохи болить, можна таблетку яку-небудь від головного болю.

— Так, йди до їдальні там зараз приготується коктейль, він зніме головний біль.

— Дякую.

На свій подив, у мене в голові була вся потрібна інформація, як користуватися даними апаратами в їдальні, туалеті, душі. Тут у сусідній кімнаті був вмонтований душ, дезінфекційна та ще купа всіляких пристосувань, які я випробував і вийшов зовсім відпочивши. Мій комбінезон, як я встиг дізнатися, належав до третього класу, його я повісив у дезінфекційній, він там почистився і частково зарядився, після чого я налаштував його під себе, знання з'явилися після навчання. Комбінезон був технічний і міг підтримувати життя в безповітряному просторі протягом доби, тільки шолома не було в комплекті. Повернувшись у їдальню, випив коктейль, від нього, хвилин за десять, мені значно полегшало, і їдальню я озирнув вже зовсім по-новому. Як мінімум більша частина приладів, які я бачив, мені вже була знайома, і я розумів, для чого вони призначені. Набравши їжі та сівши в крісло, увімкнув дисплей обруча і самостійно вибрав напрямок свого навчання, а згодом створив чергу для вивчення та запустив список для фонового режиму.

Я ще не розібрався, де я точно знаходжусь і як я потрапив у той корабель, що мене сюди привіз, але в мене з'явилися припущення, де я зник зі своєї планети та з'явився тут. З пам'яті виникали смутні спогади, чи війни, чи катаклізму. Але цією проблемою я займаюся пізніше, зараз в мене є інші складності. Я потрапив на базу у вигляді мережі печер, або бункерів, вона вже кілька сотень років існує, карта в нейрокомі присутня, і зараз база працює на кого, на себе, потрібно запитати хто тут командує. Те, що мене тут відновили та вчать, це не просто так, отже, я їм для чогось потрібен, моє «воскресіння» є величезним успіхом, або навіть справжнім дивом.

А що буде потім, я думати зараз не хотів, тому зайнявся вивченням основних даних з навколишнього оточення, відклавши історію розвитку і побудову бази до певного часу, а також купу непотрібних мені зараз знань. Я вибрав усі доступні знання з ремонту обладнання, медицини, зброї та планета, що може врятувати мені життя, або хоча б продовжити його. Що я міг точно сказати, що потрапив я на околицю якоїсь Співдружності. Тут є аристократія, і часто йдуть війни. За все, за планети, за ресурси, за людей та за владу. Але я відкинув зараз непотрібні мені думки та зайнявся навчанням, на жаль, використовувати інші варіанти вивчення я зараз не міг.

Близько п'яти днів я займався поглинанням настільки необхідних мені знань і досліджував базу, постійно ставлячи питання ШІ на теми, що цікавлять мене. Нікого стороннього я не зустрів, схоже я був один, це насторожувало. Напевно, мою мінімальну межу в освоєнні інформації з техніки, зброї та медицини я вивчив, і тепер можна спробувати засвоєні знання на реальних прикладах. Першим ділом я пішов у їдальню, викликав меню на панелі управління харчового синтезатора і натиснув кнопку загальної діагностики. Фахівцем в управлінні, чи техніком я не став, але базові знання здобув.

Як і очікував, через пару хвилин кольори на панелі змінилися на жовті та сині, лише невелика частина систем забарвилася зеленим. На нейроком надійшли розгорнуті дані про стан техніки, що тут у нас. Ресурс, стан, скільки порцій чого зроблено, залишок інгредієнтів тощо. Загалом, все зрозуміло.

— Я навчився основи та принципам роботи з технікою і вже можу виконати якусь роботу на базі - натиснувши кнопку я викликав ШІ.

— Потрібно перевірити механізми, що знаходяться в кімнатах, до яких у тебе є доступ, на предмет зламання, зносу. Що перевіряти та де, я скину тобі план на нейроком і на ньому ж відзначатимеш, що зробив. – озвався одразу ж він. – Якщо знайдеш щось, що вийшло з ладу, йди до складу, там є заміна та інструменти, доступ я тобі дам.

Ну що ж перша робота, треба, мабуть, показати себе, почнемо.

Насамперед з'ясував про стан їдальні та моєї кімнати. Один із механізмів дверей їдальні був частково зламаний, його ремонтувати я відмовився замінив на такий самий зі складу, а в моїй кімнаті було все цілком робочим. Всі датчики скрізь працювали, а потім пішов у сусідні кімнати й пішли поламання, відсутні датчики та механізмів дверей, немов у кімнаті все ламали, відключали, на одній із полиць я знайшов ганчірки з бурими розлученнями схожими на кров. Прикотив платформу і все розбите й неробоче збирав на нього. Звичайно, все відремонтувати я не міг, як правило сюди потрібен технічний дроїд з запчастинами, та ним повинен керувати технік, який ставив би першочергові завдання і допомагав з ремонтом. А так я що міг, у міру своїх знань ремонтував і упорядковував.

В одній із кімнат я знайшов розламаного дроїда, як міг спробував його запустити, я вже знав з

баз, як він лагодиться. Техніка складалася з модулів, і заміна блоків була найпростішим ремонтом, а ремонт модулів складніший і тут були можливі проблеми. Але це можна буде з'ясувати до його включення, залежно від відгуку блоків. На складі в шафі я знайшов тестер найпростішої моделі, якого має бути достатньо для діагностики та перевірки простих механізмів. Схема виявилася найпростіша, а точніше штучним інтелектом тут і не пахло, створена на основі їдь туди, зроби то, у нас такі в магазинах їздили продавали сік, згадалося мені. Більш докладно я поки в ці нетрі не ліз, тому що пріоритет у мене був зараз зовсім інший, лагодити що можу. Дроїд був обмежений межами бази та не мав великого функціонала, а по суті був прибирачем і саме для цього я його ремонтував, тому мені довелося замінити кілька блоків, і він після тестування запрацював.

— ШІ що робити з дроїдом - вирішив я спитати.

— Постав у кінці коридору на зарядку я потім пропишу йому завдання. Ще запитання є.

— Ні.

Так із цими кімнатами в коридорі я закінчив і якщо судити по карті, то в мене тут залишилося кілька приміщень, але доступу до них не було. Далі був мало освітлений тунель, що йде в далечінь. Його довжина становила близько тридцяти метрів, і він був досить широким. Увімкнувши ліхтар, розташований на обручі, я вирушив уперед, обережно ступаючи коридором. На стелі я бачив ніші для якихось механізмів, а також були схожі й у стінах. Судячи з підказок нейрокома, там були оборонні турелі. Від кого тут такою зброєю оборонятися, куди прориватися якщо ззаду їдальня, мед капсула, склад та кімнати, значить там є щось цінне, що ШІ захищає. Цікаво.

Мені потрібно було пройти близько двадцяти п'яти метрів і відкрити двері до наступного комплексу бази, щоб дістатися до необхідних мені приміщень. Там були й системи очищення повітря, генераторна, і місцевий оазис і т.д. Пройшовши вперед, я почув, як двері за мною зачинилися, а тунель за мною поринув у темряву, економить енергію ШІ. Дістався до першої кімнати, тут заклинило двері, проблемою для мене це не стало, полагодив. Порівняно з попередньою частиною бази, ця виглядала більш обжитою, кімнати мали сліди присутності людини. Десять були присутні інструменти та речі, залишені абияк.

Тут же була станція зарядки з дроїдами на зарядці, ще одного дроїда я знайшов метрів через п'ять, поламався не зміг доїхати, відправив в ремонт. Крокуючи прокладеним на карті маршрутом, дістався до наступних кімнат. Відволікатися на бічні проходи мені не доводилося, хоча я й обережно заглядав у них, коли проходив повз, світло там не горіло.

Також по дорозі знайшовся малий технічний дроїд, але це було і на краще, тому що ним можна керувати, давати завдання поки спиш. Знайшовши діагностичний роз'єм, я під'єднав тестер і запустив програму діагностики. Це зайняло близько десяти хвилин, і на терміналі висвітлився перелік несправностей і зносу деталей. Інформація зараз для мене була потрібною, але немає з собою запчастин на нього, тому я прибрав дроїда на візок, на першому рівні відремонтую, повинні бути на складі запчастини та продовжив вивчати інформацію.

На цьому дроїді знайшов дані про останнє місце ремонту і запис активації проти абордажної функції в системі бази, він їхав лагодити пошкоджені в бою механізми. Останні відомості в лозі містили дані з ремонту турелей. Під'єднав нейрокомом до нього та записав які запчастини потрібні. Після ремонту робота зможу керувати ним на відстані, до двадцяти метрів за допомогою нейрокома у цих печерах. Обійшовши найближчі кімнати виявляючи поламання,

фіксував кількість запчастин, які потрібні для ремонту, а скомпонувавши список, вирушив назад на перший рівень бази.

Відремонтував ремонтний дроїд й поставив його заряджатися, згодом я провів ще кілька його налаштувань, підкреслених мною під час навчання баз з ремонту. Повноцінних знань було дуже мало, а вивчені перші рівні мали загальний характер, мені ще не вистачало досвіду, тому навіть найпростіші операції, при проведенні первинної діагностики, займали дуже багато часу, але з часом я навчуся, якщо цей час у мене, звичайно буде. Само тіло робота являло собою довгасту форму, корпус з овальною образною головою, чимось нагадав мені гриб, з десятком гнучких щупалець, які закінчуються різними захватами. Пересувався він на гусеничному траку і був набагато спритнішим за мене, тому мені довелося підпрятися, щоб не відставати від нього, з візком запчастин. Пройшовши коридор, разом з ним дістався до оазису і відчинив двері. Кімната була природною печерою з маленьким глибоким озерцем посередині, на березі росли якісь чагарники, мох, трава і було кілька низькорослих дерев з плодами. У дальній частині виднілися грядки посаджених рослин, схожих на гриби. В оазисі я відразу поставив дроїду завдання з перевірки обладнання, а сам, сівши в крісло, викликав ІІІ через обрuch.

— Потрібно поговорити - сказав я, за кілька хвилин на стіні ввімкнувся екран монітора.

— Чим можу допомогти?

— Розкажіть, що взагалі сталося на базі, чи є тут інші люди?

— Повного доступу до інформації ти зараз не маєш, тому я можу повідомити лише частину інформації. Стародавній рід, який жив до початку війни на планеті, а після катастрофи організував бункер в закритому секторі планети та створив тут дослідницьку базу. Рід займався вивченням та розробкою техніки, а потім аномаліями та артефактами, що приносять з аномалій, та які знаходять у різних частинах планети. Також тут займалися розробкою різних технічних новинок, на основі цих артефактів, пробували використовувати все для виживання. Багато з розробленого ніколи не використовувався в інших поселеннях планети, але вони все одно вивчалися, була надія виправити ситуацію на планеті. Тут були зібрані різні розробки, які увійшли в серійне виробництво, а були й такі які не стали в пригоді з різних причин, не потреба, не доцільність, небезпека і т.д. Рід ворогував з кількома іншими родами, але не вони поклали край базі, а місцеві аномалії та тварини. По одній версії - одна з аномалій після катаклізму зрушила і накрила частину бази, що і призвело до загибелі частини дослідників та персоналу, по іншій - щось сталося в лабораторіях. Це було близько ста вісімдесяти років тому, й ось в результаті катаклізму не залишилося фахівців ні з лабораторії, ні з обслуговування.

— А співробітники, що залишилися, де поділися.

— Частина не витримала втрати близьких, частина загинула під час нового прориву з аномалії. Також є такі, хто пішов, й ті, хто ліг в стазис у зв'язку з великими ушкодженнями тіла. Все корисне обладнання залишилося в аномалії, лікувати не було чим, ресурсів мало. Живих людей на базі не залишилося зараз, лише механізми.

— А хто мене знайшов? - спитав я.

— Тебе знайшов технік він здебільшого кіборг ніж людина, матриця одного з наших співробітників техніків, був відчайдушний експеримент витягнути з аномальної частини бази тих, хто там вижив, людина не проходила робот сам не справлявся, суміщена особистість дійшла, але не встигла всім допомогти.

— ІІІ ти розповідаєш, начебто сам пережив усі ці події.

— Я матриця одного із засновників роду.

— І всі тут такі III. - здивувався я.

— Ні, давно функціую, і особистісна матриця була вшита спочатку, плюс додалася родова, а за такий період часу будь-який інтелект буде розвиватися.

— І чого ви від мене хочете?

— Я даю тобі ресурси для розвитку та життя, ти допомагаєш мені на базі.

— На який це період, мені не хочеться все життя провести під землею.

— Пропоную угоду на два роки. - запропонував він. - якщо будуть зміни, або станеться якийсь форс-мажор, ми зможемо обговорити це відразу, або наприкінці зазначеного терміну.

— У вас паперова угода чи як. Просто на землі підписують і зберігаються в обох клієнтів.

— Ні, у нас все робиться через нейромережу, або нейроком, зараз тобі прийде угода, ознайомся, як будеш вільний, даси згоду і відправиш на мене. Я тобі на браслет скинув юридичну базу, вивчи, знадобиться.

— Добре, я вивчу базу, прочитаю, а потім повідомлю. Що у вас за плани на базі, можете мені розповісти, що саме від мене потрібно.

— Обійти доступну територію, перевірити механізми, що можна відремонтувати. Запити по ремонту скидай на мережу, повернеться з рейду кіборг технік й складне полагодить, він зараз ходить місцевістю намагається роздобути ресурси, доступні запаси бази за цей час виснажилися. Останнім часом возить з космічного корабля, де знайшли твою капсулу, запчастини та все корисне, що може стати в пригоді.

— А можна дізнатися, звідки корабель узявся на вашій планеті?

— Будівництво стандартне для рудовоза чи транспортника, рубка та III знищено швидше за все, передня частина корабля зім'ята. З залишків людей і з тих, хто був на борту, належність до якоїсь держави з'ясувати можна тільки опосередковано, віз корабель вантаж запчастин до сільгосптехніки, тому можемо з'ясувати з якої держави були пілоти якщо дістанемо, але це мало що дасть. Технік збирає те, що може стати в пригоді на базі, можливо знайде щось що проллє світло на те звідки та куди рухався корабель. Дані зберігаються на III корабля по переміщеннях в космосі, але він не доступний і можливо розбитий.

— Може, кіборг знайде нейроком, або ще якісь інформаційні документи у команди.

— Надіслав повідомлення техніку. Ще є питання?

— Переді мною були люди, котрі теж розморозили? - спитав я, бо сліди перебування людини на базі були присутні.

— Так, але вони не пройшли адаптивний період, троє людей із твого корабля і за останні шістдесят років сорок дев'ять людей було відновлено, з них назад до стазис капсули повернулося двадцять три, вісімнадцять вийшли з бази в пошуку «цивілізації», решта загинула.

— Погана статистика, якщо не сказати гірше, - засумував я. - Ще є в стазисі люди на базі, крім поранених, які чекають кращого часу, а скільки всього, якщо не секрет?

— Ще шість людей вони пірати, або військові не зазнали розмороження, поранених сто сімдесят чотири капсули, присутні з відірваними кінцівками та обгорілі тіла, як персоналу бази, так і прийшлих, знайдених у розбитих кораблях. На їх лікування та відновлення немає ресурсів. Повторному заморожуванню піддано сорок дві людини та зберігається сто вісімдесят дев'ять залишків і фрагментів розумних.

— Ще страшніше все звучить, цвинтар, а не база. Хоча поки що мені це нічого не дає, де вони хоча б зберігаються, щоб я туди не ходив.

— На першому рівні, окремі дальні склади.

— Добре, далеко від мене, я не забобонний, але так про всяк випадок. Давайте ви розкажіть мені, що сталося, коли загинули співробітники бази.

— Що трапилося на той момент у лабораторіях, незрозуміло. Можливо, спрацював один зі знайдених артефактів або аномалію щось притягнуло, але в результаті частина бази в лабораторії закапсулювалась, а найсильніший імпульс невідомої аномальної енергії відключив всю електроніку, відключив реактори та знеструмив усі резервні джерела енергії, знищив дослідницький кластер III та додаткові. Це сталося миттєво, що відбувалося за цей час усередині бази є тільки в пам'яті кіборга техніка, він туди ходив в момент катастрофи, а в мене даних немає, оскільки станція була повністю знеструмлена, а всі системи впали в режим сну та економії. Коли люди запустили резервне джерело живлення, то почалася активація всіх систем на базі, за протоколом у разі відмови основного та двох лабораторних III включаюсь я. Мене запрограмували як аварійний III, і я надійно захований у самому захищеному місці станції. Можливо, саме тому я практично не постраждав. Я намагався зв'язатися з іншими III, але невдало, ймовірно, вони серйозно пошкоджені чи знищені.

— Тож у вас економія енергії, немає резервів?

— Були винесені над базою модулі збирання сонячної енергії, це, на цю мить, основне джерело живлення, але все, що накопичується, вистачає тільки на підтримку роботи бази та іноді на відновлення одного розумного.

— Залишити планету можна?

— Були спроби спуску та підйому, але жодна не закінчилася вдало. Присутні були автоматичні станції, що стежить за аномаліями на орбіті. Доступу до них у мене зараз теж не немає, потрібно відновлювати кабель зв'язку та живлення, але на сьогодні немає ресурсів для цих робіт. Що відбувалося цими майже двохсот роками над планетою, даних так само немає, як і даних із систем спостереження та моніторингу зовнішнього космосу. Рекомендую розпочати відновлення механізмів бази та налагодження повноцінної роботи.

— Коли кіборг технік повернеться? - запитав я.

— За п'ять діб.

— За чим він так далеко пішов?

— На кораблі, що розбився, є ймовірність зняти з реактора елементів живлення, що підходять до нашого реактора, це дасть повноцінне відновлення енергозабезпечення. Велика ймовірність, що в модулях управління, або в архівах бази знайдуться додаткові відомості, або інша інформація про подію, в мої системи завантажувалися тільки необхідні дані на екстрений випадок. Рекомендую проводити відновлення, згідно зі списком першочерговостей, - повідомив

III.

— Я продовжу ремонт. - ось і поговорили, є час на роздуми.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 3. Рівні бази.

Наступні два дні мені довелося працювати немов рабу на галерах, разом з технічним дроїдом. Те, що я не міг полагодити лагодив він, а якщо з нас ніхто не міг, то залишали кіборгу техніку, роблячи позначки про обладнання в мережі III. Спав, їв, працював і вчився – романтика. Намагався не думати, що буде завтра, жив сьогоднішнім днем.

На третій день праці, дістався місця виходу на третій рівень. Дорогою попадалися залишки розбитих дроїдів як оборонних, так і технічних. Стягував все що знаходив для розбирання на склад, а вночі, коли я спав, технічний дроїд, розбирав на компоненти. У сусідніх з проривом житлових приміщеннях, під завалами, знайшов два візуально цілих скафандрів, з розрядженими батареями та муміями всередині. Може це співробітники бази, а може таки ж розморожені бідолахами, як і я. Відтяг їх на цвинтар бази, попередньо знявши скафандри, пересилити себе було не просто, але з п'ятого разу у мене вийшло, майже не вивертало.

Огляд кімнат співробітників залишив тяжке враження. Секція по десять одномісних кімнат по обидва боки коридору. Невеликі приміщення два на три метри. Усередині ліжко, висувний столик та стілець зі стіни. Невелика ніша для скафандра та речова шафа, де вони складали всі свої особисті речі. Частина дверей зачинена, частина зламана, світло відсутнє. Довелося працювати руками, відкривати через ручне керування. Змінював замки, повільно випускаючи сперте повітря з кімнат. Нічого цікавого не було тільки речі, їх відправляв на склад, собі забрав ще один нейроком і запасний комбінезон, також попався шолом від нього, одяг, тепер у мене повний комплект. Шолом був автоматичним і знаходився в обручі на комірці костюма, міг включатися без відома господаря при суттєвому перепаді тиску, або при серйозному порушенні у складі повітря. Ретельніший огляд знахідок не дав. Все одноманітно як у готелі. Задережені гігієнічні приналежності, змінний комбінезон у шафці й все, від слова зовсім. І скрізь одне й те саме. В одній із кімнат був присутній господар. На його засушеному обличчі був вираз жаху, рот відкритий, руки стиснуті в кулаки, хоча, чого я себе накручую, це згубний стан повітря і гниття. Це дуже неправильно для людини, що повільно вмирає на самоті, швидше за все потрапив під дію аномалії. Відвезу його на склад, до всіх небіжчиків.

— Все це якось дивно. — висловив я думки вголос, але мені ніхто так і не відповів.

Перевірив душевий блок, там усе як зазвичай, але нічого не працює. Всі роботи з цією частиною коридору та приміщеннями я виконав.

— Ніч-мати дасть пораду, але знання то сила, — видав я народну мудрість, — повертаюся. Потрібно собі музику звантажити та включати, бо ще пару місячних циклів і точно буду з дроїдом розмовляти, або не дай боже, ще з ким віртуальним.

Наступного дня я присвятив підготовці, скафандри з трупів я почистив і продезінфікував у душовій. Зарядив їхні батареї, скафандри були легкі та запас автономності мали не дуже великий. Стандартна батарея давала п'ять діб економної експлуатації, а при активному використанні сервопідсилювачів гарантувала добу роботи. Сам скафандр був компактним, виглядав немов той самий комбінезон, але з посиленими вставками та додатковими модулями, плюс обмежений запас води та поживної суміші, а також балон із киснем. При економних витратах мені його вистачить на дві доби в безповітряному просторі.

За допомогою технічного дроїда та знайдених залишків вдалося зібрати один оборонний дроїд, але не ходячий. Все, закінчив, ніби він готовий до роботи. За допомогою візка я його відвіз на рекомендоване III місце, це був коридор на другому рівні бази та під'єднав там його до резервного живлення. Готово. Далі був вихід на третій рівень, піду подивлюся що там. Темряву широкого коридору розтинав вузький промінь мого ліхтаря, він створював у темряві химерні постаті. У стінах траплялися пробоїни та вищербини від попадання якоїсь зброї в коридорі, місцями були стоплені шматки незрозуміло чого. Замерлі вантажні платформи, що втратили з'єднання з III, вони відкидали потворні тіні. Мені треба було пройти близько ста метрів тунелю до потрібного місця. Нейроком з облучем автоматично сканував і передавав на III знайдені мною корисні запчастини, що могли стати в пригоді в майбутньому: залишки технічних дроїдів, контейнери з запчастинами та розхідниками.

При небезпеці або прориву на базу, коридор повинен був перекриватися ізолюючею бронеплитой гермозатвора, він відсікав аварійну ділянку або ускладнювали життя нападником. Діставшись гермозатвору, я зрозумів, що бронеплита зупинилася в півтора метра від підлоги, затиснувши гравітаційну платформу з встановленим на неї контейнером, її везли на склад не довели. Плита півметрової товщини, могла стати серйозною перешкодою, але не стала, та саме тут був прорив з аномалії на нижній рівень, який добив частину тих, хто вижив. Розчищення шляху до входу на третій рівень зайняло чотири години, тепер можна було проїхати на платформі. Оглянув автоматичні турелі, вони були цілі, а ось живлення на них, як і їхнє резервне джерело було відсутнє. Прокинув кабель освітлення для цього коридору з другого рівня і запитав турелі, додав тимчасові датчики та камери. Бентежила повна відсутність тіл істот, що прориваються з аномалії, люди попадалися, а цих немає.

— III, а де тіла? - спитав я.

— Частина була перероблена в харчування, частина для вивчення переміщена в сховища.

— Як вони виглядали?

— Аномальні тварини, чотири лапи, хижачи, швидкі, спритні. На нейроком скинув фото і класифікацію.

— Жахливі істоти - визначив я по фото - зубасті.

Пройшов кілька метрів і перед моїм зором постала перша бачена мною аномалія. Вона переливалася під світлом ліхтаря різними кольорами. За бронеплитами, метрах в п'яти, вона займала весь коридор, саме з її надр вирвалися тварини. Я довго вдивлявся в нерухому пелену, але нічого не звичайного не помітив у її глибині. Виглядає як товсте скло, що перегороджує прохід.

— А після останнього прориву звідти, - показав я пальцем на аномалію і спитав III - хтось ще виходив?

— Так, але давно. Зараз вона стабільна. Перед проривом мембрана аномалії може випромінювати світло, мерехтити або здійснювати хвилеподібні рухи.

— Я тут поставлю додаткову камеру, тож про всяк випадок. Що буде якщо в неї кинути камінь або будь-який інший предмет?

— Спробуй.

Знайшов на полу камінь і запустив його в пелену. Камінь проскочив на той бік і впав всередині аномалії. Разом з торканням і проникнення предмета пішли хвилі, як від кинутого у воду каміння.

— А як людина піде?

— Потрібен спеціальний скафандр з полем, що спотворює пелену, на складі в наявності немає, повинні бути в лабораторії. Людський організм переходу не витримує, у стабільному стані прохід мембрани аномалії лише у скафандрі. Більш-менш безпечний перехід без скафандра з полем, що спотворює пелену, можливий тільки в період мерехтіння мембрани, але все одно там в аномалії потрібен скафандр з повітрям. Велика імовірність підхопити якусь заразу на тому боці.

— Якщо людина там застрягне?

— Смерть із часом використання ресурсів скафандра, або аномальні тварини дістануть. - резюмував ІІІ - циклічність мерехтіння мембрани індивідуальна і до законів цієї планети не прив'язана.

— Дроїд може пройти?

— Так, але зв'язку з ним там, не буде. Може виконати чітко поставлене завдання і повернутися. Більш просунуті дроїди виходять з ладу, потрібно створювати поле захисту на ІІІ робота.

— На такому принципі працює і ваш кіборг технік?

— Так. Це оптимальне на цю мить рішення, виходячи з наявних ресурсів.

— А зброю мені можна носити, раптом хтось вилізе з аномалії.

— Можу видати голкомет, але треба вивчити бази щодо його застосування. Після повернення техніка та прийняттям договору повернемося до цього питання.

— Добре.

Продовжив до вечора займатися упорядкуванням другого рівня бази та відновленням функціонала приміщень та дроїдів. На цю мить вже працювали п'ять прибиральників на цьому рівні та три на першому. Відновили всі турелі й зібрали з технічним дроїдом ще пару оборонних, але частково робочих, з обмеженим функціоналом, не могли пересуватися і не всі функції працювали, могли стріляти в одну точку без відстеження мети. Ще зібрав по модулях один технічний дроїд, але на нього не вистачало маніпуляторів. Сміття, обрізки, частини обладнання, які нікуди не годилися і запчастини, що не визначаються, вирішив складувати на місці обвалу і знахідки скафандрів з трупами. Можна пізніше викинути, або переробити це все, чи вивезти потім.

Забарикадував прохід під бронеплитою гермозатвора, так про всяк випадок, вважатимемо я так спатиму спокійніше.

Перед сном кілька годин провів, крутячи перед очима схему, граючись масштабом і вибираючи оптимальний маршрут для завтрашніх робіт. Детальних даних про пошкодження третього рівня у мене не було, та він і був більший за другий, тільки приблизно позначені ділянки, де можна пройти, виходячи зі спостережень, пошкоджень та присутності аномалій. На третьому траплялися аномалії, вони виглядали як шматок спотвореного простору, деякі займали проходи чи кімнати, інші були невеликими та могли висіти посеред коридору. Для людини не всі становили явну загрозу, але заходи безпеки зводилися до того, що не чіпай, що небезпечно і будеш здоровий. Техніка безпеки праці написана не чорнилами, а кров'ю тих, хто її не дотримується.

На ранок почав досліджувати третій рівень. Убрався в скафандр, він зручніший за комбінезон, та й захист кращий, не зрозуміло, що я там зустріну. Якщо пройти аномалію не уявлялося можливим без скафандра зі викривлювальним полем, ходитимемо в обхід через технічні тунелі, ШІ казав що люди виходили з бази через ці тунелі. Співробітники ж мали обійти аномалії на шляху до поверхні, значить шлях є, а зараз досліджуємо все навколо. Перший такий технічний обхід був переді мною.

— Оце блин, щуряча нора, ну поповзли, — озвучив я думки, залізаючи в діру для дроїда.

Пройти на інший бік в обхід аномалії виявилось не складним завданням. Тунель лише був призначений для дроїдів, а не для людей. Його діаметр не дозволяв йти в повний зріст, а пригнувшись до підлоги, просувався було нормально, світла не було, світив ліхтариком. Періодично зів тунелю перетинали енергошини та кабелі. Стінки тунелю були гладкі з рідкісними нерівностями, зустрічалися бічні відгалуження тунелів що йшли в темряву, робив позначки на стінах, щоб не заблукати білим кольором. Перша складність, з якою довелося зіткнутися, - це правильно вивірити вектор точного виходу, а не прийти ще десь до іншої аномалії.

Через кілька невдалих спроб зорієнтувався в просторі третього рівня я вийшов в іншу кімнату, а з неї в коридор. За мною рухався технічний дроїд, що тягнув візок для майбутніх здобутих запчастин. Метрів за десять блукання вийшов на завал через весь коридор. Він був перегороджений вигнутим всередину листом металу, деформованої від впливу величезної температури та клубком кабелів, шматків металу та пластику з внутрішнього каркаса бази, щось тут потужне підірвали, нейроком видав вибух плазмової гранати. Вирішив поки що далі не йти, та перевірити все навколо.

Технічному дроїду дав завдання різати метал та балки на невеликі шматки та класти осторонь. А сам тим часом оглядав довколишні кімнати, все, що знаходив корисним, клав на платформу, але й тут схоже теж хтось бував. В одну зі зруйнованих кімнат склав усе, що нарізав дроїд. Коридор став вільним і проїзним, адже я мав пересуватися ще й зворотним шляхом. Чому тут цей завал не прибрали, чи може вибух стався недавно, що тут взагалі твориться. Через шість годин нудної роботи та з завантаженим візком, за черговим поворотом переді мною відкрилася нова чорна аномалія. Вона у коридорі бази зяяла, освітлена світлом мого ліхтаря, темна глянсова поверхня з химерним відтінком, матерія аномалії поглинала світло як чорна діра. Я кинув у неї камінчик він спочатку завис, а потім почав повільно просуватися усередину, все далі для мене проходу немає.

— Доведеться шукати інший шлях, — сказала я технічному дроїду, і ще раз нагадав собі завантажити музику.

Розвернувся і вирушив у зворотний шлях. Хвилин за тридцять дістався кімнати, що стала рідною за ці дні. Зняв у душовій скафандр та прибравши його в спеціальну нішу, поставив там на зарядку й самоочищення. Прийняв душ, котрий не був ним у земному уявленні. Невелика кабінка при активації заповнювалася водяною парою або скоріше туманом, що містить миючі речовини, вони чудово очищали тіло. Став почуватися ліпше. В меню харчового синтезатора їдальні замовив собі їжу. Прилад пискнув і видав тарілку, в якій була на вигляд каша і склянка з рідиною схожою на коктейль. Я вже навчився вибирати різні позиції меню, смак був різним, не завжди вдало, але каша була незмінною. ШІ сказав, що у цьому складі наявний весь набір необхідних людині речовин. Але як же каша мені набридла. Хочу великий і соковитий смажений шматок м'яса, або борщу з чорним хлібцем та сальцем. Ще б сто грамів, але робити спирт — цей синтезатор, напевно, не може, а ось напоїв, що бадьорять, хоч відбавляй. У його меню, мабуть, не було нічого спиртного. Як - ніяк дослідницька база, пияцтву бій, все на користь суспільства, ну чи ШІ, або хто тут керівник. Проковтнувши останню ложку каші з неймовірним смаком, завалився на диван у їдальні, розгорнувши перед очима схему технічних тунелів третього рівня.

Так тут я був, тут ще не був, тут аномалія, тут завал я розчистив і безпечно для мене проходу повз аномалію на наступний рівень я не знайшов. Ще потрібно дістатися та оглянути місце, де стоїть реактор та генераторна.

— ШІ, я скинув, на мій погляд, найзручніший маршрут до реакторної.

— Цілком з тобою згоден, кіборг технік його проходив, тільки ти не пройдеш, треба шукати обхідний шлях і невідомо, що чекатиме в іншому тунелі. Ти вже вивчив третій рівень приблизно на сімдесят відсотків. Обійдеш аномалію через технічні тунелі та за тридцять п'ять метрів буде кімната, через яку зможеш потрапити до входу на четвертий рівень — відповів мені ШІ.

— Чи можна технічного дроїда послати через аномалію, нехай він сам перевірить реакторний? — мені самому, чесно кажучи, страшно йти до реакторної, може, реактор зламався і там небезпечно.

— Технічний дрон чекатиме на тебе вранці біля аномалії, протягнеш його через аномалію і передаси мені його управління. Далі зроблю сам.

— Лабораторія, на якому рівні розташована?

— На п'ятому. Туди складно пробратися, кіборг технік зміг лише стороною пройти до заблокованих людей. Вони трималися коштом викривлювального поля, але не вистачило заряду і їх поглинула аномалія.

— Я сьогодні до вечора ще раз пройду кімнатами третього рівня, перевірю механізми, а завтра вже подивимось на четвертий рівень. Коли повертається кіборг технік?

— Орієнтовно має бути вночі.

— Можна мені залити в нейроком музики, не важливо якої, а то я вже з дроїдом говорю.

— Пересилаю на нейроком, але захоплюватися не треба, небезпеки ще є на базі. Слухай на мінімальних звуках, як тло, та на будь-який інший звук реагуй.

Розділ 4. Кіборг-технік.

Убрався в скафандр. Дорогою до технічного тунелю на третій рівень, заскочив у технічний бокс і прихопив домкрат, лебідку та бухту з тонким, але дуже міцним тросом. Потрібно буде виправити двері, листи металу та відтягнути великі шматки різноманітного сміття у коридорах. Подальший обшук пройшов без пригод і приніс багато не надто корисних знахідок. Тут були вже перевірені кимось кімнати обслуговчого персоналу лабораторії. Було знайдено багато особистих речей та непотребу, але збирав весь мотлох. Все це викликало гнітюче враження, увімкнув музику. III бази напевно відстежував мій стан, не тикався з порадами та давав самому вирішувати, що робити й подібною поведінкою дозволяв розрядити ситуацію, не дозволяючи моїй психіці зірватися в безодню депресії від самотності. Відволікаючи від думок про моє майже безнадійне становище, навчанням або розмовами. Навколо кілометри пусток, печери, кімнати та склади з промороженими трупами людей та ще й аномалії з їхніми монстрами. Один на зруйнованій базі, але несподівано відкритий дослідний азарт шукача скарбів, допомагав не замислюватися про своє жалюгідне становище. Щось я знову сумую, треба працювати.

Виправив двері однієї з кімнат, почистив коридор від великого сміття, тепер тут можна нормально ходити, а не перестрибувати сміття, роботи прибиральники почистять лишки. Ходімо перевіримо прохід на четвертий рівень. За схемою бази, рівні мають ліфти, а ближче до поверхні знаходиться ангар з технікою. Але аномалія перекрила два підйоми ліфта, живлення немає і поки всі пересування ніжками. Загальна площа станції була близько кількох квадратних кілометрів. Мій перший рівень розташовувався в нижній частині, ближче до середини та був переважно складом. Майже чотириста метрів суцільного каменю відокремлювало мене від поверхні, там, де на восьмому рівні казарми, на сьомому рівні розташовувалися апартаменти начальників бази, на шостому вчених та дослідників, там де є блок управління базою з кластером III окремо біля цих рівнів. Оцінити їх стан, це ще одна причина відвідати цю частину станції. Періодично звіряючись картою, я рухався технічною шахтою, коригуючи та відзначаючи для себе прохід до четвертого рівня. Все-таки розібрався із підключенням нейрокома до систем скафандра і тепер міг оцінювати навколишнє оточення не тільки очима, але й повною мірою використовувати його вбудовані датчики. Промалував навколишній простір з їх допомогою. Стіни тунелю були гладкі, лише контури люків, що вели до кімнат, промальовувалися у світі ліхтаря та їх поверхня.

Далі прохід був перекритий, це спрацював захист рівня, він перекрив плитою гермозатвора технічний вихід на третій поверх, перед плитою я знайшов вихід, учепився за нішу й виліз у коридор, озирнувся. Бронеплита відділяла потрібний мені четвертий рівень і двері, що знаходилися прямо в ній, були прочинені. Поряд, по сусідству, були двері ліфта, що веде на сьомий рівень, вони прилягали не дуже щільно і дозволяли заглянути всередину, що я й зробив. Всередині ліфтової шахти по центру був натягнутий трос, мабуть, від ліфта, подумалося мені, а коли посвітив усередину, то побачив, що трос виходить з дірки, проробленої в кабіні ліфта, яка зависла на висоті тридцяти метрів від дна шахти. Хтось, мабуть, лазив дивився чи можливий прохід, але за відомостями III пройти тут людині не можливо, аномалія закривала прохід.

Озирнувшись навколо і не знайшовши нічого цінного і цікавого, проникнув у центральний тунель, що веде до наступного рівня. Двері гидко рипіли, треба змастити – зазначив у себе в нейрокомі. Навколо все було так, як і скрізь – пил, сліди людини та сміття. У темряві тунелю, біля одного розкритого технічного люка на стіні завмер, розбитий у мотлох захисний дроїд, його розстріляли, судячи з отворів ззаду. Трохи далі лежав розбитий технічний дроїд якраз із цілими маніпуляторами, буде чим полагодити на базі ще один.

Зі стелі безпорадно висіли охоронні турелі, позбавлені енергоживлення. Футуристичні на вигляд вони не залишали сумнівів у своєму призначенні та принцип їхнього ремонту вже не був для мене загадкою, лагодив такі ж рівнем нижче. Ідентифікаційна панель була не активна на дверях, доступ вільний, живлення не має. Використовуючи платформу, завантажив усіх дроїдів, може щось ще з них стане в пригоді. Далі по обидва боки в стіні мене зустріли ще дві оборонні турелі, вони немов знесилені опустили стовбури в підлогу. Резервні джерела у всіх турелях було знято. Четвертий рівень різко відрізнявся від третього і це був стиль хайтек, все мінімізовано, немає виступів дверей, пульти управління відкриття дверей прикриті декоративними панелями. Все красиво та на своїх місцях. Але водночас коридори здавалося не житловим. Складалося враження, що потрапив до іншого світу, порівняно з нижніми поверхами, там усе було старим, а тут як після ремонту. Все на своїх місцях, заповилене, але в той самий час відсутня та дешиця хаосу і безладу, що вносить своєю присутністю людина.

Візок зі світлом залишив у коридорі та почав перевіряти всі кімнати підряд. Принаймні доступні мені, а ті що були далі коридором виявилися не замкнутими. Я настільки звик до карти бази, що постійно перебуває перед очима, там же були й індикатори заряду батарей і спливаючі підказками, що варто тільки затримати погляд на предметі, або приладі, з часом перестав відчувати себе героєм комп'ютерної гри. Проблема в тому, що знав я мало. Багато предметів навколишньої обстановки при спробі викликати довідку підсвічувалися знаком питання і написом «інформація відсутня». Може предмета цього не було в базі або це вузькопрофільний пристрій, але все одно я їх все вантажив у візок, а можливо я ще не все вивчив.

«Тут будь-де можна знайти що цінне і необхідне. - думав я собі - Знати тільки де.»

— III є тут місце, де нікого не було?

— Я зазначу на карті, де, за моїми відомостями, нікого не було. Передаю локацію.

— Отримав. Чи далеко від мого теперішнього місця становища? Дорогою туди аномалій немає?

— Є одна, вона не перекриває весь коридор, можна акуратно обійти дотримуючись заходів безпеки. Також можна відвідати їдальню на цьому поверсі, забрати що може стати в пригоді.

— Обійду ці дві локації та все на сьогодні, втомився.

— Прийнято.

Ось і зараз їдальня перед очима була розфарбована різними кольорами непрацюючого обладнання. То тут, то там, валялися перевернені стільці та столи й всюди був присутній пил, що все це покривав. Біля стіни стоїть харчовий синтезатор, він мав знайомі контури та був підсвічений зеленим контуром. Довідка звучала: харчовий синтезатор модель - HR54678 не активний, відсутнє живлення та картриджі. Відсутність енергії не залишила мені вибору, перевірити не можу, навіть якщо не робочий, буде на запчастини, на склад. Більше тут і забрати нічого.

До кімнат, які ніхто не перевіряв за словами III, я дістався хвилин через десять, акуратно обійшовши аномалію. Спочатку кинув один камінчик, потім ще один, потім обсилав пилом і одразу ж стали видно межі аномалії. Частинки пилу підвисали на межі мембрани при зіткненні в неї, так і пройшов. Обійшов коридор, виявилось, що три кімнати в цьому глухому куті не торкнуті, ну, на перший погляд. Шляхом застосування механічного відкриття дверей забрався до кімнати. За одним із відкритих дверей виявився арсенал, а в іншому стандартний набір

співробітника. У невеликій ніші арсеналу стояв футуристичного вигляду скафандр, а поруч стійка зі зброєю, ну або тим, що її нагадувало. Там же знайшлася досить об'ємна сумка із запасними магазинами та боєприпасами. Нейроком все підсвічував червоним без назв, швидше за все в мене не було вивчено бази на цю зброю. Так і не сильно я в цьому, поки що, розбирався.

В одній з кают я виявив схованку, зроблену якимось заповзятливим співробітником, або прийшлим, адже саме тут була дюжина знеособлених банківських чіпів. На планеті не було готівки, а кредити, або "креди", як вони їх називали, були електронною валютою. Знайшовся матово-чорний циліндр, незрозумілого призначення. І найдивовижніша знахідка клинок, метрової довжини з короткого руків'я, для однієї руки. Ширина клинка – чотири сантиметри. На руків'ї була зображена тварина, щось на зразок ящірки, що обплітає ручку, а на вершині був темний гладкий камінь. Прості ножна, з матеріалу схожого на пластик, були без прикрас, але мали магнітну застібку для кріплення за спиною. Лезо було дуже тонким і виглядало тендітним, а метал-чорним, як антрацитове вугілля. Так, я завжди мав слабкість до цих чоловічих іграшок, навіть у дитинстві. Я вклав меч назад у ножна, та повісив його на спині. Застібка магнітна спрацьована як слід, і зброя була закріплена на спині.

Завантажив все, що знайшов, на візок і вирушив на перший рівень. По дорозі взяв одну гвинтівку, чи автомат, крутив у руках, цілюся в коридорі на всі виступи, зручно лежить у руці, явно під людину зроблено. А ви б не взяли, побалуватись, ну от і я загрався і не помітив кіборга техніка. Повертаюся зі зброєю в руках, а там попереду стоїть у плащі постать, поруч на підлозі рюкзак, на обличчі маска.

— Руки вгору — перше, що спало на думку ляпнув я — хто такий, це приватна територія.

Ну а він, чи воно побігло. І я теж, але в інший бік, відкинувши зброю. Що я кричав я не пам'ятаю, але влетів в першу кімнату перечепився об щось на підлозі та все, темрява.

Інтерлюдія.

Десь на першому рівні бази.

— Як сховався, вдало? — спитав ІІІ, — пересилай протокол походу.

— Та нормально, стрижні для реактора приніс, завтра спробуємо запустити. - відповів кіборг техник. - Як тут ситуація. Бачу, ще одного розморозив, не набридло, марна трата ресурсів.

— Вид людини ще не перевірявся, я тобі доведу. - відповів ІІІ.

— Так, так, ти так само говорив усі попередні рази.

— У мене закладено функцію допомоги людям.

— Але не всі її потребують, а деякі ні на що не придатні.

— Ну ти ж вийшов, один з успішних витворів та прикладів людяності на базі. - з гордістю сказав ІІІ.

— Розпач кидає і не на таке – сам бачив, відчув. – Та я не такий вже й схожий на людину.

— Ось ти, їх із капсулами тягаєш, чому не кинеш там нагорі?

— Можливо комусь я так допоможу. - пробурчав кіборг технік.

— Ось не треба тоді казати, що я не тим займаюсь.

— Добре.

— Тоді не бурчи як старий дід, залізяка.

— Якби не аномалія, то вже давно, мабуть, був би справжнім дідом, вона залишилась на п'ятому рівні, я не встиг.

— Не розкисай, бо буде як минулого разу.

— Це було давно, не буде. - пересмикнувся кіборг технік.

— Тоді в роботу.

— Прийнято.

— Цікаве та корисне ще на поверхні є.

— Є ще кілька місць, де треба перевірити, впав невеликий корабель та рятувальна капсула. Якось тут раптово все закрутилось.

— Далеко?

— Днів п'ять пішки.

— Якщо з реактором все буде нормально, спробуй відновити техніку в ангарі. Запчастини деякі є на складі, можливо збереш щось робоче.

— Спробую.

— Придивись за новеньким, я його не за всіма нашими процедурами запустив, він дикий, і судячи з поведінки нормальний. Не такий, як попередні. Наглядав за ним тиждень, всі його напрацювання та манеру поведінки я тобі скину.

— Поспілкуюсь скажу вердикт, адже обирати нема з кого, так.

— Так, решта ще гірша. Пірати, військові.

— Проходили, трьох я пристрелив таких, вони мене намагалися вбити.

— Не підпадаєш під їхні вірування, ти не можеш такий існувати. Кіборг по суті, а зі свідомістю людини.

— Але якою ціною.

— Не всі зрозуміють, не всі приймуть, але цей Мік йому все в новинку, намагається допомогти як ніхто інший.

— Подивимося.

Біль. Вона пробивалася через мої скроні, ламала череп зсередини, дробила голову, і з кожним ударом серця приходив новий біль. Я спробував розплющити очі, але нічого не сталося. Навколо мене була темрява та холод. Крижаний холод. Було важко дихати, повітря було впертим і важким. Поступово біль ослаб, і я раптом зрозумів, що тут дуже тихо. Я лежав на чомусь теплову, але повітря навколо мене було дуже холодне. Це було схоже на печеру. Я почав згадувати, як сюди потрапив, і згадав, як намагався втекти від людини в масці, а чи то людина. Я торкнувся себе і зрозумів, що, по-перше, я голий, хоча був до цього в скафандрі. Хтось притяг мене сюди та розділ, ну тільки не кіборг технік. Я спробував сісти, намацав, де лежу, і зрозумів, що перебуваю в мед капсулі, увімкнулося світло.

— ШІ що зі мною. – схвильовано запитав я, вибираючись із капсули.

— Біг, впав, вдарився головою, знепритомнів. Тебе привезли, мед капсула вилікувала. – прозвітував ШІ.

— Я, мабуть, бачив вашого кіборга технік.

— Він повернувся, зараз займається запуском резервного реактора.

— М... - вилаявся я, перше враження створив фантастичне.

— Нічого не бійся - відповів ШІ - він і не таке бачив. Одягайся та йди в їдальню, там буде їжа та коктейль для відновлення. Потім можеш займатись за планом.

— Довго я провалявся? Хоча можу ж подивитися на нейрокомі, де він.

— Тут разом зі скафандром, візьми зброю на полиці, це голкомет, бази по ньому я тобі скинув, вчи. У тебе у фоновому режимі дуже швидко навчаються бази, тому я тобі скинув ще кілька. Через три дні підійдеш перевірити твоє КІ та стан організму.

— Угоду ми ж не прийняли друг з другом.

— Це знак довіри. Ти нам з кіборгом техніком сподобався. Нам ти не створюєш проблем, ми тобі більше довіряємо.

— Дякую. А як звуть технік, як до нього звертатися? - Перевіряють напевно, раз зброю дали, подумалося мені.

— Клич його просто Тех.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 5. Знайомство та плани.

Одягнувся, перекусив, почуваюся нормально, нічого не болить. Займемось роботою, зібрав інструменти на візок і знов той самий шлях на четвертий рівень. Коридор плавно згинався і відблиски світла я побачив заздалегідь, звідки тут живлення я нічого не тягнув же сюди. Гіркий досвід зустрічі з Техом, навчив мене обережності, я тепер не відволікався, йшов уважно прислухаючись до навколишнього оточення. Хоч у коридорі звук не сильно поширювався, але необережно зачеплене дрібне сміття могло видати мою присутність. Раніше, як слон ходив, вчив я базу з безшумного проникнення таку, чи не вчив, треба подивитися, але рухатися став по-іншому.

Акуратно ковзаючи від стіни до стіни коридору, я наближався до джерела світла. Попереду згідно з картою, було перехрестя. Правий коридор вів у кімнату управління живленням четвертого рівня, щитова по-нашому, а лівий до кімнат чергового персоналу. Діставшись до перехрестя, акуратно визирнув. Двері кімнати управління живленням були відчинені. На підлозі коридору лежали пучки кабелів. Технічний дроїд колупалися в розкритій стіновій панелі, виблискувало світло зварювання, періодично з коридору чув шум відкривання дверей, що відчинялися і зачинялися у кімнатах. Значить реактор запустили, дроїд де можливо перевіряє та підключає живлення.

Судячи зі зайнятого тут дроїду, небезпеки на рівні немає. Мене відділяло з ним десь метрів десять, і я спокійно попрямував до кімнати управління живлення. Зазирнув, тут була панель керування, яка після маніпуляцій дроїда поступово переходила з червоних лампочок на зелені.

— Щось це нагадує ремонтні роботи професійного електрика, файний ти спеціаліст — звернувся я дроїду. У цей час з'являється новий персонаж. Це павукоподібний дроїд. Його вісім опорних маніпуляторів висотою по пів метра забезпечують стійке пересування по будь-якій поверхні. На нижній частині потужного тіла, паралельно підлозі, розташовані дві турелі з відомою мені системою озброєння. До голови прикріплений броньований лист, який при необхідності служить щитом, що опускається перед дроїдом. На кінці невеликого хвоста, вигнутого, як у скорпіона, була гармата, з якої можна було стріляти в будь-якому напрямку. Я такого ще не бачив розламаним і не збирався протистояти такому монстрові, тому відступив тихенько в кімнату, серце билось як заведене, весь спітнів, не треба так лякати. Якщо він не почав стріляти, то я, мабуть, вважаюсь у союзниках.

— ШІ, що за чортівня тут коїться, на четвертому рівні? - обурився я.

— Це активувалися протоколи безпеки, я не встиг тебе попередити. Дроїд займається патрулюванням, не турбуйся.

— Та майже не злякався. - збрехав я. Знову перевірка. Задовбали.

— Подивися кімнати, що я тобі скинув, не дають відгуки замки та панелі керування. Така ж проблема є на третьому та другому поверсі, коли туди технічний дроїд дасть живлення, треба їх теж перевірити. Другий технічний дроїд, до якого ти вчора приніс маніпулятори, відремонтували, зараз він зарядиться і допомагатиме тобі. Що не зможеш полагодити скидай йому.

— Добре.

Розвернувшись, рушив у бік кімнат, озираючись — немає ще якихось дроїдів. Заспокоївся. Потрібно перевірити решту не робочих кімнат. З наявної інформації я можу зробити такі

висновки: з великою ймовірністю на базі Тех вже провів роботи з підготовки до запуску аварійного реактора, тепер відновлює енергоживлення рівнів з невідомою мені поки що метою. Що далі відновлюватимуть поранених співробітників, для чого, яка мета, подивимось, поки для мене є робота працюватимемо, вибору зараз іншого немає.

За розбиранням та відновленням чергової за рахунком панелі керування дверима мене застав Тех. Сьогодні, він при світлі, виглядав вже не так жахливо, як при світлі ліхтариків, але все одно справляв відразливе враження. Маска як і вчора була в наявності, але був відсутній плащ і це дозволяло розглянути з близькою відстані кіборга. Тіло було людським, дві руки дві ноги, але були й відмінності, це суміш високотехнологічної людиноподібної істоти, значно вища і значно я думаю сильніша, судячи з об'єму рук та ніг, чи це скафандр. Як таке можна було зробити з собою. Шкіра була темного кольору і була схожа на гуму. Була зброя на поясі, ще якісь пристосування типу маніпуляторів, і т.д. Не все розпізнавав мій нейроком, але однозначно основою цього є не звичайний кіборг технік, а це якийсь кіборг прориву оборони на планету, або корабель.

— Привіт, Міку, вибач, що налякав учора. - почав він.

— III міг попередити мене вчора про вашу появу, адже він знав, що ви вже на території бази.

— Так, це його помилка.

— III начебто не можуть помилятися, чи можуть? - здивувався я.

— Цей може. - відповів Тех. - Він норавливий.

— Я все чую - пролунав у динаміках голос III.

— Яке у нас зараз завдання? - не відкладаючи проблеми запитав я, - Я також хотів дізнатися про ситуацію по базі, що треба першочергово?

— Першочергове завдання відремонтувати та перевірити обладнання другого і третього рівня, четвертий всюди відремонтувати живлення, відновити оборону, поки цих рівнів, а потім ліфт між четвертим і шостим поверхом. - видав завдання III.

— А як же п'ятий рівень?

— Аномалію там не пройти. - сказав Тех. - Тільки обхід, ми не можемо з нею впоратися зараз. Можна притягнути генератор щита корабля і спробувати їм продавити аномалію, тоді можна подивитися, що там трапилося, інших ідей у мене по п'ятому рівню немає.

— Є ще варіант спробувати увімкнути основні III, якщо вони цілі, живлення зараз у нас є, його вистачить в економному режимі десь на п'ятдесят років, на них може бути інформація про те, що сталося. Якщо ж включати щити, то кожне годинне включення забирає рік, або два ресурси реактора. - видав версію III.

— А чи можуть нам допомогти люди, у стазис капсулах? - спитав я.

— Ні, відновлювати не фахівців марна витрата ресурсів, а для фахівців потрібна інша медична капсула, та яка є, не може лікувати їх травми. Усі фахівці з вивчення аномалій тією чи іншою мірою поранені. І виводити зі стазису заради питань не доцільно. Також нам потрібний медик, фахівців серед заморожених немає.

— Ми тут у двох назавжди. - щось знову мені стало недобре.

— Першочергове ми зробили, - заперечив Тех. - відновили живлення бази. Це відсунуло крах бази на кілька десятків років. Далі є варіанти.

— Що ти пропонуєш?

— На поверхні є розбиті кораблі, нещодавно впав ще один і рятувальна капсула, плюс там, де жили люди ще можна буде багато чого знайти. - запропонував варіанти Тех.

— Мед капсулу, чи щит, а на базі немає мед капсул, - запитав я - мене ж якось лікували?

— Тебе майже не лікували в старій мед капсулі, а скоріше виводили з заморозки в ній, а новіші всі на сьомому рівні, і там теж не прохідна аномалія. І в нас немає медика, - сказав ШІ.

— Я можу вивчитися на медика? - спитав я.

— Мік, для повноцінної роботи медика потрібна нейромережа, у нас її немає, у нас навіть немає іншої, щоб тобі поставити. А для цього теж потрібна медична капсула. Баз з навчання медика також немає. — підсумував ШІ.

— Глухий кут.

— Не обов'язково - запропонував Тех - у мене план такий: протягом декількох днів закінчуємо ремонти з першого по четвертий рівень плюс ліфт, потім лагодимо і заряджаємо в ангарі техніку, я вирушаю на останні корабель, що впав. Але й це не останні кораблі, щось згодом нам випаде корисне.

— Варіант обладійливий. А де можна знайти для мене нейромережу та які вони бувають?

— ШІ тобі скине базу по нейромережах, вивчиш на дозвіллі. - відмахнувся Тех.

— Можна використовувати б/в з трупа, але для того, щоб її зняти теж потрібен медик. Трупів у нас багато. - запропонував ШІ.

— А зі мною все буде гаразд, після її встановлення з трупа?

— Так, це відпрацьована процедура у фахівців. - поділився ШІ.

— Зараз тоді розплануємо, хто буде чим займатися і почнемо. - запропонував я.

— Мік з технічним дроїдом обходить рівні, заживляє та ремонтує що може. Я ремонтую ліфт, потім переміщаюся до ангара, там займаюся ремонтом. ШІ з другим технічним дроїдом перебирає стазис капсули щодо потрібних нам фахівців.

— А потім?

— Потім, перейдеш на шостий рівень, а я поїду на корабель.

— Може, і я поїду на корабель, заразом і подивлюся на вашу планету.

— Тобі поки що рано, як повернуся, обов'язково візьму. - пообіцяв Тех. - Вчи бази: скафандри, зброя та дані по планеті.

— Нумо всі за роботу, раніше почнемо, раніше закінчимо. - видав настанови ШІ.

І ми розбіглися своїми ділянками.

Наступні два дні я був зайнятий тим, що намагався максимально відновити все, що міг на рівнях бази, всі турелі між рівнями доводив до ладу. Додатково перебрали захисних дроїдів, один був повністю робочим і ще парочку стріляли, але не їздили. Патрульний був, на жаль, один, він патрулював зони, наближені до аномалій. Добігало кінця вивчення першого рівня всіх баз що мені видав ШІ, я запросив нові, з тих загальнодоступних що у нього були. Броне двері, доступного перехідного тунелю на п'ятий рівень, були намертво зачинені та заблоковані. Розкрити у мене не вийшло я пробував. До шахт ліфта зробив двері-ґрати та виготовив найпростіші механічні замки до них. Тех не зміг відкрити, сказав простіше обрізати й не мучиться з відкриттям. Це, звичайно, не зупинить аномальних тварин, але у разі нападу дасть трохи часу. Уламки та шматки матеріалу, що не знадобився, доводилося стягувати в окрему кімнату, а потім виникла ідея і я все скидав в одну з аномалій, якщо прийде хто звідти поки вибереться ноги переламає, та й чути буде. Задовольнившись завалом, що вийшов, я ще поставив камери з датчиком руху біля аномалій.

Закінчивши з ліфтом на третьому поверсі, я повторив ту ж процедуру з четвертим та всіма технічними тунелями, що не були перекриті плитами гермозатвора. Захист, звичайно, так собі, але він перекривав єдиний шлях до мого притулку на першому рівні, а Теху я підготував ключ. Якщо появиться живлення бронедвері можна буде відкрити вже як треба. Пропрацювавши до пізнього вечора і втомившись як кінь, що віз вугілля весь день, повернувся в їдальню. Набридла каша, вже в горло не лізла, хотілося чого-небудь твердого, хліба, м'яса, яблуко. Поколупавшись хвилин п'ять у харчовому синтезаторі, я створив якийсь надрукований, як на 3д принтері шматок м'яса, на смак нічого як жуйка, на перший час піде. Встав із-за столу і пішов спати, завтра з усіма переговорю, втомився, душ і спати.

Перед сном у світлі нових обставин вирішив вивчити в першу чергу флору і фауну планети, поставив базу у чергу на навчання. Ще були на навчанні комплекти баз знань: рукопашний бій, стрілецьке озброєння, скафандри, електронні системи. Та й техніка потрібно підняти до другого рівня. Другий рівень цієї бази повинен мені дозволити керувати технічними дроїдами. Отримавши допуск до них мої можливості значно розширяться. Поки працюємо від того, що є.

Вранці, якщо рахувати за часом бази, я зібрався, перехопив їжі в їдальні та рушив працювати на третій рівень. Тут технічний дроїд за ніч під'єднав живлення і мені лишилося все перевірити. Єдиною проблемою тут була аномалія, мене все мучило питання як тут з'явилися тварини, якщо проходи по рівнях закриті. ШІ говорив, що раз у місячний цикл тут виходять з аномалії тварини, необхідно бути обережним.

— ШІ, коли востаннє з'являлися з аномалії тварини?

— Вже минуло три тижні.

— Тиждень ваш - це скільки днів.

— П'ять, чотири робочі один вихідний.

— У місячному циклі тижнів скільки?

— Сім, зазвичай тварини приходять на п'ятому тижні, одна штука, якщо її не чіпати йде, якщо вбити приходять ще.

— Наступного разу, розвідники тварин точно помітять зміни, потрібно готуватися до оборони.

— На той час повернеться Тех і обороняться будите разом. Вчи бази.

— Я можу клітиною прикрити вихід з аномалії, був би матеріал. - видав ідею.

— Як варіант, але вона заважатиме роботам рухатись.

— Зроблю як ворота з від'їздом убік. Правда вона буде не така стійка, спробую зміцнити додатковими штифтами в підлогу.

— Спробуй, але це тимчасовий захід. Вона їх не втримає і заважатиме стрільбі.

— Зроблю подивися. Нам необхідно забезпечити безпеку. А аномалію можна закрити чи прибрати?

— У мене в базі таких відомостей немає. Спроби були, але успіху не було. Те що запропонував Тех спробуємо, як буде корабельний щит.

— Додаткове захисне обладнання на складах бази є, зможемо поставити кілька турелей у коридорах біля аномалій?

— Все озброєння бази зосереджувалося на восьмому та сьомому рівні, тут лише заміновано все й боєприпаси. Якщо проб'ють зовнішній периметр і спустяться до п'ятого рівня, протокол наказував знищення бази.

— М ... так. І зовсім нічого немає, щоб стріляло?

— Є автоматична зброя, але в тебе по ній немає сертифіката, ти стріляти з неї не зможеш. Є ще зброя на кшталт турелей, але в неї немає керуючого контуру, тільки вручну тиснути гашетку.

— Вези все, що є, подивимося, що з цього вийде.

— Завтра все буде. І матеріал на ґрати й частини турелей.

— Я сьогодні до обіду закінчу третій рівень та перейду на другий.

— Прийнято.

Дотримуючись маркерів на карті, досить швидко знайшов ті кімнати, що мені потрібно було полагодити та перевірити. А через кілька годин уже перейшов на другий рівень, тут якраз технічний дроїд закінчував підключати кімнати до живлення. Звірився з картою та отримавши регламент робіт, рушив виконувати. Так і пролетів час до вечора. Втомився, якщо спочатку було цікаво, то зараз вже набридло і всі ці кімнати та однотипне поламання.

Після вечері зробив розминку з основ рукопашного бою. Бази вчилися, але рефлексі доводиться тренувати вже самостійно. Завдяки лікуванню в медичному комплексі, я вважаю, що моє фізичне тіло майже відновлено, пішли обвислі м'язи, почував себе краще. Бувши простим інженером інформаційних технологій на землі, я ніколи не займався серйозно спортом. Тільки перед літом ходив у тренажерний зал і то не завжди. Тепер, коли я роблю тренувальні вправи, відчуваю контроль над своїм тілом. До того ж я начебто став більш підтягнутим.

За цією справою мене і застав Тех.

— Привіт, тренуєшся, це добра й потрібна справа.

— Привіт. Так, пробую закріпити вивчене. Що там із ліфтом, працює?

— Полагодив, завтра запускати режим розпізнавання на базі в межах перший-четвертий рівень, тепер перехід з пропуском, або нейрокомом між поверхами. Також відновив бронедвері між третім та четвертим рівнем, прибрав платформу та рештки контейнера, що заклинив двері. Турелі та дроїди також будуть пере налаштовані на розпізнавання свій, чужий. Ось твоя перепустка, наклеї її на скафандр, нейроком із собою носи, не знімай. На бронедверях просто прикладай нейроком до панелі управління.

— Зрозумів. Що у нас за планом? - спитав ШІ.

— Тех завтра в ангари, Мік доробляє другий і перший рівень і буде оборону біля аномалії.

— Міку, допомога потрібна? - запитав Тех.

— Ні, я впораюся, якщо треба буде, спитаю поради.

— Домовилися.

— А можна завтра на шостий рівень з'їздити, може там знайду якісь запчастини?

— Так, але тільки зі мною, там небезпечно - відповів Тех - як зберешся виклич мене, я тебе зустріну біля ліфта на шостому поверсі. Перекину план рівня на нейроком. Бази ти вже вивчив, з користування голкометом?

— Сьогодні ввечері маємо закінчитися навчання.

— Чудово. Тоді на сьогодні все, я вирушаю до ангарів. Відпочивай Мік.

Дістався до душевої, зняв скафандр і прибрав його в нішу, поставив на зарядку і саме очищення. Згадав, що в мене на спині висить клинок, покрутив, нехай висить може десь стане у пригоді. Прийняв душ, напрацювався за добу. Спати.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 6. Напад.

Прокинувшись, я одягнувся в скафандр і перекусив у їдальні, їжа набридла, але інших можливостей отримати харчування зараз не було. Цікаво, а м'ясо тварин, що нападали на базу їстівне, потрібно спробувати посмажити, потрібна сковорода, сіль, спеції, олія або жир і вогонь, тепер мій пункт пошуку необхідних предметів, поповнився ще кількома. Але, мабуть, тут таким і не користуються. Зібравши необхідні мені для ремонту речі, та перевіривши прикріплений на поясі голкомет, я вирушив старим маршрутом. Дійшовши до місця, де ШІ обіцяв зібрати залишки турелей, почав будівництво моделі оборонного вузла, так, як я його собі уявляв. Мені

була потрібна пересувна платформа, на яку я встановлю турелі, захист з розбитих був, але цілого модуля управління не було, потрібно було зробити ручне керування.

Поколувавшись години чотири, я створив футуристичну конструкцію з турелями по боках платформи та одна по середині, так вони перекривали при стрільбі весь коридор. Поставив попереду щити та врівноваживши платформу додав сидіння та ручний пульт управління для себе. Також додав щось на кшталт клітини для оператора цього дива, щоб тварини не дісталися. Так, я став параноїком, але мені хочеться жити, а не перетворитися на шматки погризенних співробітників, які я бачив у стазис капсулах. Перевірити б як стріляє, але де тут, тестер видавав усі функції турелей працюють.

— ШІ як тобі моя технологія? Потужна?

— Громіздка конструкція та мало рухлива. Підійде для роботи лише у тунелях та проти тварин. Проти розумних не годиться.

— Я проти тварин і робив.

— Внесемо деякі зміни та підправимо за допомогою технічного дроїда. Протестуємо, і буде працювати.

— Добре. - я не гадав, що видав вершину інженерної думки, але цивілізаціям, яким багато тисяч років і не таке бачили. Пустощі дикуна.

— До речі, ШІ, а м'ясо тварин їсти можна?

— Так, воно переробляється на спеціальному синтезаторі в пасту і йде з добавками в харчовий синтезатор. Мік ти їм харчуєшся.

— А заморожені туші є?

— Тільки для дослідження лишилося, по дві штуки кожного виду.

— Можна мені одну ногу, я м'яса хочу.

— Ні, після нападу візьмеш. Якщо ти цією штукаю тут стрілятимеш, то залишки шматочків я морозити не буду, мені для дослідження потрібні цілі.

— Гаразд, почекаю. - засмутився я.

Поставив конструкцію біля аномалії та пішов доробляти роботу на першому та другому рівні. Провозившись до обіду, я закінчив другий рівень, пообідавши вирішив навідатися на шостий рівень. Завтра займуся першим.

— Тех - викликав я робота техніка - я звільнився сьогодні можна піднятися на шостий рівень.

— За годину я підйду до ліфта, зустрічатиму. Ліфт по тебе приїде.

— Буду у призначений час. - відповів я.

Сказано зроблено. Збирання візка, інструменту і я готовий стою біля ліфта на четвертому поверсі, заглянув у шахту, темрява. Нескінченна порожнеча затягувала і мені здавалося, що я падаю в цю нескінченну прірву. Відірвав мене від споглядання темряви шум ліфта, що спускається. Забрався, поїхали. Попри всі мої страхи, їхав ліфт досить комфортно, плавно.

Невелике додавання ваги при підйомі вгору і водночас поскрипування зчеплення з поверхнею напрямних ліфта створювали таке відчуття, ніби пливеш проти течії. Уявив себе мухою, що висить у павутині темряви на тросі, я підіймався до поверхні планети, а знизу, піді мною, було майже сто метрів порожнечі.

Попри всі звуки, мої фантазії та спосіб пересування, шостого поверху наша з дроїдом компанія досягла за кілька хвилин. На виході з ліфта мене зустрічав Тех, його фігура в масці та плащі з капюшоном, виглядала гротески у світлі мого ліхтаря.

— Вітання. Я перевірів усе поряд, поки тихо. Періоди активації аномалій на цьому поверсі у нас погано вивчені. Тому дотримуйся обережності. Відомо, що тут є дві аномалії з яких виходять аномальні тварини, я тобі скинув на нейроком їхнє розташування на карті рівня.

— Яку небезпеку несуть істоти із цих аномалій?

— Перші повільні та плюються кислотою, або нейротоксином, обов'язково активуй шолом, жертва уражається, або знерухомлюється, потім тягнеться в аномалію. Проти них добре працює голкомет.

— А друга?

— Наступна аномалія ближче до шлюзу сьомого рівня, істоти, що її населяють, дуже швидкі. Тобі не впорається, потрібна нейромережа та модернізація організму. Як варіант аномалію обнести твоїми клітинами, це їх затримуватиме. Але краще без мене туди не ходи. Були герої самі вирушали, але ніхто з них не вижив.

— Добре. Що у нас за план на рівні? Живлення як бачу тут немає.

— Живлення треба буде пізніше пустити шахтою ліфта, від нижнього реактора. Цим займуться згодом технічні дроїди. Нам треба пройти по периметру, зібрати все потрібне в кімнатах. У коридорі є залишки патрульного павукоподібного дроїда, технічного та прибиральників. Ще треба виміряти каркаси для решіток клітин навколо аномалій.

— Прийнято, звідки почнемо?

— Ти оглядаєш кімнати, я притягую дроїдів на платформу.

Попри обставини та незвичний для мене спосіб пересування, один охороняє, а інший перевіряє кімнати, першої аномалії наша процесія досягла десь за годину. Нічого цікавого не знайшли в кімнатах, звичайні побутові речі, пару зламаних скафандрів та комбінезони, тут теж хтось був. У коридорі траплялися пропалені місця і в'язка субстанція схожа на желе, що за живність таке робить, я ніколи такого не бачив. Проникли за аномалію, прохід був вузький, але прохідний. В коридорі два дроїда прибиральника відразу знайшлися, але в жахливому стані, я не впевнений, що з них можна щось використати, але забрав. За аномалією кімнати принесли більше обладнання. З цікавого було знайдено абордажний ніж, невідомі мені наукові прилади, наручні ШІ персоналу, нейрокоми, паралітичну зброю.

Коли тягнули платформу назад, а сами були навантажені як ішаки, замерехтіла аномалія. Ми буквально відійшли від неї на п'ять метрів. Зараз я вперше побачив, як вона активується, спочатку блиснула пелена мембрани, потім вона пішла хвилями. Через пару хвилин з аномалії вискочила перша істота, вона була на коротких ніжках, мені нагадала ця істота пацюка. Істота озирнулася, помітило нас, пискнуло і кинулося в атаку.

Тех майже одразу ж відкрив вогонь зі свого голкомета, я в цей час навіть дістати його не встиг, треба тренуватися, дійшов я невтішних висновків. Два попадання і щур мертвий, за нею вискочив другий і теж попрямував до нас. Я стріляв, але не влучив, а от у третю, вже влучив. Вона була більше попередніх, разів в чотири, і ми її вбили при виході з аномалії. Після цього пелена мембрани мигнула знову, пішла хвилями й застигла.

— Все - сказав Тех - більше не буде, вони зазвичай трійками ходять. Двоє заганяють й знерухоміють, а третя велика, затягує здобич назад в аномалію.

— Ти їх швидко. - похвалив я.

— Досвід.

— Забирай істот на візок, ШІ за допомогою синтезатору їх переробить у поживну суміш.

— І це мені їсти? - скривився я, - Вони ж отруйні, напевно, і смердять.

— Перероблять буде нормальна їжа. Думаєш, ти ще їх не їв. - відповів Тех, - приспічить і не таке будеш їсти.

— Гаразд. - завантажив я їх на візок. Кров червона в них, відзначив собі, можливо їх можна посмажити.

— Давай платформу відженемо до ліфта, та ще сходимо до другої аномалії й на сьогодні вже все. Я вночі закінчу техніку в ангарі, вона за ніч зарядиться і зранку виїду до корабля. Повернуся за три дні. Без мене на рівень не ходи.

— Добре.

— Ходимо заміряємо твої ґрати, приїду поставимо. І потім зможеш ходити.

- Гаразд.

Дорога до другої аномалії шостого поверху пройшла буденно, перевірили по кілька кімнат, нічого цікавого, зробили заміри та повернулися назад.

— Я дивлюся, що вхід на п'ятий рівень заблоковано з усіх боків. Це так потрібно?

— Це я заблокував. Там творилося незрозуміле, люди, що потрапили під аномалію, кидалися один на одного. Щоб не дати заразі рознести, я закрив весь рівень. І туди вже давно ніхто не входив, що відбувалось всередині за ці роки ніхто не знає. - мабуть, Тех не хоче згадувати ті події.

— Зрозуміло.

— Вирушай униз, ремонтуй дроїдів і закінчуй з ремонтом рівнів. - наказав робот технік.

— Прийнято.

Зі своїми роздумами увійшов до ліфта, слідом за навантаженою запчастинами платформою, замикав нашу процесію технічні дроїд, поїхали униз. Відпочивати, вистачить із мене на сьогодні вражень. У мене вже закінчувалося навчання бази технік другого рівня і наступною справою я вирушив на склад, де збирався забрати наручне розширення ШІ для керування

дроїдами. Він кріпився в скафандр, поруч з нейрокомом і значно розширював мої можливості, як з ремонту, так і з вивчення баз. В ШІ зберігалася технічна база всієї техніки бази, так з допомогою нейрокома та розширення, в мене була вся потрібна мені інформація під час ремонту. Зазвичай цю функцію робить нейромережа, вона дозволяє тримати великі бази за спеціалізацією, а у кого немає її використовує наручне розширення ШІ, підключені до нейрокому.

Ситуація на четвертому рівні різко відрізнялася від тієї, що я бачив кілька днів тому. Горіло освітлення, сміття було відсутнє і коридор блищав чистотою, був запах вологого повітря. Прибиральники добре попрацювали над відновленням рівня. Просуваючись коридором, ми не зустріли їх, кімнати прибирають швидше за все. ШІ провів величезний обсяг відновлювальних робіт це включаючи й оборонні системи, датчики руху, кімнати, вентиляція, система доступу та відео спостереження. Він відновити вже, повинен був майже все. Бажаючи перевірити свій здогад, я спробував під'єднатися до одного з терміналів кімнати, розташованих у коридорі. Варто було нейрокому встановити з'єднання, термінал видав мені вітання, та дозвіл на вхід. Це підтвердило, все працює.

Тех вже завтра поїде з ранку до корабля. А я вже на сьогодні все, втомився, на склад відвезу платформу і відпочиватиму. Їдальня, тренування, душ, сон, і весь розклад. Відбій.

Наступного дня перебирав техніку вже з уже двома технічними дроїдами, зручно, дав завдання і займайся іншим, пристосувався з часом, щоб дроїди не простоювали. Сам планував на що вистачить запчастин і що насамперед зібрати. Зварив ґрати для шостого рівня, залишилося доставити та встановити їх, я навіть притягнув їх до ліфта. Ще зібралось з розбитих запчастин кілька прибиральників, та один нерухомий охоронець. Так і пролетів увесь день, а потім і другий.

Увечері на третю добу після вечері ми з ШІ у їдальні обговорювали найближчі плани, коли по базі включилася сирена. Тієї ж секунди надійшло повідомлення від патрульного дроїда, залишеного на охороні аномалії третього рівня, що мембрана почала мерехтіти. Я кинувся до місця проникнення, дивлячись на бігу, що показувала камера, там щось виходить з аномалії. Ґрати повинні витримати деякий час й затримати порушників.

Біг швидко, але не встиг до початку бою, за два повороти до потрібного коридору я почув, як працює озброєнням патрульний дроїд, він був на іншому боці коридору, але чути було добре. Там теж були ґрати й вони стримували тварин, він вибивав їх точними поодинокими пострілами, зберігаючи набої. Три штуки вже стікали кров'ю, так і не вирвавшись із клітки пастки. На камеру було добре видно, як вони намагалися прорватися, але ґрати їм не давали. З мого ж боку було тільки дві істоти, і вони намагалися погризти, або відігнути ґрати. Я стрибнув на свою оборонну конструкцію і відкрив одиничний вогонь на поразку. Потім вискочили ще парочку, я їх теж вбив, дроїд з того боку коридору вже перестав стріляти. Тиша, потім знов до мене лізли.

Але і ця атака швидко захлинулась, я вів вогонь на поразку, вже там утворилася купка трупів. Тварини вискакуючи з аномалії та не могли перетнути ворота решітки, відразу потрапляли у встановлену мною пастку. З втратами їм довелося сховатися в аномалії. Ситуація стала патовою і бій перейшов у мляву фазу. Дроїд і я зазмерли в укриттях, за щитами, в очікуванні дій супротивника. Аномалія не закривалася.

Згодом тварини змогли мене неприємно здивувати. За п'ятнадцять хвилин хвиля дрібних тварин хлинула крізь ґрати, вони її пролазили й обходили. Десятками гинули від вогню моїх турелей і турелей дроїда, але задум їм вдавсь. До мене почали добігати живі істоти та

вгризатися в мою імпровізовану кабіну. Стріляючи зі своєрідного укриття кабіни турелей по цій атаці тварин камікадзе, я не міг стримати емоцій і щось кричав. Крізь решітку кабіни вони не могли пролізти, а ті, що добігали я намагався відстрілювати з голкомета. Так і продовжував вести вогонь по істотах з аномалії туреллю, це не припинялося ще хвилин десять, потім потік істот вичерпався. Чимось іншим мені їх не вдалося б зупинити, з'їли як тільки закінчилися голки. Поранені продовжували повзти до мене, але атака малих істот захлинулася.

— Це п..... — перейшов я нелітературний. Мене трясло.

Але на цьому сюрпризи не закінчилися. Скориставшись перепочинком, я подивився стан коридору і дроїда з іншого боку аномалії за відеокамерою, там було все нормально, основна атака була на мій бік. Раптом з боку аномалії пролунало нестерпне виття, пролунав сильний удар у ґрати. Від нього розкидало всі трупи, навалені біля решітки, і через ґрати почала пробиватися велика істота, яка виламувала прuti з подвоєною силою, і вони почали піддаватися. Я негайно відкрив вогонь в одну точку, а саме в морду тварюки. Але перша сотня голок навіть не нашкодили їй, вони ніби відштовхувалися від чогось перед мордою істоти. Але згодом почали пробивати цей імпровізований щит і тварюка заверещала, вона застрягла в решітці ні туди ні сюди. Шматки черепа почали відлітати в різні боки, а вона продовжувала верещати. Потім стався сплеск у мене в голові, і я згасаючою свідомістю помітив, як перестала смикатися тварюка, відчув смак крові в роті та втратив свідомість.

Прийшов до тями хвилин через двадцять.

— Кляті камікадзе — вилаявся я, озирнувся навкруги, голова гуділа, був весь у крові, ще з носа й вух текла кров.

Підвівшись із сидіння платформи, озирнувся довкола, скрізь валялися трупи тварин. Вже поряд натекла велика калюжа крові у коридорі.

— Міку, як ти почуваєшся? - обізвався ШІ.

— Що це було?

— Псі удар. - коментував ШІ.

— Дуже інформативно, я не знаю про ваше псі нічого. - вилаявся я.

— Я тобі скину базу. Аномалія закрилася.

— Скину базу, скину базу ви можете заздалегідь попереджати, живу як у вакуумі, нічого не зрозуміло. - вибухнув я.

— До цього випадку, в мене таких характеристик у тварин цього виду не зафіксовано.

— Гаразд. Мені потрібно ваш коктейль, що бадьорить, і в мед капсулу.

— Капсула буде готова, як ти дістанешся.

Я платформою доїхав на броньовані двері, там перебрався на іншу платформу, і вона міна довезла до мед капсули. У їдальні випив коктейлю і як заліз у капсулу не пам'ятаю. Темрява.

Сподобався розділ?

Розділ 7. Тех, планета.

В ангарі Тех збирав у рюкзак свою зброю: стандартний тесак, схожий на мачете, гвинтівку з десятикратним оптичним прицілом, що регулюється, і голкомет. Стандартна комплектація будь-якого рейду на поверхню планети, вона жодних питань не викликала, надійний комплект, вичистивши зібрану зброю, він її поки що просто склав поряд з глейдером в ангарі. Якщо не рахувати допомоги Міку на шостому рівні решту часу Тех був зайнятий перебиранням глейдерів, готуючи їх до вильоту і комплектацією обладнання для подорожі по планеті.

До вечора, він зібрав з п'яти машин, що залишилися в ангарі, дві нормальні, а ШІ встиг провести налагодження та налаштування кулеметів за найпростішою системою електронного наведення. Комплектація глейдерів була невеликою: запасне джерело живлення, вода в п'яти літровій каністрі, ЗІП, запасний трос для лебідки та гідравлічної стріли, комбінезон запасний, індивідуальна аптечка і по три заряджених магазини для гвинтівки та пара магазинів до голкомету. Більшого нічого собою Тех не брав.

Перед вирушенням він вирішив перевірити роботу глайдера. Двигун здригнувся, рівно загудів, машина піднялася над підлогою ангара. Перевірив правильність положення машини та відповідність показань всіх датчиків, радара, та інших показників. Глейдер висів горизонтально на півметровій висоті над бетонною підлогою, Тех злегка натиснув правою ногою на педаль газу і вилетів з бункера, зробив коло навколо найближчого пагорба від воріт. Управління такою складною машиною, насправді гранично просте та зрозуміле. Відмінностей від простої машини на колесах було в кермі висоти, та й ця ще літала, крім того, датчики зниження висоти й підйому регулювалися автоматично. Єдине, щоб вручну змінити висоту потрібно втягувати на себе, або відсувати від себе рульову колонку штурвала. Звичайно, віртуозом-пілотом Тех себе не вважав, але часто при старому житті виїжджав на планету покататися. На цьому збори було завершено, час висуватися.

— ШІ, узгодимо маршрут?

— Що ти пропонуєш.

— Я спочатку висунуся на місце падіння рятувальної шлюпки, це близько ста кілометрів на північний схід, потім на місце падіння корабля, це на північ - сімдесят кілометрів, а вже після, на старе місце, де я знайшов Міка. Якщо будуть зміни, повідомлю.

— Прийнято.

Перші десять кілометрів він йшов обережно, але потім неквапом розігнався до ста кілометрів на годину і в такому режимі рухався у бік падіння капсули. Хвилин за п'ятнадцять виїхав на нескінченну рівнину, що йшла на північ, і почав у неї заглиблюватися, піднявши швидкість до ста п'ятдесяти кілометрів на годину. Глайдер працював добре, всі системи працювали стабільно.

Тех вів машину вказаним маршрутом і вийшовши до точки падіння капсули, знизив висоту і зупинився. За деревами, за кілька сотень метрів звідси, виднілося місце падіння. Випустив з глейдера летючого дрона розвідника і поставив йому завдання на дослідження території

падіння по спіралі, що зменшується. Зробив контрольне коло і почав поступово наближатися до самої капсули. Це необхідно було зробити для безпеки самого кіборга, так і для перевірки території на засідку, з боку як тварин, так і людей. Розвідник повинен був провести спостереження і всередині капсули, одразу ж відео передавалося окремим шифрованим каналом на глейдер, де Тех її повинен був обробити, передача йшла в режимі реального часу. За свідченнями розвідника в капсулі нікого не було, куди ж подівся той, хто вижив.

— III, до капсули дістався, у ній нікого немає.

— Передай технічні характеристики.

— Відправив.

— Не відома для мене конструкція.

— Капсула потрібна, везти її на базу? Або шукати того, хто вижив. - запитав Тех.

— Для дослідження потрібна. Вези.

— Які шанси у того, хто вижив?

— Не великі.

— Якщо судити слідами, він вирушив до свого корабля.

— Даю не більше як двадцять п'ять відсотків. Там аномалії та тварини, якщо озброєний, то понад п'ятдесят, але якщо не помітить аномалій, то не більше п'яти. Як пощастить. Він вийшов кілька днів тому та вже мав дійти до корабля, або померти.

— Прийняв, завезу капсулу в ангар, а потім на корабель.

Притягнув капсулу за допомогою лебідки до глайдера, закріпив та повіз на базу. Це зайняло ще кілька годин. Вивантаживши в ангарі капсулу, вирушив до корабля, і за годину дістався місця падіння.

— III, за сімдесят сім кілометрів від бази виявив місце падіння середнього кур'єрського корабля, здатного заходити й на атмосферні планети. Дорога штука, можливо військова, вони такими часто користуються.

— Стан?

— На північний схід від бази впав у ущелину. Виявлено за уламками на місці посадки. Сів, якщо можна так сказати, на дно ущелини. Після удару об скелю він впав у невелике озеро, його трохи засипало камінням та уламками скель. Передаю координати та відео.

— Прийнято.

— Розвідник працює за розпорядком стандартної перевірки. Навколо, а потім у середину, якщо є пробоїни. Будуть результати, виклику.

— Працюй.

Тех одягнув на пояс ремінь з абордажним ножом, надів на голову обруч додаткового тактичного модуля і підчепивши на пояс кобуру з голкометом й обережно подався до місця

падіння кур'єра, приготувавшись спускатися в ущелину. Небезпеки, судячи з датчиків та даних розвідника, не було, але перевіряти все одно треба. Залишивши глайдер на вершині ущелини, він пів години спускався вниз, огинаючи скелі та круті виступи. Вивчення місця падіння корабля привело до висновку, що він втратив керування після удару об скелі над ущелиною. Потім його кинуло на південну стіну, відскочивши він вдарився об північну стіну, а потім об воду з землею і закопався в пісок на дні ущелини.

Діставшись місця аварії, Тех випустив свого другого робота розвідника - цей робот трохи менше і міг працювати в межах видимості, зате його дані та результати приходили прямо в мозок роботу техніку і були докладніше і ґрунтовніше з технічного боку.

Перший розвідник полетів обстежити округу, а Тех, оглянувши місце аварії візуально, вирішив спробувати відкрити люк.

— Рекомендую бути обережним, судячи з відео місця посадки, могли залишитися живі на кораблі, — передав ШІ.

— Активую на глайдері радар і датчики руху, нехай сканує ситуацію навколо, споглядай ШІ. В першу чергу мені потрібно потрапити всередину, бажано через природні люки, не вирізаючи в корпусі дірки - поставив Тех завдання технічному дроїду. - Далі запускаємо всередину розвідника.

— Виконую.

Кіборг пройшовся ще раз довкола корабля, інших входів не було. В ущелині було похмуро, промені світла в цей час дня, сюди вже не заглядали. Поки один з технічних дроїдів повзав по корпусу кур'єра, приєднуючись до гнізд і штекерів в закритих люках, робот технік шукав в базі відповідності по кур'єру, або його характеристики. Приблизно через годину броньовані двері, що ведуть до кабіни, відчинилися. До неї влетів розвідник і передав "картинку" Теху з рубки. Усередині, в різних позах лежали двоє загиблих людей у військових комбінезонах. Для управління такого корабля потрібно три - чотири людини, якщо вважати, що один вискочив на рятувальній капсулі, то всі, мабуть, є.

— ШІ, фіксую трупи двох людей, проводжу огляд решти корабля, йду у внутрішню частину корабля і трюм. - відзвітував йому.

— Провести повний обшук, вилучити зброю, документи та потрібні нам матеріали. Трупи винести з кур'єра і забрати на базу, у військових можуть бути гарні імплантати та нейромережі. Провести діагностику обладнання та стану корабля. Оціни шанси відновлення, перевірити наявності щита, ресурси реактора. Ну, ти знаєш, що нам потрібно.

— Прийнято.

Хвилин через двадцять інженерний дроїд витяг трупи людей з рубки й завантажив їх у холодильну камеру корабля, а кіборг спустив глайдер. Розвідники продовжували досліджувати корабель.

За допомогою живлення глайдера вдалося подати напругу на корабель, щоб запустити апаратуру в рубці. Після декілька хвилин діагностики кур'єра стала зрозуміла частина подій що на ньому відбулася. На планету впав військовий кур'єр. Під час космічного бою він був підбитий, і екіпажу нічого не залишалось, як сховатися серед астероїдів, там вони влетіли в аномалію. Перехід з космічного простору в поля планети з атмосферою став фатальним, з

орбіти вони спробували сісти на планету. Пілот майже зміг впоратися з керуванням, вирівняв корабель й той почав планувати, а не безладно падати камінням униз, йому майже вдалося вручну посадити машину. Але відсутність щита, відмова ШІ корабля та удар об скелі не дав шансу чоловікам у рубці.

Усередині відсіки кур'єра були досить не великі та поділені на рівні каюти. Рубка мала два сидіння для управління кур'єром, та кілька запасних. Принципова система бойової роботи стала зрозумілою майже відразу. Пілот вів корабель, технік займався захистом і силовими полями, а ШІ за допомогою систем наведення вів стрільянина та оборону. Озброєння корабля складалося з двох гармат великого калібру, двох ракетних установок, восьми турелей кругового обстрілу. Гармати та ракетні установки повністю були справними, але без боєприпасів, з шести турелей кругового вогню чотири не постраждали.

Доповідь про стан агрегатів та систем військового кур'єра не здивувала. Два з чотирьох двигунів для космосу, повністю вийшли з ладу, решта мали пошкодження. Двигуни горизонтального атмосферного польоту без палива, а маневрові та гравітаційні двигуни для атмосфери хоч були пошкоджені, але підлягали ремонту. Реактор не пошкоджений, автоматично вимкнений під час аварії, мав ресурс сімдесят відсотків.

— ШІ, є генератор силового захисту та реактор. Але емітери щита погоріли.

— Чи є варіант де взяти запчастини? За твоїми звітами на кораблі, де знайшли Міка повинні бути.

— На повне відновлення корабля не вистачить. Пробувати давити на аномалію повинно вистачити. – роздумував Тех.

— Ну теоретично так, але це потрібно зняти все, що є, з усіх кораблів, спробувати поєднати. На цю мить мало інформації.

— Знімаю тоді генератор та реактор.

— Прийнято.

ШІ не відповідав, він був, мабуть, знищений аномалією, або катастрофою і займав шахту під підлогою кабіни. З кабіни вів до трюму довгий восьмиметровий коридор, з боків якого розташовувалися чотири каюти для екіпажу, а за ними чотири двері підсобних приміщень. Одна кімната підсобного приміщення з технічним д्रोїдом та запчастинами для дрібного ремонту обладнання корабля. Друге приміщення використовувалося як склад продуктів, холодильна камера та їдальня. Третя принесла сюрприз. У ній була медична капсула з живою людиною всередині.

— Знайшов пасажира у медичній капсулі. Капсула пошкоджена, живлення відсутня, пацієнт при смерті.

— Під'єднай живлення, на глайдері є запасне джерело.

— Спробую, конструкція мені не знайома.

— Передай з капсули дані стану людини, чи є можливість транспортування. Ремонтопридатність капсули, чи можливо її відновити, ресурс картриджів.

— Прийняв, працюю.

Через деякий час роботи, кіборг під'єднав медичну капсулу до резервного джерела живлення. Пацієнт згодом став стабільним, це виявилася дівчина. Численні пошкодження хребта, переломи кісток черепа, травми внутрішніх органів, кровотеча. Після аварії капсула стабілізувала пацієнта та використовувала свій ресурс на повну намагаючись врятувати людину, зараз вона в комі.

— III пацієнта стабілізував. Ресурсу резервного живлення вистачить на кілька днів. Ресурс встановлених картриджів добігає кінця, запасні знайдені, використовувати їх або заморожуватимемо пацієнта.

— Транспортувати можна?

— Завтра вранці можна буде, за цей час я зніму щит. Мед капсулу дістану з корабля вранці та спробую перемикнути її на живлення глайдера. Резервне джерело живлення перенастроюю на живлення пасивної оборони корабля. Всі потрібні запчастини я заберу. Потрібно буде прорахувати варіант відновлення та пересування корабля ближче до бази.

— Мед капсула ціла?

— Є не значні пошкодження корпусу та живлення, їх відновив як міг, запасних картриджів вистачить на відновлення двох – трьох осіб залежно від складності.

— Мало.

— На кораблі був присутній медик, хтось мав покласти пацієнта у мед капсулу з команди, та прописати протокол відновлення в разі небезпеки життю.

— Це може бути людина з рятувальної капсули, ймовірність цього сімдесят дев'ять відсотків? Його треба знайти. Дамо завдання розвіднику перевірити територію остронь падіння рятувальної капсули.

— Тобі не здається, що останнім часом все закрутилося, як ти розморозив Міка?

— Таке припущення є.

— Діємо за наміченим планом.

— Зрозумів, працюю.

За роботою з мед капсулою та розмовами час пролетів непомітно, потрібно було ще перевірити приміщення, що залишилося. Четверте було зайняте охоронними та проти абордажними дроїдами, а також там були апарати для розвідки планет та космосу.

В арсеналі були бокси з маркуваннями, що вказували на їхній вміст. Уздовж стін розташовувалися осередки з бойовими дроїдами. Два повні роботизовано бойові комплекси. Вони були активні та перебували в режимі очікування. Даний комплекс складався з двох середніх бойових дроїдів, та одного легкого, що виконує снайперські функції, дроїда електронної підтримки, дроїда забезпечення та центру управління. Легкий дроїд нагадував павука і ніс на спині турель із метровим стволом потужної електромагнітної гармати. Турель мала низьку скорострільність, але величезну пробивну силу і здатна боротися з важкими штурмовими скафандрами та дроїдами.

Дроїд електронної підтримки, літав та мав форму кулі з вухами антенами, вбудовані антиграві

забезпечували високу мобільність та зв'язок. Керуючий центр виглядав як м'яч. Мав генератор маскувального поля і був здатний виконувати не тільки функції ретранслятора, а й ніс комплекс РЕБ (радіоелектронної боротьби). Потужні щити та броня забезпечували безпеку ШІ керуючого всім комплексом. Єдине, чому вони дозволили розкрити корабель і не напали всередині на порушників, було те, що ШІ був знищений під час падіння, як і капітан і бортовий технік. Для комплексу технічні дроїди корабля були відзначені дружнім маркером. Тех повинен був прописатися до технічного дроїда в ремонтники й тоді зможе залізти в налаштування і керувати цими машинами, оскільки входив би в список екіпажу корабля, що є у дроїда як ремонтник. Але це ще тільки в планах. Кіборг працював далі, в нього ще вся ніч попереду, діагностика, перевірка і т.д.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 8. Назад на базу.

Ніч на кораблі пройшла спокійно, технічний дроїд займався вилученням мед капсули та щита корабля зі спеціальних ніш. Все інше вже було підготовлене до виносу, Тех зібрав все вціліле обладнання, що його цікавило, і вже розмістив на вилучення з корабля. Зброя, технічний дроїд із ЗІП, обладнання, скафандри, картриджі як від мед капсули, так і від харчового синтезатора, сам апарат та все що знайшов цінне. Розвідник за ніч, не знайшов присутності інших людей поблизу падіння корабля, і Тех вирішив сам злітати перевірити.

— ШІ, поки технічний дроїд спробує зняти доступні емітери щита, я збираюся злітати та перевірити, чи є деє сліди присутності людини з рятувальної капсули.

— Прийнято.

Пролетів передбачуваним маршрутом від місця падіння корабля до місця приземлення рятувальної капсули. Людину знайдено не було. Тех вирішив іти слідами людини, залишених на землі від рятувальної капсули. Вони вели спочатку у напрямку до корабля, потім почали петляти, ніби людина тікала. Через пів години була знайдена перша стоянка в ущелині. Тут же валялися обгортки добового пайка з рятувальної капсули. Ще через годину польоту на глайдері друга стоянка, на місці знайдено використану аптечку, перев'язувальний матеріал і таку ж обгортку пайка. Далі людина чомусь змінила напрямок і йшла вже не в бік корабля. Ще за годину Тех знайшов, хто гнався за людиною, тут були схожі тварини - хижаки, що виходять з аномалії на третьому рівні. Трупів було близько п'яти штук, може, й більше, частину вже розтягли інші хижаки, всі вони були вбиті з голкомету. Ще за пів години було знайдено місце другої битви, схоже тут уже був ближній бій, ще три трупи тварин і частини скафандра, вимазаного кров'ю. Аномалії людина якимось чуттям обходила, або їй щастило. Далі сліди крові привели до нори місцевої нічної тварини, де й обривалися сліди чужинця, поряд були два трупи аномальних тварин які жерли місцеві хижаки. Нора була невелика в діаметрі, але для щуплої

людини якраз вистачить пролізти. Кіборг точно не пролізе, він вирішив запустити усередину розвідника.

Пристрій передав гнітючу інформацію про стан людини у скафандрі. На відео було помітно, що ліва нога сильно погризена і перетягнута джгутом, була відсутня гомілка на нозі, також була пошкоджена ліва рука, людина схоже втратила багато крові та тримається коштом аптечки, або на бойовому коктейлі. Там же поряд, лежав мертвий господар нори.

— Гей, ти мене чуєш. - кіборг подав звук на розвідника та посвітив на людину.

Від людини спочатку було нуль реакції. Потім вона застогнала і трохи ворухнулася.

— Вилазь із нори я тебе підлечу, там ти здохнеш, мені до тебе не дістатися.

Вона зі стогоном перевалився на бік.

— Лізь за світлом на вихід. - наказав Тех.

— ШІ. Знайшов людину, пересилаю стан.

— Погане, як гадаєш, дотягне.

— Можливо, це медик. Поки що рухається, із життєво важливих органів на вигляд нічого не пошкоджено.

— Постарайся витягнути.

— Прийнято.

Минуло хвилин двадцять, поки людина доповзала до виходу. Тут кіборг зміг її витягти з нори. Це у нього був перший такий випадок, коли він знаходив на планеті тих, хто вижив з такими ранами. Решті й половини вистачало, щоб померти. Відключивши шолом скафандра, Тех виявив, що це молода дівчина. Перев'язав усі видимі рани та прикріпивши аптечку, яка була на глайдері, почав зчитувати з неї дані, вона дзижчала та впорскувала ліки в покусане тіло. Зневоднення, переохолодження, втрата крові, зараження, ушкодження рук і ніг, гематоми, зламані пару ребер, і т.д. Аптечка рекомендувала доставити в мед капсулу протягом кількох годин, організм тримається на суміші коктейлів, яка ця дурепа собі вводила.

Прикріпивши тіло до глейдера, він відправився до корабля, і через годину у квапливому порядку, викликавши в мед капсулі екстрену заміну пацієнта поміняв, місцями дівчат. Перша дівчина була стабільна, але не долікована, її можна було витягнути на добу, а потім потрібно знову помістити в мед капсулу. Для такої процедури мед капсула видавала окрему мед аптечку, для потреби продовження лікування пацієнта з набором необхідних компонентів на добу.

Час був уже надвечір, коли Тех майже все укомплектував на глайдер та завантажив всі корисні знайдені речі, залишалася тільки мед капсула з пацієнтом та дівчина. Прийшов виклик із бази.

— Тех, у нас прорив аномалії на третьому поверсі. — прозвітував ШІ.

— Впораєтеся самі? Я не встигну до вас, мені потрібно години три на збори та поїздки з пораненими.

— Ґрати тримають прорив, Мік поки справляється.

— Може Мік відступить на другий поверх, я приїду почищу третій, вони зазвичай не нападають зграями.

— Зараз їх більше, ніж зазвичай, тримай відео канал.

— Не звичайна ситуація. - сказав Тех переглядаючи канал відео з патрульного дроїда.

Через десять хвилин.

— Тварини швидко зреагували на зміну обставин, пустили дрібних, здатних проходити крізь щілини. Це схоже на колективний розум, чи управління більш інтелектуально розвиненими тваринами. - сказав ШІ.

— Дивно все це, може помітили зміни на третьому поверсі та залучили зграю до охоти, зреагували на світло, грати, запах, тощо. У тварин з першого прориву могло залишитись у пам'яті, що тут було колись багато їжі.

— Такий варіант більш відповідний.

— Я рекомендував би відходити. - сказав Тех. - Не подобається мені це. Молодняком як м'ясом закидають, після такого зазвичай повинні йти великі тварини.

Протягом п'яти хвилин ШІ та Тех спостерігали як Мік, щось там кричав незнайомою мовою і відстрілювався з голкомета, поливав загороджувальним вогнем з турелей хвилю аномальних животин, що наближалася до нього. Потім вискочила велика тварина, кров, стрекотіння, вереск, спалах.

— Псі атака. - констатував ШІ.

— Як, звідки, в цій аномалії не було зафіксовано таких тварин. - схвильовано видав Тех.

— Мік живий, нейроком показує серцебиття. Не зрозуміло, що з мозком, зазвичай пошкоджуються, або його випалює псі атакою.

— Чекаємо. - припечатав Тех. По голосу чути, що хвилювався.

Пройшли п'ять хвилин, десять, п'ятнадцять, двадцять.

— Ворушиться.

— Кляті камікадзе, — сказав Мік.

— Живий, витримав. - видав Тех. - раз лається житиме. Я збираюся на базу.

— Прийнято.

Озирнувшись, Тех задумався, як усе розмістити на глайдері, не поспішаючи він би все довів, а тут екстрена ситуація. Братимемо найнеобхідніше генератор щита, мед капсулу з пацієнтом, дівчину, ЗІП до капсули та дрібниці, що влізуть. Решту завантажив назад у корабель і задраїв люк, увімкнув оборонну систему. Доїхав до бази за півтори години, тепер найскладніше спустити все вниз. Завантажив усе на платформу і вирушив униз під наглядом розвідника та патрульного дроїда, по дорозі вилізла одна тварина з аномалії, хотіла напасти, пристосувалися вже й не нападають на охоронних та патрульних дроїдів. Причаяться і чекають відповідного

моменту, намагаються напасти на живих і ця кинувся на дівчину яка лежала на платформі, але не добігла, Тех встиг раніше. Розумнішими стали, хитрішими, передати треба нові дані по поведінці ШІ.

Перший поверх зустрів мерехтінням ламп коридору та відсутністю людей, лише ШІ передавав інформацію з камер у режимі реального часу. Похмура та звична для Теха тиша.

— ШІ, куди ставити мед капсулу? У мед секцію бази або в окрему кімнату. – говорив голосом кіборг із ШІ, а не передавав йому дані, так було звично.

— Сусідню кімнату з мед відсіком підготував, заводи туди мед капсулу підключай, через який час міняти дівчат місцями.

— Надвечір, близько вісімнадцятої години.

— Я пропоную її вивести з медикаментозного сну і поговорити, нам треба знати є медик серед них. Це спростить завдання. - запропонував ШІ.

— Згоден. Тоді я поки що перевірю третій поверх і відновлю там ґрати та ще поставлю на шостому, вони біля ліфта лежать. Як закінчу прийду. Який стан Міка? Потрібно щоб він був присутній при розмові, я маю страшний вигляд для не підготовленої людини.

— Я розбуджу його за пару годин до зміни дівчат у мед капсулі та підготую.

— Прийнято, я пішов працювати.

Кіборг вирушив з технічним дроїдом прибирати третій поверх. Купа трупів пішла на поживні речовини в кухонний синтезатор, а з великої туші він вирізав псі кристал розміром із бусинку, а також відклав пару шматків м'яса Міку.

Моє пробудження було неприємним та болючим. Голова паморочилася. Дроїд, що раптом опинився поруч, упорснув мені щось з ін'єктора і знову зник у бляклому тумані розпливчастих обрисів. Хвилин через десять голова почала прояснятися і разом з нею прояснився зір: обриси набули різкості та об'ємності. Засвітилося світло в мед відсіку, нікого, крім мене, тут було. Нейроком показував, що минула майже доба.

— ШІ, як на базі, все спокійно? Більше проривів не було?

— Ні, як почуваєшся.

— Нормально лише голова болить і млявість у тілі, як похід кіборга до кораблів? – сів я у мед капсулі.

— Тех повернувся, привіз двох людей у поганому стані. Прийми пакет на нейроком подивишся, коли будеш у їдальні.

— Я в душ і прийду їсти, там поговоримо. – виліз із капсули, на ногах стою, начебто все нормально.

— Прийнято, чекаю.

М'язи гули та нили. Загальний стан був задовільний. Тіло, залежалось, ходити не хотіло, рух

відгукувався болем і здавалося, що м'язи це потік перетруджених зв'язок. Потрібно провести розминку. Розім'яв тіло масажем і рухом м'язів, розігрів їх бадьорим зарядом тренування, а потім душ, стерпна почуваюся. Мені здається, чи я почав набирати вагу, виявив таке розглядаючи себе. Сів, заплющивши очі та викинув всі думки з голови, заспокоївся після всього, треба пожувати щось поживне, живіт бурчить. Зайшовши в їдальню, скинув трансляцію пригод Теха на екран монітора, тільки синтезатор видав порцію їжі та коктейль, сів дивитися. Швидко проковтнув першу порцію каші й пішов за добавкою подібності м'яса, порізав його шматочками та сів жувати. Дія від перегляду пригод виявилася здійсненням і рівноцінним захопливій програмі по телевізору, а закидання в рот сухариків зменшив голод. Шлунок ще бурчав, а голод, що роздирав, не відразу, але відступав.

Як тільки пригоди Теха закінчилися, мене викликав ШІ.

— Як стан?

— Нормально.

— Зараз підійде технік, ми обговоримо, що далі робити. Він закінчив прибирати на третьому поверсі та вже йде сюди.

— Мені там м'яса залишили із тварин. - згадав я.

— Подивись у холодильнику.

— Дякую, — схопився, перевірів, живемо - спеції у вас якісь є чи олія? М'яса хочу, ви не повірите як. Потрібно порізати та замаринувати. Маринад може зробити синтезатор.

— Коктейль на твій запит зроблю, ти розкажи який потрібний, спробуємо зробити.

— Кислуватий із бульбашками плюс солоний і гострий у міру, дві склянки.

— Ти що прямо зараз їстимеш.

— Ні, я замариную, а потім посмажу, як тут у вас вогонь розвести, дров нема. Гаразд обійдемося так, перший раз на зварювальному пальнику технічного дроїда посмажу.

— Дикун - сказав ШІ.

Я витягнув пару кілограмів з холодильника м'яса, порізав і замаринував. Увечері посмажу. За цим дійством мене застав Тех.

— Ти що робиш із м'ясом?

— Обмазую спеціями та спеціальними інгредієнтами.

— Навіщо?

— Їсти буду.

— Дикун.

— Ви нічого не розумієте. Мені б ще каструлю з овочами, я б борщу зварив. - теж мені високо технологічне суспільство. І спитати нікого, що тут взагалі їстівне росте на планеті.

— Гаразд. - почав ІІІ - усі зібралися. Перейдемо до нагальних справ.

— Стривай. - зупинив його кіборг - На ось тобі Мік кулон, я в нього вставив псі камінь із великої тварини, дорога річ. Тримай заслужив. Він тьмяно світиться, якщо хтось використовує псі поруч і захищає трохи від псі атак.

— Дякую. - одягнув я кулон на шию.

— Десь за годину я виведу з капсули одну дівчину, дізнаємось, як вони сюди потрапили, хто такі і є серед них медик. - ІІІ не терпілося - тобі Мік відводиться відповідальна роль, говорити з ними від нашого імені.

— А чому не Тех?

— На нього реакція не така як потрібна, ти маєш їх зацікавити з нами працювати, подітися їм все одно поки не куди. Людина з людиною повинна домовитися. З ІІІ чи кіборгом вони домовлятися не будуть, а вважатимуть за краще, використовувати нас у своїх цілях, як машину. У нашому варіанті це неприйнятно.

— Я ніколи переговори не вів, що я їм пропонуватиму, їжу і місце де спати, тут іншого нічого немає. - сказав я, і подумавши - Ну і лікування, а потім заморожування ну і все. Мені їх нема чим зацікавити, я дикун без нейромережі.

— І такий варіант розглядається. Пройдемося, що база може їм запропонувати, якщо вони нам підійдуть і є медик. По черзі: захист, лікування, їжу, безпечне місце, можливість жити на базі, це для початку. Якщо цього мало, то є інші варіанти, але у даній ситуації життя на планеті в таких умовах це вже не мало.

— Можеш сказати, що ми спробуємо відновити їхній корабель, якщо дістанемо десь ІІІ - запропонував Тех - не одразу, але згодом я гадаю, будуть різні запчастини. Ситуацію щодо планети та аномалій ти приблизно знаєш.

— А якщо не погодяться?

— Є два варіанти, лікуємо екіпіруємо і на всі чотири сторони, можемо показати хто пішов і скільки повернулося і в якому стані. Можемо заморозити до найкращих часів. Це на сьогодні всі варіанти. - закінчив ІІІ.

— Спробувати варто. База нічого не втрачає. Погодяться, набуває, ні живемо далі. Щось та трапиться, стільки чекали ще зачекаємо. - сказав Тех.

— Добре, мені треба якось одягнутися, чи так, у скафандрі?

— Так підійде, тільки ми тебе підвищимо у званні на території бази до лейтенанта, для кращого ефекту, документи ІІІ підготував і провів базами. - сказав Тех і наклеїв розпізнавальні знаки звання на скафандр.

— А в мене тепер і зарплата є? - посміхнувся я - Ми з вами таку угоду й не підписали, все закрутилося, а тут раз і я на службі.

— Зарплату можу одразу видати, на десять років наперед, її тут витратити нікуди, знаєш скільки Теху набігло, він стільки не підніме.

— Які обов'язки лейтенанта?

— Те саме, що й до цього робив - махнув рукою Тех - мені після стількох років служби вже, напевно, адмірала можна присвоїти, а я болти кручу і лампочки міняю.

— Така твоя доля, мабуть.

— Все може бути, все може бути, - сумно сказав Тех. - ШІ запуская процедуру виведення з медичної капсули дівчини.

— Вона приходить до тями, там стоїть у мед секції крісло каталка, привезете її до їдальні тут і поговоримо. - давав настанови ШІ.

— Добре.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 9. Розмови та плани.

Інтерлюдія.

Кришка капсули з шипінням почала підійматися. Відкрила очі. У голові дзвеніла порожнеча. Думки поховалися, немов миші в норах. Навколо незнайомий мед відсік. Камінь, печера, світильник під стелею світиться м'яким світлом. Нахлинули спогади, завдання, бій у космосі, астероїд, спалах, планета, падаємо, стоп - мед капсула, в якій я лежу з нашого кур'єра, де Ліка, намагаюся встати, навалилося запаморочення і слабкість, ін'єкцію зробила мед капсула, трохи стало легше. Я пам'ятаю поклала її в капсулу, це був єдиний варіант вижити, корабель падав. Сама в рятувальну капсулу, пам'ятаю приземлення, шлях до корабля, ночівлю в ущелині, тварин, бій, рани, відчай, біг, потім усе знову, нора, голос, світло. Мене врятували, хто, не пам'ятаю, нейромережа працювала з перебоями, згадала, що я потрапила в якесь марево на планеті та вона почала видавати збої, скафандр вийшов з ладу, збилася зі шляху, не змогла знайти корабель. Суцільний жах.

Потрібно вставати, хтось же запустив виведення людини з капсули. Я не в нашійнику, значить це не работорговці, сподіваюся. Оглянула себе, дрібні рани на руках і ногах затягнулися, ліва нога виглядала жахливо, ще не відновилася, навіщо тоді витягли. Сіла на край капсули й поруч із капсулою знайшла халат, накинула на себе, обернулася й побачила Ліку: вона нерухомо лежала на сусідньому ліжку. Мертва, сльози бризнули з очей. Зі стелі пролунав голос людини.

- Заспокойтеся. З нею все гаразд, зараз підійдуть співробітники бази та помістять її у вашу мед капсулу. Їй потрібно долікуватися, корабель розбився, тільки вона й вижила.

- Гаразд. - Ліка жива, жива, це вже добре. Сльози полилися з очей.

Відчинилися двері, в мед секцію увійшов молодий хлопець у скафандрі та колоритний персонаж - високий, але при цьому дуже кремезний, він був одягнений у чорний бойовий

скафандр. Шолом броні був прибраний у невеликий горб на спині, а на голові була маска. Я спочатку злякалася, але хлопець із посмішкою на обличчі одразу підійшов до мене і заговорив.

- Вашій подрузі потрібно лягти в капсулу. Як до вас звертатися?

- Кіра. - він допоміг пересісти мені в крісло каталку.

- Мене звуть Мік, - представився він - його, - вказав він пальцем на громилу - Тех.

Мене відкотили в куточок, а вони поклали в мед капсулу Ліку. У масці чоловік пішов.

- Ви можете подивитися показання мед капсули, а то я не розбираюся - сказав хлопець і підкотив мене ближче.

- Так, звісно. У мене нейромережа працює з перебоями, але доступ є, зараз подивимося. У неї стан нормалізувався, має пролежати кілька днів у капсулі, потім можна буде виводити її зі сну.

- Доступ дайте нашому III, він відстежуватиме стан пацієнта, техніка військова самі знаєте - тільки за кодом.

- Так, так звичайно, пересилаю код доступу.

- Прийняв - відповів III - щойно будуть зміни, або екстрена ситуація, повідомлю.

- Ви, напевно, їсти хочете, давайте я вас підвезу в їдальню. - звернувся хлопець. - там і поговоримо.

- Добре.

Проїхали коридором, завернули в їдальню, мене зупинили біля столу.

- Міку, а де ми знаходимося? - спитала я його, коли він підійшов до харчового синтезатора і потикав у сенсорний екран, прилад задзижчав і видав пару контейнерів з їжею та коктейлів..

- Їсти подано. III, передай, будь ласка, інформацію по базі та планеті на нейромережу Кіри.

- Відправив. - пролунав голос зі стелі.

- Підкріпися, вивчи інформацію, потім поговоримо. Я відповім на всі твої запитання.

Присунулася до столика і почала їсти, паралельно вивчаючи інформацію. У мед капсулі внутрішньовенне харчування, там організм отримує все необхідне, але в шлунку, немов чорна діра оселилася. За хвилин двадцять, наситившись і із задоволенням потягуючи солодкий коктейль зі склянки, я звернулася до Міка, який сидів за сусіднім столиком.

- Ти пропонуєш захист, лікування, їжу, безпечне місце, можливість жити на базі? А що потрібно від нас?

- Лікування, Ліка ж медик, - спитав я, а Кіра кивнула головою - а також посильна допомога на базі, є ще кілька пунктів, але їх обговоримо, якщо ви погодитеся. Мені потрібна ваша історія, хто ви, звідки, ситуація в Співдружності, військові секрети видавати не прошу. - підняв руки Мік.

- Покинути планету не можна? - запитала Кіра.

- Я такого способу не знаю й ШІ теж. Аномалії не дають, ви через них і впали.
- А наш корабель.
- ШІ скинь дані по їхньому кораблю.
- Відправив.
- Полагодити не можна, на цю мить навіть нічим. ШІ корабля немає - це немає навігації, управління тощо. Якщо ви не бажаєте залишатися, ми дамо вам провіант і спорядження і можете йти.
- Ми застрягли, це мені зрозуміло, скільки в нас часу для відповіді. - запитала Кіра.
- Підлікуєтесь, порадитесь разом, коли Ліка вийде з мед капсули й тоді я чекаю відповіді. Нехай буде через 5 днів.
- Добре. - мене вже почало хилити в сон.
- У мене є прохання - ззаду пролунав голос Теха, дівчина аж підстрибнула, вона згадала, це той голос, який був у норі, де вона боролася за своє життя, - у нас є тіла, потрібно дістати нейромережу для Міка, ваша капсула може це зробити?
- Так, така функція в неї є.
- Ще потрібно буде її встановити.
- Так, як звільниться мед капсула ми зробимо це, на знак подяки за порятунок.
- Тобі приготували кімнату на першому рівні бази, поруч із мед відсіком, у межах рівня можеш пересуватися вільно. Вище небезпечно для життя, скидаю на нейромережу останній бій Міка. Одяг у кімнаті залишили. Ще питання є? - спитав Тех.
- Ні.
- Тоді відпочивай. - сказав Мік - я тебе підвезу, покажу кімнату.

Стандартна кімната, комбінезон і черевики в спеціальній ніші поруч із ліжком. Одяг і взуття мали універсальний розмір і функцію авто підлаштування за фігурою. Переодягнулася, заснула, їй снилося пережите, дівчина важко дихала.

Сил не було навіть на розпач. Майнула думка, що добре б їй збожеволіти, тоді не буде так лячно, сил плакати теж уже не залишилося. За ті пережиті дні, вона встигла кілька разів впасти в істерику, шалено повірити в порятунок і впасти в апатію і в зневіру. І навіть тінь, що майнула на периферії зору в норі, не змогла пробитися в затуманений розпачем і слабкістю розум, а потім почула голос і побачила світло.

Тим часом Мік, ШІ та Тех у їдальні.

- Ну і що ми будемо робити далі? - запитав я.

- Система мед капсули мені доступна, лікувати я можу - відповів ШІ, - але запас оригінальних картриджів малий. Треба перевірити сумісність можливо наші підійдуть, тоді можливі варіанти.

- Поки дівчата лікуються, пропоную поїхати з Міком на корабель, де я його знайшов, потім до кур'єра. Заберемо обладнання, що залишилося і повернемося як прокинеться друга.

- Я за, хочу подивитися на вашу планету і на космічні кораблі. - сказав Мік.

- ШІ скинь йому план бази сьомого, восьмого і дев'ятого рівня, карту прилеглої поверхні планети. Базу з управління глайдером за ніч вивчиш. Мік відпочивай, завтра зранку вирушаємо.

- Я пішов готуватися.

Ніч пройшла спокійно, я добре відпочив. Вранці провівши звичний розминковий комплекс, я прийняв душ і поснідав. Після вбрався в скафандр і вирушив до ліфта на четвертий рівень, там на мене вже чекав кіборг технік. Свого технічного дроїда я теж брав із собою, його маніпулятори знадобляться. Забрав ще із холодильника мариноване м'ясо. Буде можливість посмажу на вогні на природі.

- Привіт, як почуваєшся - запитав Тех.

- Нормально.

- База вивчилася по глайдерах?

- Так.

- Зараз тебе проведе рівнями бази, дивись і роби як я. Проведемо тренування на глайдері й вилітаємо.

Переконавшись, що я взяв необхідне, Тех розвернувся і пішов до ліфта. Мовчки, прилаштувався слідом. Світлі коридори, темні коридори із завалами та сміттям, місцями зустрічалися сліди засохлої крові. Шлюзи тут були підключені до мережі та активовані, і заблоковані на доступ, тварин не зустріли та за пів години ми вийшли на льотну палубу. Ангार був великим, приблизно на пару десятків глейдерів. Весь простір займали частини розібраних машин з хижими силуетами, а два робочих стояли окремо приготованими до старту. В одному кутку була рятувальна капсула, а другий куток, займав розібраний штурмовий бот, це видав нейроком, бот був схожий на гостроносу цеглу з дюзами маршових і гравітаційних двигунів, що виступали по периметру. А про його хижу натуру говорили дві малі тунельні гармати та турелі.

- Закріпи все що взяв з собою ззаду глайдера і сідай, спробуй проїхатися. Я поки відкрию шлюз ангара.

Заліз, ввів код доступу, на екрані глайдера спалахнуло невелике вікно і по ньому поповзла смуга завантаження, за кілька хвилин він був готовий до польоту. Ну спробуємо, схоже управління було у скутера, я потихеньку виїхав на поверхню планети.

Яскраво-помаранчеве сонце планети здіймалося з-за далекого горизонту, силкуючись розігнати ранкову імлу. Низькорослі дерева полоскали свої гілки в піщаному ґрунті на невеликому вітерці. Шумів двигун глайдера. Легкий серпанок туману висів у низині над низькорослою травою, вкритою краплями роси, а на пагорбі вітер гнав дрібні хвилі по килиму бурої трави, що затягнула вершину пагорба, з якого я виїхав. Серед цього неспокійного моря

повільно й велично рухався глайдер із гротескною фігурою Теха.

- Повільно за мною навколо пагорба. - радив Тех по зв'язку.

Я прокотився навколо пагорба, керування не викликало складнощів. Вхід в ангар на той час закритий і відрізати місцевість від іншого такого пагорба в мене не вийшло, добре замасковано.

- Їдь строго за мною, слід у слід. Я рухатимуся розвіданим маршрутом з урахуванням усіх аномалій, зв'язок із базою тут гарний, відмінно працює до п'ятисот кілометрів. - розповідав мені Тех, поки ми летіли.

- Добре. - я насолоджувався сонцем, природою і нарешті свободою від печер бази.

- Попереду річище річки, ми підемо вздовж нього, потім через двадцять кілометрів ляжемо на інший курс. Падіння корабля було на пустельній місцевості, але врешті-решт він врізався в пагорб, тож передня частина повністю знищена, залишилося не так багато цілого.

- Ми шукаємо щось конкретне?

- Так, мені потрібно перевірити стан маневрових і гравітаційних двигунів, спробуємо зняти ціле і переставити на кур'єра. А твоє завдання обшукати каюти та трюм.

- Прийнято.

Я вів машину за вказаним маршрутом, слідуючи строго за Техом. Через півтори години ми вийшли до місця катастрофи корабля, це була виорана кораблем просіка з нагромадженням землі та дерев.

- Знижуємо висоту і швидкість, потім зупиняйся біля пагорба, отам збоку. - він вказав мені місце зупинки - Місце падіння за пагорбом. Я поїду вперед на розвідку. Чекай моєї команди та спостерігай за околицями.

- Зрозумів.

Глайдер Теха пішов уперед, не гальмуючи, а я скинув швидкість і за інерцією полетів до пагорба, в який уперся корабель.

Невисокі степові кущі пролітали під машиною, що безшумно йшла на висоті метра. Жодних тварин за час польоту не бачив. Зупинився під пагорбом і трохи наблизився до краю, щоб побачити, куди попрямував перший глайдер, а далі лівим краєм пагорба добрався до дрібних дерев, знизився, щоб мене не було помітно, погасив швидкість, зупинився й дістав бінокль. Оглянув околиці з цієї висоти й викликав напарника.

- Прийом Тех, що там?

- Усе нормально можеш спускатися. - відповів голос по зв'язку.

- Їду.

Корабель зустрів мене картиною хаосу і руйнувань із зовні, а всередині, напевно, ще гірше. Це був корабель, завдовжки десь сто - сто п'ятдесят метрів, точніше не скажеш, передня частина являла собою нагромадження землі та металу. Тех запустив малого розвідника стоячи на даху корабля, а його технічний дроїд відчиняв люк, а ШІ перемкнувся на керування глайдером, та

виставив їх для охорони периметра, я в цей час витріщався на всі боки, було цікаво. Через десять хвилин ми спустилися всередину.

- Я піду до двигунів у хвіст, а ти тут можеш подивитися, пошукати щось потрібне, я тебе знайшов у стаіс капсулі в трюмі, там багато таких самих капсул. Усі цілі я минулого разу притягнув на гравіплатформі до бази. Але можеш спробувати перебрати їх, тільки в скафандрі, запах там поганий.

- Я почну з кімнат, а потім туди. - відповів я.

- Якщо потрібно викликай, я завжди на зв'язку.

- Добре.

Ми розійшлися, кожен у свій бік. У коридорах метал місцями перетворився на гармошку, не залишилося нічого цілого, як я тут вижив. Усі внутрішні приміщення несли сліди катастрофи та бардака. Ліхтар висвітлював центральний коридор, що вів у рубку управління і каюти командного складу, все попереду являло собою купу перекрученого металу, двері перекосило і місцями вирвало. Система екстреного гальмування намагалася врятувати екіпаж корабля і не впоралася. Судячи з пошкоджень, усі, хто перебував тут, загинули. Екіпаж перетворився на сплюснуті метри металу судна. Коридори були завалені залишками панелей стелі. Викликав малого розвідника і дав йому завдання провести пошуки корисного в місцях, де я не зможу пролізти.

Двері однієї з кімнат були розірвані вибухом. Потужне там здетонувало щось, двері вивернуло, немов консервну банку. Сусідня кімната поряд виглядала ззовні цілою. Технічний дроїд, підкоряючись моїм командам, розкрив обшивку панелі електронного замка дверей, і за допомогою механічного лома я зі скрипом відчинив двері. Приміщення, в яке я зайшов, виявилось стандартною для цього типу кораблів, чотиримісною каютою для транзитних пасажирів. Розміром три на п'ять метрів без зайвих вишукувань. Стіни вкриті сірим пластиком, чотири відкидні ліжка з м'яким і доволі зручним покриттям, невеликий харчовий синтезатор і полиці на стіні ось і все оздоблення. А ще поряд з ліжками є кілька невеликих дверей, які дають доступ до крихітних шаф для особистих речей і ще одна це комплексний санвузол.

ШІ розповів, що торговці околиць космосу ніколи не гребували візництвом, якщо є куди замкнути до самого кінця польоту пасажирів. Пара тисяч кредитів за доставлення пасажирів від однієї торгової станції до іншої ще нікому зайвими не були, тим паче що міжзор'яні лайнери на околицях були відсутні як факт.

Хвилина і я оглядаюся всередині, на підлозі лежить тіло в скафандрі якраз такого пасажирів, на ньому знайшовся нейроком. Вдача мене не підвела, приєднавши його до живлення скафандра, зчитав з нього інформацію. У нейрокомі знайшлася інформація, звідки летіли, куди, господар вів блог і розповідав, що творилося на кораблі. Виявилось, вантаж із капсулами прийняли в системі планети з номером 485673 у космосі. Пасажир якраз був у рубці та бачив завантаження, капітан сказав, що везуть колоністів освоювати нову планету. Більше інформації, яка мене цікавила, не було, віддам ШІ всі записи нехай розбирається. Мені без баз і знання найпростішої навігації нічого не дає номер планети.

У кімнаті знайшлися речі ще одного пасажирів, але тіла не було. Стандартний набір мандрівника, сумка з речами та комбінезони, єдине були ще чіпи з кредами, але заблоковані паролем. У цей час малий розвідник відмічав цікаві речі в інших каютах. Десь у надрах металолому були помітні залишки дроїдів, десь були скафандри з тілами, зброя тощо, але

дістатися без різання металу туди не було можливості. Поколупавшись ще близько години в каютах корабля, зібрав знайдені запчастини та обладнання на платформу, я вирушив до виходу. До ШІ не дістатися, він стояв тут одразу за рубкою і шанс його дістати цілим був приблизно двадцять відсотків, потрібно різати метал.

- Тех я закінчив з каютами, висуваюся в трюм. - вирішив повідомити про пересування напарнику. - дані з розвідника та перелік знайденого скинув ШІ.

- Добре, мені потрібно ще години три, для зняття трьох маневрових двигунів.

- Я піду трюм огляну.

- Акуратніше там.

На складі стазис-камери тривалий час перебували у відключеному стані і їхній вміст, напевно, став непридатним, тут в ангарі стоїть, напевно, жахливий сморід. В інших складських приміщеннях була руда та обладнання для збирання рослин - дуже схожі на комбайни. А також різноманітні матеріали та обладнання, необхідне для їхньої роботи на поверхню планети. Можливо, якісь матеріали й необхідні частини нам би й стали в пригоді, воно все було розламано від удару об землю, боюся повноцінного ми тут не знайдемо, тільки запчастини. Перебирати цю купу заліза треба довго. Розвідник зробив коло і зафільмував цю купу металу. А ангар з капсулами був схожий на сцену з фільмів жахів, сплющені капсули, шматки тіл. На початковий погляд капсул було близько сімдесяти, вони кріпилися у своєрідних стільниках, п'ять на п'ять штук, так ось нижні розплющило верхніми під час падіння, а потім усе це розкидало по ангару. Провозившись години дві з технічним дроїдом у перетягуванні та перебиранні стазис капсул, я відібрав більш-менш цілі на відновлення і запчастини, решта купую залишилися лежати на підлозі, потрібно буде пізніше поховати всіх людей. Визначити звідки люди мені не вдалося, всі були в чому мати народила. Ще через годину мене викликав Тех.

- Мік, я закінчив із двигунами та емітерами щита. Можемо вирушати до кур'єра.

- Я теж закінчив, іду. - сказав і попрямував до виходу. Настрій був паршивий після побаченого.

Тех завантажив знайдене на глайдери, задраїв люк корабля, і ми вирушили до кур'єра.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 10. Корабель та нейромережі.

Шлях до кур'єра я запам'ятав погано, Тех бачив мій стан і не чіпав. Мене вразила купа тіл в ангарі. Дісталися ми надвечір, дорогою нічого примітного не сталося, або я не бачив. Розвантажилися, кіборг забрав мого технічного дроїда і свого пішов встановлювати двигуни в корабель. Поблукавши по кур'єру, я переглянув всі знайдені речі, з'ясував, що принцип роботи техніки трохи змінився, якщо порівнювати ті, що є на базі й ці. Модернізація помітна і

швидкості роботи устаткування, і у матеріалах.

— ШІ, я порівняв речі на кораблі та з бази. В чому різниця? Ці якісь просунуті?

— На базі використовується третє-четверте покоління, а на кораблі шосте-сьоме. База відрізана від світу вже дуже давно і нових приладів та обладнання до нас за цей час потрапляло мало. У дівчат потрібно буде розпитати докладніше про техніку.

— Як вони там?

— Кіра сьогодні виходила, перевірила роботу медичної капсули. Агресії не виявляла, плакала один раз. Спить, харчується, відпочиває, набирається сили.

— Тех я відпочиватиму, щось я втомився сьогодні, море вражень. М'яса посмажу і спати. Димом я нікого не приваблю хижого до стоянки?

— Ми в ущелині, глайдери стоять в охороні, якщо буде небезпека ШІ попередить. Я працюватиму, щоб завтра перегнати корабель, відгуки двигунів є, живлення подав. Завтра після обіду, я думаю почнемо тягнути корабель на базу.

— Я зрозумів.

Зібрав доступний хмиз навколо корабля і розпалив багаття. Пристосував шматок заліза над багаттям. М'ясо вийшло смачне, я наче ніколи такого не їв. Сидячи біля вогнища і дивлячись на зірки, я став почуватися набагато краще, відійшли на другий план трупи з корабля та підземелля бази. Очистився від переживань на свіжому повітрі, у звичній ситуації та поставив собі завдання вірити у своє майбутнє. Залишив частину смаженого на завтра, та й не з'їв би я стільки, почав готуватися ко сну. Вугілля прогоріло, все прибрав і пішов на корабель, побродив по ньому, позаглядав по всім закуткам.

А коли голова вже перестала думати, то роздягнувся й прийняв душ, згодом вибрав каюту та влаштувався там на ліжку, все спати. Я навіть трохи хвилювався, все ж таки вперше проведу ніч на борту космічного корабля, тим більше на планеті, але мені схоже доведеться це робити регулярно, так що сподіваюся звикну. Попри очікування, заснув я швидко і десяти хвилин не провозився. Пам'ятаю, що обмірковував те, що завтра насамперед треба зробити, і все більше нічого не пам'ятаю. Заморився за день, мабуть, багато вражень.

Ніч пройшла на диво спокійно. Я прокинувся з сигналом будильника нейрокома. Значить, до обіду ще залишалось близько чотирьох години, а проспав я дев'ять із половиною годин. Поснідавши м'ясом і коктейлем з харчового синтезатора я трохи розім'явся, і після цього, прийшовши в порядок, прийшов у рубку управління.

— Тех з добрим ранком, що мені робити. Я готовий попрацювати.

— За твоїм профілем у мене нічого немає, єдине, що ти можеш зробити, це допомогти в налагодженню двигунів. Дивись, там у рубці, за фальш панеллю є ручна панель запуску та тестування обладнання корабля, я її відкрив.

— Так бачу.

— Твоє завдання, подавати живлення на певний двигун, по моїй команді. Я тестуватиму сам двигун, а ти можливість управління з рубки. ШІ немає, підняти ми його піднімемо, а ось направлений рух може не працювати. А що б він летів у потрібний бік, то ще більша проблема.

— Я зрозумів.

— Ну, тоді починаємо.

Ми провозилися п'ять годин і змогли запустити з восьми - чотири, переставили їх так щоб корабель піднімався більш-менш рівно і додали тимчасово три штуки, зняті з транспортника. Але летіти у потрібний нам бік він взагалі не хотів. Різниця потужностей і не синхронізація роботи двигунів, відсутність сили поштовху з атмосферних двигунів тощо, не давала нам потрібного результату. Тоді було вирішено прив'язати його до глайдера і тягнути у потрібний нам бік на висоті кількох метрів. Заряду двох глейдерів за розрахунками вистачало дотягнути до самої бази, або десь поряд з нею.

Закінчивши всі приготування до транспортування, я піднявся по опущеній апарелі, зайняв вказане Техом крісло, що розташовувалися в рубці та пристебнувся. Мало що. Він зафіксував трос і зайняв крісло глайдера, і з гуркотом увімкнув усі двигуни, що працювали та зі скрипом відірвався від землі. Ми поїхали.

Була відчутна вібрація корпусу, крен на лівий борт, періодично блимали червоні лампи на панелі керування, але ми повзли. А після виповзання з ущелини рівною місцевістю навіть трохи розігналися, спідометра в мене не було, але йшли близько двадцяти миль на годину.

— Тех, як ідемо, скільки ще заряду батареї лишилося. - запитав я, як ми пройшли половину шляху і почала падати швидкість пересування.

— Залишилося десять відсотків першої батареї, а другу під'єднав поруч, вона автоматично ввімкнеться коли залишиться на основній менш як п'ять відсотків заряду.

— Добре. - дотягнемо.

Я вже пристосувався керувати космічним кораблем, це неймовірні почуття. Це як велика машина, але дуже тяжка на поворотах.

Приблизно на півдорозі у нас відмовив один із двигунів і крен став ще більшим, корабель однією стороною висів на висоті метра над землею. Але ми його дотягли до входу ангара і поряд з базою посадили. Усередину не затягували, там треба все прибрати й тоді вже можна його там буде розмістити та почати ремонтувати. Був уже пізній вечір і Тех вирішив мене спустити вниз з обладнанням, а сам повернеться і готуватиме ангар та корабель до завтрашнього введення на ремонт.

— Тех, як ти думаєш скільки займе ремонт, і можливий він у наших умовах?

— Якщо вдасться запустити технічного дроїда корабля, то ймовірність ремонту близько вісімдесяти відсотків протягом кількох неділь. Але ШІ немає, двигуни потрібно перебирати. На цей час зробимо, що можемо, а потім будемо дивитися по можливості.

- Добре.

Спуск на перший рівень цього разу стався із нападом невідомих мені тварин на сьомому рівні. Вони були схожі на здорових ящірок, але великої загрози не становили, Тех заміряв розміри виходів з аномалії й просив зробити грати на цей прохід.

Розвантажившись в ангарі, я подався до їдальні, душ, а потім спати. На ранок є план робіт.

Ранкове пробудження було неприємним, хворіли всі м'язи, загальний тонус бажав кращого, постарався розім'ятися, прийняв душ і поїв, потім випив коктейль і тільки після цього загальне самопочуття покращало. До кінця мого сніданку прийшла Кіра, вона ще погано могла пересуватися і йшла стінкою припадаючи на ліву ногу. Їй би ще один день у мед капсулі, і вона вже нормально б ходила.

— Привіт, - сказала вона.

— Привіт, як почуваєшся, як нога? — спитав я.

— Розробляю її багато, а так нормально. Як ви з'їздили до корабля? - поцікавилася Кіра.

— Корабель ледве дотягли, скинь III звіт і дай Кірі відео про пошкодження. Мабуть, це ваші речі я приніс із корабля, там до сусідньої кімнати поклав, - я вказав де вони лежать - відбери для себе та для Ліки що треба. І ще, Кіра ти маєш код доступу до технічного дроїда, що знаходиться на кораблі?

— Речі подивлюся, а код доступу у мене немає. - відповіла вона.

— Шкода, з його допомогою ми б швидше провели діагностику. Наші дроїди зроблені більше для ремонту бази та не мають технічної документації з вашої техніки.

— Може у Ліки код бути, вона з технікою давно працює на кораблі, ви коли плануєте виводити її з мед капсули?

— III якісь є рекомендації щодо виведення дівчини з лікування.

— Організм підлікували, можна виводити, тільки не рекомендовано навантаження на хребет, прописаний ощадний режим та відпочинок. Якщо ви згодні, я запусну процедуру виходу.

— Кіро, що скажеш?

— Так, виводьте. Я буду в мед секції, щоб усе їй пояснити й показати. І можна її поселити у моїй кімнаті.

— Так без проблем. Їж поки III її виводить, а я поки що схожу на склад і принесу комбінезон і скафандр для Ліки.

Інтерлюдія

Мед секція. Ліка важко виходила зі сну. Боліла спина та ноги, у роті було сухо. Пам'ятаю падіння, а потім біль, я вижила, де я. Наді мною схилювся чоловік, і я впізнала в ньому Кіру, мене переповнили світлі почуття, і я розплакалася.

— Кіра ти вижила. - прохрипіла я. Вона дала мені попити та відкашлявшись я продовжила - всі живі, де ми.

У неї теж на очах були сльози, вона плакала та обіймала мене. Вона плутано почала пояснювати, і я її зупинила, нічого не зрозуміло потрібно щоб вона заспокоїлася

— Кіра заспокойся і розповідай по черзі. - я все-таки була досвідченіша за неї, це не перші мої такі пригоди. А вона молода лише проходила перше стажування.

— Ми впали на планету і корабель розбився, ну майже. Я теж упала, вилізла з рятувальної капсули та ледве вижила, мене врятували. - заторохтіла вона.

— Хто врятував?

— Хазяї місцевої бази, ми зараз глибоко під землею. Ой, у мене ж пакет є з даними, сама подивисься. Тільки я тебе пересаджу на каталку і підвезу в їдальню. - Кіра допомогла мені переміститися на каталку.

— Тільки ми вдвох вижили, так Кіра?

— Так Ліка, капітан і бортінженер загинули, вони до останнього намагалися посадити корабель і не змогли.

— Жаль, добрі були хлопці. - знову заплакала Ліка. А Кіра якраз довезла її до їдальні.

— Тут багато аномалій, я в таку потрапила і в мене нейромережа інколи видає збої. - розповідала вона мені далі - Мені потім, після тебе, потрібно в мед капсулі лягти, долікуватись, мене тварини покусали, ось дивись відгризли шматок м'яса на нозі. - вона показала ногу.

Приїхали, у їдальні сидів молодий хлопець років тридцяти на вигляд, одягнений у скафандр.

— Привіт, Ліко - привітався він. - Мене звуть Мік.

— Дуже приємно. Ви тут головна людина? - спитала його.

— Ну можна й так сказати. Я відійду хвилин на п'ятдесят, нам з Техом потрібно в ангар ваш корабель загнати, ви поки поїждте та обговоріть ситуацію, Кіра вам все розповість, що тут і як, а потім я прийду і ви запитаете мене що не зрозуміло.

— Добре. - і хлопець вийшов із їдальні. - Ну розповідай Кіра, де ми, а я поки що поснідаю.

Через годину, хлопець повернувся, і я вже більшу частину знала, і ситуація була погана для нас. Не відомо, де знаходимося, невідомо з ким і хто вони такі, і що тепер робити теж питання. Зв'язку немає, допомоги теж. Потрібно дізнатись, що від нас хочуть.

— Ви, вже трохи розібралися куди ви потрапили? - запитав він.

— Так, це якась діра світу. - підсумувала я.

— Можливо це так і є. - посміхнувся Мік.

— Що ви хочете я знаю, Кіра мені розповіла, чи можете показати стан корабля?

— ШІ дай картинку на екран із записами корабля. - на стіні спалахнув екран і почалася трансляція.

Ситуація не втішила, особливо ШІ, там було багато корисної інформації та без неї нам звідси не вибратися, або знайти інший ШІ корабля, але де, ось у чому питання. Та без навігації куди пригати, точку виходу гіпер двигуну не розрахувати без ШІ. А де взяти карти космосу, в який стороні наша батьківщина. Проблеми, на які поки що не має рішення.

— Що ви перш за все хочете від нас? - задала я пряме запитання.

— Для початку у вас може є код доступу до технічного дроїда корабля, наш технік міг би його поставити на ремонт корабля?

— Так є, пересилаю.

— Тех, отримуй код дроїду. - звернувся до нього.

— Зараз продіагностую і ставитиму його в роботу, дякую, з ним робота піде набагато швидше і краще - пролунав голос десь під стелею.

— Це він мене врятував - прошепотіла Кіра показуючи пальцем у стелю.

— Гарний - прошепотіла їй у відповідь.

— Я його не бачила - скорчила вона гримасу - він великий і в масці.

— Да так. - почала позіхати я.

— Потім дівчинки побалакаєте — сказав хлопець і посміхнувся, гарна у нього усмішка. - ще є питання?

— Поки що все, я відпочину і завтра переговоримо ще раз, від мене щось ще треба?

— Так, можете налаштувати капсулу на вилучення нейромереж та імплантатів з тіл, поки ви будете спати, ми обробимо частину тіл з Кірою. А на ніч її покладемо в мед капсулу для відновлення ноги.

Ми перемістилися знову до мед секції.

— Добре. Давайте я першу процедуру покажу, а потім Кіра підвезе мене до кімнати.

Мік привіз одне з тіл співробітників бази, це була здебільшого засушена мумія, вони поклали тіло в мед капсулу, і я показала, що робити, далі вони вже самі виконували всю роботу. Мене відвезли до кімнати, де, заплющивши очі й викинувши всі думки з голови, заснула.

На вилучення нейромереж та транспортування приблизно двадцяти жовтих пластикових контейнерів, з тілами персоналу бази, пішло трохи більше ніж десять годин. Вони нагадували швидше спеціалізований промисловий контейнер, ніж земну труну.

Із завданням виявлення та вилучення імплантованого медичного обладнання капсула справлялася відносно швидко. Вилучені нейромережі були ідентифіковані, очищені, протестовані та упаковані у спеціальні контейнери. Контейнери маркували, а дані про те, що в якому контейнері знаходиться, відправили на III та залишили в пам'яті медичної капсули.

Вирішивши, що я повинен знати більше, я запитав Кіру про аспекти нашої діяльності та про самі нейромережі.

— Як ви ховаєте тіла померлих? - перше запитання.

— Родичі можуть попросити їх поховати на цвинтарі, але це застаріло і мало кого цікавить. До того ж це коштує грошей, хоча військовим робиться безплатно, коштом держави. А так у космосі їх спляють у соплах двигунів, або відправляють в контейнері до найближчої зірки.

— Не заборонено повторно вживати імпланти, чи нейромережі від мертвих. - інше питання - Може людині передатися віруси, хвороби або патології носія.

— Нейромережі, які перебувають у мертвому тілі, вважаються такими, що відпрацювали свій ресурс і не мають жодних гарантій, це офіційний погляд компанії виробника. Але фактично вони відновлюються та встановлюються заново. Ця, мед капсула може відновлювати ресурси нейромережі коштом іншої або схожої. Є звичайно індивідуальні мережі, але вони зустрічаються дуже рідко - відповіла Кіра.

— Зрозуміло, - відповів я - дякую Кіра.

Були зрозумілі причини для цієї неприємної процедури, яку мені потрібно було провести в найближчому майбутньому. Кожне привезене тіло мало мати хоча б базову нейромережу співробітника бази, чи військового, чи ще когось хто потрапив на планету, а це могли потрапити й рідкісні та й прості види нейромереж. Імпланти, кіберпротези та всілякі пристрої, що вбудовуються в тіло для його поліпшення, чого тільки не траплялось. Кожна міжзоряна цивілізація розвивала свої технології як могла, чи законно це було, чи не законно. Тому в космосі можна зіткнутися з повністю механічними кіборгами, як наш технік, або змішані типи модернізації людей та істот на будь-який смак. Було малоймовірно, що до нас потраплять останні розробки, але за тисячі років місцеві кулібіни могли вигадати все, що завгодно. Край системи - це та ще солянка з авантюристів і піратів, плюс істот всіх рас, так що все ж таки існувала можливість підібрати незвичайний пристрій, це як пощастить.

Що ж до нейромережі, то вона є провідником і прискорювачем нервових імпульсів в організмі людини. Спеціальний ембріон у вигляді маленького технологічного насіння поміщається в задню частину головного мозку, де він починає формувати структуру симбіозу нейромережі та розносить свої клітини по тілу, які потім вбудовуються в людину. У процесі розвитку, або, якщо використовувати науковий термін "активації", нейромережа з'єднує всі частини людського тіла спеціалізованими нервовими волокнами, покращуючи проходження нервових імпульсів і найголовніше, активізуючи всі області мозку, значно підвищуючи ефективність його роботи. Крім того, залежно від специфікації нейромережі, покращуються й інші фізичні параметри, такі як реакція, м'язова сила, витривалість і стійкість до болю та інше. Крім того, за допомогою нейромереж можна управляти зовнішніми пристроями, наприклад дроїдом за допомогою імпульсів, або щось типу спрямованих радіохвиль, сформувавши завдання людина відправляє на об'єкт пучок сигналів, що містять команди - дроїд приймає і виконує. Також використовують варіант віддаленого підключення до пристрою, де на пряму дають команди використовуючи свою нейромережу. Для цього в організмі вирощуються органічні модулі, що передають, або вживляють вже розроблені. Після встановлення нейромережі, до техніки можна безпосередньо під'єднатися та керувати нею у віртуальному режимі, без використання панелі управління. Найскладнішими та найдорожчими були колонії нанороботів, інтегровані в нейронні мережі людини і які не вимагають жодних блоків управління.

Хоча це було основним напрямом розвитку технологій, існували також варіанти пристроїв з біологічних матеріалів плюс ще кілька типів згадувалися побіжно. Проте всі вони були менш поширені та менш типові. Дивимось що дістанеться нам після обробки всіх тіл. Якщо в такому темпі обробляти, то вийде орієнтовно шість днів, а ще є тіла в кораблі, що розбився, зі стазис капсулами та з кур'єра.

— III ми з Кірою на сьогодні закінчили, завтра таку ж кількість тіл будемо обробляти. Є для мене із сьогоднішнього списку щось слухне.

— Здебільшого всі лабораторні та дослідні спеціалізації, є ще кілька військово-охоронних, поки

що нічого нового, все максимум третього покоління, дочекаймося всього переліку.

— Добре. Спасибі Кіра, я піду відпочивати, а ти лягай у капсулу на лікування.

— Я запущу систему очищення капсули та сама активую лікування. До завтра Мік, на який час мені ставити розблокування, о котрій почнемо роботу. - запитала Кіра.

— На десятю годину.

— Мед капсула буде готова до цього часу і сама Ліка вже встане на цю годину та перевірить нашу роботу.

— Тоді добраніч, я поснідаю і спати. - шлунок відповідав мені спазмами голоду.

Все ж таки вирішив відкласти роздуми о нейромережі до ранку, як би мені цього не хотілося. Поїв і ліг спати, загорнувшись у покривало, і як тільки я це зробив, мене занурило в неспокійний сон.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 11. Метушня.

З ранку зібралися в їдальні всі живі, коли я прийшов тут була вже Кіра та Ліка, вони були одягнені у свій одяг із кур'єра. Я спеціально трохи затримався, щоби вони встигли між собою поспілкуватися. Увійшовши, я насамперед подивився на жінок, як там вони почуваються. Кіра знову з мокрими очима, та і Ліка сиділа з сумним виглядом. Сніданок у них розпочався зі сліз.

— Доброго ранку дівчини, - привітав я їх. - як самопочуття? Як Кіра нога?

— Нормально - відповіла Кіра. - Що ми будемо сьогодні робити?

— Я зараз поїду і проведу вам екскурсію базою до четвертого рівня. - розповідав я їм свої плани, замовляючи їжу із синтезатора. - Вам потрібно знати яка приблизно в нас ситуація, потім покажу аномалії та тварин, які в них мешкають.

— А потім? - спитала Ліка.

— Продовжимо роботу з нейромережами. Я вам підвезу тіла і піду працювати техніком на верхній рівень. Ви щось надумали з угодою запропонованою ІІІ, залишаєтеся на базі?

— Ми дійшли того, що нам ні куди подітися на цей час і даємо попередню згоду працювати на базі. Давайте спочатку погодимо її терміном на один рік, а там подивимося.

— З тобою Ліка, власне, все зрозуміло. Ти розповіла про своє життя. Повертатися як я розумію тобі вже нікуди, ти була одинаком у житті, та на флоті. А базі потрібні співробітники, тому пропоную тобі місце медика на базі.

— Дякую, я вам вдячна, та даю згоду. Якби не приїхав Техом і не врятувати мене, то через пару днів я б померла. Мед капсула була знеструмлена і мені залишалося недовго, я дивилася останній протокол робити капсули.

— А ось ти, Кіро, що збираєшся робити? Які в тебе є бази, чим ти хочеш займатися і як можеш бути корисна на базі. Я сумніваюся, що вас шукатимуть у цьому секторі космосу, а де був останній бій в астероїдах вас не знайдуть. Очевидно, могли всіх списати у неповоротні втрати, чи може я щось не знаю і вас є кому шукати?

— Бази в мене, як і в Ліки, є медичні, інженерні, але в мене ще є і пілотські, я була приписана до корабля для стажування, і тато мене точно шукатиме.

— А хто в нас тато?

— Батько офіцер флоту, місія кур'єра була доволі простою, з погляду сектора та вантажу, але ми нарвались на засідку піратів чи найманців. На нас вона була, чи не на нас, зараз нічого точно сказати не можна. Я теж згодна працювати, як і Ліка, а потім подивися, чим я можу ще займатися.

— Ну що ж, як я розумію на цьому етапі ми дійшли згоди. ШІ у тебе є пропозиції?

— Зафіксував угоду з дівчатами та переслав їм для підпису. Пропозиції щодо роботи є. Скидаю дані тобі Ліка, дані про сімейну пару, яка постраждала при прориві на базу тварин. Потрібно щоб ти переглянула їх дані про пошкодження та рани, можливості та доцільність відновлення даних людей. Скільки для цього потрібно ресурсів медичної капсули. Вони фахівці та дослідники з полів і аномалій. Якщо їх вивести зі стазису та вилікувати вони теоретично зможуть допомогти усунути аномалії, тоді на базі буде спокійніше жити.

— Так, я подивлюся, що можна зробити, відправляйте дані.

— Також, потрібно перевірити склад і сумісність картриджів нашої мед капсули та вашої Ліки, можливо вони взаємозамінні, тоді ми зможемо ще відновити співробітників. Всі дані надіслав. У мене поки що все.

— Прийняла. Результат наддам до вечора.

— Усі зібралися, йдемо на екскурсію? — спитав я, викидаючи тарілку і склянку в утилізатор.

Я провів екскурсію по чотирьох рівнях бази, найбільше дівчатам сподобався оазис, де вони знайшли їстівні рослини та гриби, сказали на вечір щось приготують, а я згадав про своє мариноване м'ясо. Ще у Ліки виявилися бази з садівництва і рослин, і вона готова була допомогти роботі оазису. Їм тут дуже сподобалося, і вони просилися про переселення на цей поверх, з перенесенням медичної капсули до сусідніх кімнат. Домовилися зробимо це після вилучення всіх нейромереж. Аномалії справили на них негативне враження, просили видати їм зброю. На що ШІ обіцяв видати дівчатам паралізатори.

Перш ніж самому вирушити на шостий рівень, я підготував близько тридцяти тіл для вилучення нейромереж. Дівчата взялися до роботи.

Зібравши інструмент і платформу, з технічним дроїдом вирушив на рівень. Рухався обережно, пам'ятаючи про аномалії та істоти, грати стояли на своїх місцях, за ними нікого не було. Чудово. Почав обшукувати найближчі кімнати до цієї аномалії.

- ШІ, а чому цей рівень ще не подали живлення? - запитав я.
- Немає вільного технічного дроїда. Усі працюють в ангарі біля корабля.
- Зрозуміло. На шостому рівні потрібно щось нагальне зробити, або діяти планом?
- Під'єднаємо живлення пізніше, як закінчиш залиш дроїда, я йому дам завдання на ніч.
- Прийнято.

Поряд з аномалією в коридорі я побачив закриті чотири двомісні кімнати, а за ними вхід у приміщення, схожу на дорадчу. Справився досить швидко, всього менше ніж за хвилину пішло на відкриття у технічного дроїда на кожному з кімнат. Все що потрібно для відкривання, пристрій у вигляді дроїда зламувача і двері вже відведені вбік, вхід вільний. Відразу почав огляд кімнати, в одній з відкритих шаф знаходилися два комбінезони, набагато кращої якості ніж мій технічний. Звісно, я їх прихопив. Також тут знайшлася і величезна сумка, ось у неї я став складати всі речі. Як не дивно, але в кімнаті більше нічого корисного не було, знову засохлі гігієнічні та особисті речі. В одній з кишень комбінезона я знайшов якийсь кристал, дуже схожий на той, що був, або базою знань, або дані відеозаписів. Більше нічого цікавого не було, лише відкритий сейф, вварений у стіну. Звернувши увагу ШІ на цей об'єкт, я поцікавився.

- У всіх кімнатах є сейфи, а в інших я не знаходив?
- Це офіцерська каюта, тому тут є сейф. Тут поряд є дорадча.
- А я точно ніде не пропустив сейфи, можливо десь є план, скільки їх всього і скільки розкрито?
- Цей у мене відзначений порожнім уже понад сто років.
- Гаразд шукатимемо, адже хто шукає той має знайти, ну хоч щось. Мабуть.

Перейшов до огляду сусідньої кімнати. Знову огляд шафи з особистими речами фахівця, що жив тут. Ще два комбінезони, такі як на мені зараз. А в цій шафі мені пощастило трохи більше. Я знайшов два кристали та наручний зчитувач для них. Зчитувач використовувався ще як проєкційний екран на стіну для перегляду відео, голограм, схем та іншого. На полиці знайшов пістолет, що стріляє шприцами, якась медична штука. Не знаю, навіщо таку зброю тут використовують, усе відправляв у сумку, перевірів усі закутки, нічого корисного тут більше немає. Переходимо до наступної кімнати. В цій, явно мешкав хтось цікавий? Кімната прикрашена всіма кольорами веселки. У шафі висів білий скафандр, я такого ще ніколи не бачив. Відніс його на візок і оглянув коридор на предмет тварин, здається мені почувся шурхіт. Прислухався ніби тихо, перевірів аномалію, теж нікого немає. У столі я знайшов рамку з вицвілими фотографіями та ще один пістолет зі шприцом. Цей виявився більш просунутий, ніж попередній, схоже тут жили медики або співробітники які працювали з животинами. Добре, може мені хоч щось з цього підійде для роботи. Обстежив ще раз каюту і більше нічого не знайшов для себе корисного, наступною була дорадча кімната і в ній, мій погляд відразу впав на якийсь апарат, віддалено він нагадував мені музичний пристрій, у нас у барах схожі ставили, тільки сильно зменшений в розмірі.

- ШІ, що це я знайшов?
- Це лабораторний аналізатор, не надто новий, дуже корисна в лабораторіях річ, але нам на

цей момент не потрібен.

— Ліка - викликав її нейрокомом - тобі потрібен лабораторний аналізатор?

— Привози, на ньому можна вивчити рослини з другого поверху, знадобиться.

— Привезу, спробую тільки відремонтувати - і я відключився.

Я віддав команду дроїду, і він його зараз демонтує, треба буде знайти на нього інструкцію по ремонту. А зараз, нічого не можу сказати, мабуть, дуже корисна річ у лабораторії. Огляд дорадчої виявив невеликий запас склянок колб і ще якогось різного медичного обладнання під цим аналізатором. Наступне приміщення яке привернуло мою увагу було в безвиході. Воно виявилось захованим арсеналом попереднього розмороженого, або співробітника бази, але судячи з пилу він скористатися ним так і не встиг, все лежало під ліжком, накрите ганчірками. Кімната вже була розкрита дроїдом і зайшовши всередину, я побачив, розсипану по підлозі невелику кількість зброї та боєприпасів до неї, а також три плазмові гранати. Хтось так непогано назбирав, до війни, мабуть, готувався. Дроїд одразу взявся переносити все на візок.

— ШІ знайшов зброю, її на склад до запчастин? - запитав я.

— Так, тільки на іншій, я тобі відкрив доступ. - прокоментував мої знахідки ШІ.

Ще близько трьох години я перевіряв та чистив кімнати, а в одній знайшов аномалію. Сама кімната була заварена зсередини, ШІ про те, що було всередині кімнати не мав інформації. Аномалія не була зазначена в жодному зі звітів бази. Кімната була в пилуці та слідів на підлозі не було, значить ніхто не входив і не виходив звідси вже багато років.

— Якщо заварена зсередини, то хтось, хто тут закритися і пішов в аномалію багато років тому і назад не вийшов. Так виходить?

— З великою ймовірністю це так, посвіти в аномалії може бути щось побачиш всередині. - запропонував Тех, він теж був у нашому з ШІ чаті.

— Потужності не вистачає мого ліхтаря, але в далечині бачу обрис патрульного дроїда. Його ні з чим не переплутаєш.

— Потрібно потужніший ліхтар і продумати варіант, як його витягнути, у нас не хватка на таку техніку.

— Тут придумати треба щось. А дроїдом технічним чи прибирачем його не можна витягнути? - запропонував я.

— У них потужності не вистачить навіть зрушити його з місця. І втратити робочого дроїда не найкраща ідея.

— Завтра встановимо потужніший ліхтар і подивимося, що там усередині, а поки що Мік думай, як дістати. На ніч кімнату заблокуй про всяк випадок.

— Прийнято. Залишаю дроїда і спускаюся на перший рівень. Шостий рівень я майже закінчив, на сьогодні все, піду відпочивати.

На новий доступний мені склад я потрапив вже пізніше, він був величезним. Тут зберігали набої до зброї та технічне обладнання, яке не використовується звичайними співробітниками.

Спеціалізовані сканери та аналізатори повітря, периферійне обладнання та корпуси чогось і т.д. Все не перерахувати, але допомогти у відбитті тварин з аномалій воно не могло, так само тут зберігалися і відпрацьоване свій термін обладнання. Знайшлися тут на полицях і картриджі для синтезатора, і харчові пайки, а також картриджі для медичної капсули та купу різного іншого мотлоху. Один картридж треба занести дівчатам. Зі знайденого я залишив собі лише зчитувач, чіпи, кристали та бази знань, що знайшов у кімнатах разом із сумкою. Все інше, залишив на складах та повернувся до медичної секції, виклав на столі картриджі для Ліки та Кіри, дівчата якраз закінчували обробку останнього тіла. Виглядали вони стомлено.

— Кіро, Ліка я приніс зразок картриджа місцевої мед капсули, подивися, чи підійде він до вашої мед капсули. На вигляд контейнер такий самий.

— Так, але модифікація стара. Зараз вставимо його в капсулу та аналізатор дасть характеристику субстанції в картриджі. - Мед капсула дзижчала і пищала кілька хвилин і видала червону панель протипоказань.

— Ну що я можу сказати, - почала Ліка - картридж застарів і у нього закінчився термін придатності років так п'ятдесят тому.

— А мене їм лікували, — сказав я.

— Це погано, треба перевірити твої показники здоров'я. Картриджі, звичайно, можна використовувати у крайньому разі, тільки не при відновленні кісток, мозку, органів та складних молекулярних структур. Максимум залікувати поріз та частково рани. Так що ти сьогоднішню ніч Мік проведеш в мед капсулі, перевіримо твоє здоров'я.

— Добре, тільки я піду поїм і прийму душ, втомився, а ви якраз закінчите з тілами.

— Чекаємо за годину.

У їдальні набрав знайомої їжі та сів їсти, в голові крутилася думка як дістати дроїда з аномалії. Крутив цю думку і так, і так, а потім мене осяяло. Вибрав варіант, який можна запропонувати ШІ з Техом - це якось докинути до дроїду кішку з тросом і витягнути лебідкою, але як доставити. Мені, спочатку, спало на думку відправити дроїда прибиральника, ну щоб він зачепив дроїда, або використовувати пристрій, який докине кішку до дроїда. Там відстань десь двадцять п'ять метрів. З цими пропозиціями я вийшов у чат з Техом та ШІ, та розповів їм свою ідею.

— Це буде не дуже важко зробити, але загалом можна спробувати. - почав просувати свою пропозицію. - Якщо підчепити його тросом з кішкою, як варіант зробити арбалет, або пристрій, який стрільне зацепом у нього, кішка зачепиться і лебідкою витягнути. Це абсолютно реальний план і в мене є можливість спробувати це зробити. Небезпеки прямої немає, я таким способом витягну з аномалії цього дроїда, вона безпечна, тварин з неї не виходить.

— Може й вийде. - відповів ШІ.

— Тоді жду матеріали, схему виробництва та принцип роботи арбалета я скинув, або чим тут можна стрільнути на двадцять п'ять метрів. Зварю, завтра спробуємо, трос головне міцний.

— Є такий. - сказав Тех.

— Завтра займуся, а сьогодні я в мед капсулу на ніч, перевірять моє здоров'я. І ще в кімнатах знайшов зчитувач кристалів та чіпів, як його використовувати?

— Одягни на руку і проведи сполучення з нейрокомом. – порадив ШІ.

— Угу, зараз зроблю... - промимрив я, виконуючи настанови.

— Вставляй у нього інформаційні кристали та чіпи, а на своєму нейрокомі натисніть кнопку «дані», показуватимуться інформація, що знаходиться на кристалах, а на чіпах зазвичай зберігаються гроші.

Я вставив один зі знайдених чіпів і натиснув на кнопку дані.

— Ух ти! Зчитувач показує, що на цьому чіпі п'ять тисяч кредів! Це багато чи мало, і де тут витратити? Скільки мені зарплата нараховується? – сміявся я.

— У центральних світах Співдружності, за нашими даними, двісті років тому була середня зарплата техніка приблизно від тисячі до півтори тисячі кредів. У фронтірі ті самі фахівці за ту ж роботу отримають уже від двох з половиною тисяч кредів за місячний цикл. – вів роз'яснювальну роботу ШІ.

— Багато, мало, витратити однаково ніде, що там далі. - зітхнув я.

— У тебе три тисячі оклад. Тепер встав кристал.

— Тут домашнє відео якоїсь родини.

— Кристал можна використовувати як базу даних та зберігання поточної інформації. Скинь мені відео, я перевірю може цікаві є на ньому факти. Як скинеш, можеш все стерти, я збережу в архівах.

— Дякую за роз'яснення, завтра подивлюся зібрані мною в кімнатах чіпи та кристали.

Я прийняв душ і відправився в медичний сектор, де мене поклали в капсулу на лікування. Кришка капсули плавно опустилася, щось знову шикнуло і я вимкнувся.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 12. Куш з аномалії.

На ранок я прокинувся з легкістю в тілі, ніби в мені завели заново механізм, ну пам'ятає механічний годинник, ось приблизно те саме, маятник став краще працювати. Пробудження було несподіваним, а яким ще воно могло бути, хоч у старій капсулі голова вічно боліла. Тільки заплющив очі й знову розплющив. Як тільки прозора кришка капсули поповзла вгору, я відразу згадав останні хвилини перед зануренням у капсулу.

— Вставай, усе закінчилося. – сказала Кіра.

— Так швидко?

— Ти провів у капсулі десять годин, — відповів медик.

— І який результат?

— Не поспішай, зараз ШІ аналізує інформацію, готує звіт. Гадаю, це займе якийсь час, тож можеш поки піти поїсти.

— Дякую.

Я прийшов у їдальню і постарався заспокоїтися, мало що я міг підчепити від непридатних картриджів старої мед капсули, або тут на базі, взяв себе в руки та розпочав сніданок, тим самим стандартним раціоном. Поки їв, справді заспокоївся. Хвилин за сорок я не витерпів.

— ШІ, як усе минулося? – одразу поставив я, найважливіше для мене питання.

— Загалом непогано. Але не так, як хотілося б, але трохи краще, ніж очікувалося.

— А якщо конкретніше, а то ти як філософ заговорив.

— Якщо конкретніше, в тебе є незрозумілі ущільнення в корі головного мозку, але вони на твій стан організму не впливають і загрозу життю не несуть, так заявив медичний ШІ. Може на вашій планеті це нормальне патологічне відхилення, пов'язане з еволюцією та пристосуванням організму. Але головне, що організм підлікувався і твоєму життю нічого не загрожує, було багато відхилень, які з періодом твого існування могли перерости в пухлини, прибрали генні патології. Правда є ще деякі неясності з кров'ю, присутні речовини, які твій організм не може виробляти, але речовини є в тілі та звідки вони ШІ мед капсули відповіді дати не може, потрібно буде ще раз перевірити після встановлення нейромережі. За планом у тебе від останньої перевірки КІ мав піднятися на п'ятнадцять одиниць, а він чомусь піднявся на двадцять п'ять і став сто п'ятдесят вісім.

— Ну, звучить добре. - видихнув я.

— Інтелектуальні рівні КІ підтягуються до інженерних, це чудово. Але зараз і це і не важливо, немає відповідної нейромережі для тебе. Організм здоровий і розрахунковий період тривалості життя до 120 років.

— Оптимістично для планети з аномаліями та з хижими тваринами. - хмикнув я.

— Наразі все можна вилікувати на капсулі шостого покоління. - заперечив ШІ.

— Гаразд, що в нас сьогодні за план на сьогодні. Тех усе порається з кур'єром?

— Все що міг розібрати він розібрав, три технічні дроїди працюють на повну потужність.

— Зрозуміло, я зараз перенесу трупи в мед відсік дівчатам і займуся будівництвом арбалета чи лука. Потім спробуємо дістати дроїда. Скинь на нейроком, що на шостому рівні потрібно лагодити.

— Прийнято.

Я зібрав інструменти та попрямував на шостий рівень, де ШІ склав матеріали для створення арбалета. Тут на рівні вже частинами було світло, працювали двері та камери. Так, за планом перевірити світло, оборонні турелі та доступ до приміщень. Пройшовся рівнем, слідів тварин не було, клітини тримали нормально. Перехід на сьомий рівень був закритий, оборонні турелі, що

стоять за броньовані двері, були розколоті, все корисне з них було знято, запросив у ШІ наявність ремонтних частин. Завтра спробую відновити. Потрібно ще буде у нього запросити нові бази, ці я вже майже вивчив. Доступні вчилися мною у фоновому режимі, це в п'ять-шість разів повільніше, ніж у режимі мед капсули, але абсолютно не заважали мені працювати. У прискореному режимі кинувся перевіряти кімнати, що залишилися. Як мені здалося, ці кімнати вже перевіряли не раз і не два, дуже багато було охочих. Звичайно, я нічого корисного в них і не знайшов, хоча й витратив на пошуки понад дві години.

Після цього зайнявся виготовленням арбалета, стріли та кішки. Порався півтори години разом з технічним дроїдом, але зібрав цю конструкцію. У кімнаті з аномалією було тихо і все на своїх місцях. Закріпив лебідку, трос і приготувався до стрілянини. Загалом через годину і множинні спроби потрапити куди мені потрібно, я зміг дістати з аномалії кілька каменів і одну палицю, хоча звідки там палиці.

— ШІ, я тут з аномалії витягнув палку. Раптом там є життя, просто ніхто не знає про те, що тут є вихід з аномалії та не лізуть сюди, я маю на увазі тварин що там живуть. - вказав я палицею на завісу - Може тварини якісь, або аномальні розумні істоти.

— Розумних істот не зафіксовано в аномаліях під час спостереження. За припущеннями одного місцевого вченого, всі аномалії відкрилися у світі, де немає розумного життя і так розселялося розумне життя в галактиці. Це як би запрошення для розвинених істот, як тільки планета відповідає певним критеріям відкривається аномалія, але це лише теорія.

— Цікава версія. - сказав я, продовжуючи стріляти з арбалета поки говорили. - Я б припустив, що хтось запустив якийсь механізм, котрий відкриває ці аномалії. А далі щось трапилося і цей індивід, або не встиг, або убіг на другу планету, але так і не закрив, чи не відключив механізм створення аномалій.

— Багато теорій існує, більше сотні. - відповів ШІ.

— Я за щось зачепився за дроїдом не можу зрушити трос із кішкою. Там схил за ним не помітно, напевно, різатиму трос.

— Спробуй тягнути лебідкою до упору - приєднався до розмови Тех - трос витримає, а нову кішку можна підчепити.

— Пробую. - лебідка задзижчала і трос натягнувся до струни, я про всяк випадок вийшов з кімнати, мало що, відірветься трос і зріже все навкруги.

Потроху, потихеньку справа пішла, я заглядав у кімнату і бачив щось зачепилося за гачок і це все тягне лебідка, але не дроїда, а куцх метр на два. Через десять хвилин куцх дотягнувся до кімнати. І що з цим робити, воно ж майже не пролізе.

— ШІ затягувати це все на базу, чи не треба, раптом там мошки, чи гризуни в куцці живуть, вам добре, ви не заразитесь, а я побоююсь?

— Затягуй. Але піди одягни білий скафандр біологічного захисту, про всяк випадок. Я переведу шостий рівень в аварійний режим, із небезпекою біологічного зараження, така процедура по протоколу є. Не бійся, все буде нормально.

Поки я бігав сюди-туди пройшла ще година й ось я весь у білому затягую куцх через аномалію на базу. Спочатку було все нічого, але потім, коли куцх витягли в коридор, я помітив, що основа

цієї рослини є людина в скафандрі і я такого скафандра ще не бачив.

— III, Тех у нас проблема, основою куща виявляється людина.

— Як так. - здивувався Тех.

— Дивіться, - я почав транслявати їм відео, обминаючи кущ - щось проросло з людини. А в самій аномалії рослин не помітно. Лебідка притягла це з яру, і це можливо був той, хто пішов усередину.

— Скафандр нашої розробки, знімай з руки зчитувач із кристалом, зазвичай усі дослідники пишуть на нього свої пересування. Відтягни кущ у кут і спробуй відламати гілку.

— Вона легко ламається та суха. - визначив я, коли тягнув лебідкою у куток коридору кущ.

— Значить, це сталося давно і цикл рослини закінчено, воно засохло. Могло прорости відразу, як людина заразилася десь в аномалії, або з неї це виросло з природних причин, потрібно вивчати. - III.

— Скафандр схожий на рідкісний зі викривлювальним полем, його можна полагодити? - запитав я, зв'язуючись з базою.

— Потрібно огородити кущ і тіло герметичними панелями, щоб нічого з нього не втекло, поставлю технічного дроїда він очистить тіло. Потім подивимося на пошкодження.

— Мені що робити, — спитав я.

— Ти Мік продовжуй намагатись витягнути дроїда. Нам із тобою щастить. Я займуся дезінфікуванням і очищенням зчитувача та кристала - прозвітував III - потім переглянемо інформацію.

— За що це мені, я таких емоцій ніколи не відчував, все як снігова куля валиться і валиться, як у фантастичній казці, — видихнув я.

— Не розкисай - сказав Тех - післязавтра треба буде злітати до корабля мені деякі запчастини потрібні, візьму тебе з собою, провітришся.

— Гаразд. - відповів я, поки все йде нормально. Вилікували, вчать, зарплату платять, годують, чогось сумувати.

Близько години я ще мучився з зацепом дроїда і надвечір вдалося зачепити та витяг його у кімнату. Він був іржавий і весь обліплений мохом. Залишивши його в кімнаті й пішов до їдальні, технічний дроїд завтра під'єднається подивиться, що можна зробити. Кімнату закрив, про всяк випадок, слідів на землі всередині аномалії я залишив не мало і цей ланцюжок слідів міг когось привести у кімнату.

У їдальні були дівчата, вони теж були замученими, як і я. Сиділи колупалися в салаті із грибів з оранжереї.

— Доброго вечора дівчини. Що це ви їсте?

— Пробуємо варіанти салату з інгредієнтів, що ростуть тут, хочеш і тобі виділимо, у нас багато - сказала Ліка показуючи на тазик.

— Навіщо ви так багато наготували?

— А щоб завтра не готувати, нам набридла каша із місцевого синтезатора їжі. А можна привезти з кур'єра синтезатор, він набагато смачніше готує?

— Тех, можна я завтра заберу харчовий синтезатор із корабля? – звернувся я до нього в спільний чат.

— Забирай, я відключу і приготую його на ранок. - відповів Тех.

— Буде вам дівчата синтезатор з корабля. Я зовсім забув, у мене ж є мариноване м'ясо, не хочете скуштувати.

— Яке м'ясо?

— Ось дивіться – дістав із холодильника я пакет.

— Так воно ж сире, ти з якої планети впав, ніхто не їсть сирого м'яса у цивілізованих світах.

— Ну я його смажу, тобто піддаю термічній обробці, воно смачніше стає, з кров'ю правда.

— Ні, ми на такі експерименти не підписувалися, їсти аномальних тварин - обурилися дівчата і почали збиратися до кімнат. – Спасибі, як не будь іншим разом, ти он наш салат їж він набагато корисніший за твоє м'ясо.

Залишився я один у їдальні, посмажив на пальнику м'яса та грибочки, сидів їв усе із салатом, а нічого так смачно. Заглядала Кіра питала, чим смачно пахне, але дізнавшись, чим, пішла. До кінця моєї імпровізованої вечері вийшов на зв'язок ШІ та запропонував подивитися дані з кристала.

Інтерлюдія.

Спочатку на кристалі був запис жінки, яка займалася вивченням рослин з аномалій. Лабораторія досліди, теорії та експерименти. Потім почалася частина, де вона почала збиратися в аномалію.

— Привіт Кір, я сьогодні зважилася сходити в аномалію сама, зі мною все буде гаразд, ми вже в цю аномалію ходили й все було чудово. - Вона хмурилася на камеру і так все проникливо розповідала - Пробач що посварилася з тобою, була не права, я знаю, як важлива для тебе, але якщо в мене вийде, то це буде грандіозне відкриття, про мене будуть говорити на всіх планетах, і я потраплю в історію розвитку цивілізації. Мені потрібно взяти більше інгредієнтів для досліджень, я туди й назад, це не займе і кількох годин. Це допоможе врятувати поранених наших друзів, у цієї речовини з рослини дуже гарна регенеративна функція.

Потім було багато термінів та технічних розповідей про лабораторні досліди, де дівчина описувала своє відкриття. З усього проговореного я зрозумів, що знайдений рослинний організм, а саме витяжка з рослини, позитивно діє на організм людини, та де його можна використовувати. Запис обривався на тому, що дівчина, вже екіпірована до скафандра, говорила останні слова.

— Кір я тебе також кохаю. Незабаром буду і всіх їх урятую.

Наступний запис розпочинався з камери, встановленої на скафандрі. Людина мало говорила і більше рухалася в аномалії. Різниця між записами була один день.

— Як ти могла туди сама піти? - перші слова із запису, людина входить в аномалію. З голкометом у руках, а за ним рухався патрульний дроїд.

Весь день хлопець лазив по ущелинах та ярах і кричав у мікрофон.

— Уна відповідай, Уна відповідай, куди ти пішла, де ти зникла. - але ніхто йому не відповідав.

Він повторював це раз за разом, обшукуючи територію аномалії, де були рослини з яких потрібні були інгредієнти Уні, вони траплялися по дорозі пошуку, але ніяких слідів людини біля них не було. Не відпочиваючи, він на другу добу розширив пошук і в одному з ущелин її знайшов. Тіло лежало за п'ять метрів від більшої рослини. Хоча це вже була не рослина або кущ, а вже більше схоже на товсте дерево, з довгими тонкими гілками. Він негайно кинувся до неї, але в якийсь момент дерево розвернулося до нього, а з гілок полетіли тонкі голки, які в кількох місцях пробили скафандр і увійшли до тіла. Потім відбувся схожий сплеск, що і при атаці тварин на третьому рівні, тільки слабше. Псі удар, я визначив по звуку. У цей час почало виходити повітря, і скафандр запінив частину отворів, видав загрозу життю людині та попередження ліміту автономної роботи, що залишився, там було не більше двадцяти хвилин. Псі удар ніяк не позначився на Кіра, імунітет, чи слабкий удар, незрозуміло. Його скафандр був підключений до нейромережі та через внутрішній інтерфейс постійно повідомляв про зараження організму, вимагав прийняти антидот, залишити небезпечне середовище. Чоловік поспіхом повернувся на базу, витягнув голки з тіла, зробив кілька уколів, випив коктейль, поставив латки на пробитий скафандр. Потім знову повернувся, озброївшись гвинтівкою. Двері в кімнату він заварив, написав на підлозі небезпечні рослини та подався в аномалію.

Цього разу він підбирався акуратно, до дерева та до тіла. Підійшовши на дистанцію гарантованого ураження дерева, почав стріляти. Кулі виривали шматки кори зі стовбура і після того, як дерево перестало крутитися в пошуках ворога і спустошення двох магазинів гвинтівки Кір підійшов до тіла дівчини. На землі та в її скафандрі стирчало багато голок від дерева, чоловік спробував підняти тіло, але не зміг, щось тримало його, щось що росло з землі. Коли він спробував підняти одну з рук жінки, то помітив, що в тіло входить коріння дерева, яке він розстріляв. Кущ вбивав і харчувався істотами, що приходили на його територію. Кір із розлюченістю почав виривати із землі коріння, яке тримали тіло жінки. Йому вдалось відчепити тіло, він сів там, де звільнив кохану і тримаючи її в руках довго плакав. Але верхівка дерева - це не весь організм, основою була коренева система. Спочатку почалася дрібна вібрація землі, потім вона почала наростати, чоловік підхопив тіло та кинувся у бік виходу з аномалії. Біг він щосили, але з важким тілом у скафандрі не встиг далеко відбігти, з землі вискочили коріння, що пробили йому ступні. Він упав, намагався повзти, далі камера була забита брудом і відео не було, лише звук. Ще пів години метушні, крик і тиша.

Я витер піт з чола, що проступив від напруженої драми, що розігралася на екрані, потер скроні приходячи до тями. Мене трясло, дрібним тремтінням, і тільки зараз я відчув, що по моїй спині лле градом холодний піт, а волосся на голові стоїть дибки.

— ШІІ у тебе випити нема - про всяк випадок спитав я.

— Є купа коктейлів у основі синтезатора, тобі який.

— Алкогольний.

— Зараз зроблю.

— У тебе весь цей час був алкоголь, і ти мовчав. - вибухнув я.

— Ти не запитував.

— Так, - взявся я за голову та масажуючи скроні, треба заспокоїтися.

Спати я пішов із важкою головою, позіхаючи. Алкоголь був такий собі, більше схожий на розведене вино з кислечкою. ШІ точно в коктейль намішав снодійного, мене витрубило після третього стакану.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 13. Зміни.

Прокинувся я рано і чудово відпочивши, на другий план відійшли вчорашні переживання і не так гостро все, що відбулося на відео, вплинуло на мене. Вже сьогодні, я на ті самі події дивився з більш тверезим поглядом. Закінчивши з вправами, помився і вирушив до їдальні. Тут виявив вже привезений харчовий синтезатор з корабля, я під'єднав його, поснідав своїм м'ясом з салатом дівчат і вирішив розібрати накопичені трофеї з кімнат, поки всі сплять. Тепер у мене вистачало знань і інструментів не тільки для того, щоб зрозуміти, що мені дісталось, але і використовувати трофеї, що дісталися.

Клинок, що висів ззаду на скафандрі, ніяких не зазнав змін за цей час і як був клинком, так і залишився. Ще був абордажний ніж у сумці, це все що в мене зібралось з колольно-різального.

— ШІ, що ти знаєш про цей предмет? - я показав йому клинок.

— Клинок невідомої мені конструкції і як він потрапив на базу мені теж не відомо, нічого схожого у мене в базах немає.

— Зрозуміло. А що це? - показав матово-чорний циліндр.

— Персональна скринька, під'єднай її до технічного дроїда я розкрою. Там зазвичай зберігають щось цінне для людини.

— Добре, а банківські чіпи з паролем теж розкриєш?

— Так, їх теж підключаю, як що не зможеш сам відкрити.

Через тридцять хвилин я закінчив із банківськими чіпами, навіщо я це роблю не знаю, просто було цікаво, скупиться тут ніде, а чіпи були. У мене з тридцяти знайдених штук набралось сто дев'ятнадцять тисяч. І із захищених паролем, набралось сто сімдесят вісім тисяч. Загальна сума двісті дев'яносто сім тисяч кредитів.

— ШІ, а навіщо взагалі потрібні були кредити на базі, і навіщо співробітники їх збирали?

— Спочатку їздили до міста за сім днів шляху, там у центрі був ярмарок раз на сезон. Але після катаклізму вони більше не збиралася за моїми відомостями. Звичайно, де на планеті є люди, але де саме конкретних даних у мене немає. А співробітники влаштовували обмін банківськими чіпами, переказували на них один одному гроші, за будь-які послуги.

— Що там із циліндром, зміг розкрити?

— Так, відкривай, дивися.

Усередині виявився червоний матовий камінь, схожий на рубін.

— Такий приблизно стоїть і в клинку, тільки кольору іншого. Що це за камінь?

— Це один зі співробітників приніс з аномалії, його досліджували та визнали як мінерал із кристалічною структурою, цінності для бази не мав, співробітник залишив собі.

— А навіщо він зберігав його в персональній скриньці? - для нього він був напевно цінним, залишимо собі, роздумував я.

— На це немає відповіді.

Зібрав все у матово-чорний циліндр – камінь, свій банківський чіп з усіма грошима і поставив на полицю у кімнаті. Залишилася сумка із речами, зібраними по кімнатах. Два офіцерські комбінезони залишив собі, а старі віднесу на склад. Два скафандри, відремонтовані та перевірені, плюс білий, біологічного захисту. Все багатство, що нажив, влізуть у сумку, так головне здоров'я - переконував я себе, а його поправив.

Залишилися кристали. На першому були досліді з лабораторії, другий виявився базою з досліджень аномалій. Потрібна річ залишу, вивчити треба як нейромережа буде.

— Кристал містить основу досліджень аномалій у ваших лабораторіях. Його можна розмножити та дати дівчатам вивчити?

— Так, став у зчитувач, звантажу й всім скину, хай вчать.

Поки йде завантаження, передивимось зброю. Залишив собі один голкомет простий, та інший, покращений, гвинтівку ще відклав, буде час вчитиму бази по зброї, паралізатор теж залишив і пістолет, що стріляє шприцами.

— ШІ скинь бази за наявною у мене зброєю і ще по володінню холодною, навчатимуся.

— Скинув.

За розмовами та переглядом трофеїв час пролетів непомітно. Одягнувшись у скафандр, я вирушив до складу з трупами, вже час йти, сьогодні знову потрібно вивести приблизно тридцять тіл для обробки.

— Доброго ранку, Кіра та Ліка, я роботу вам привіз, - я зустрів дівчат в мед секції - у коридорі склав, також встановив ваш харчовий синтезатор із корабля у їдальні, як обіцяв. Є цікава нейромережа для мене чи все старе?

— З оброблених майже ста людей знайшлися непогані імплантати на + 25 до сили, +25 до

розширення пам'яті, +25 реакція, +25 витривалість, +25 інтелект і нейромережа Технік – 4М все є по кілька штук. - відповіла Ліка.

— Не зрозумів, як це + 25, як вимірюється цей показник?

— Дивись - почала пояснювати Ліка - Розглянемо на силі, наприклад, у тебе є нейромережа абордажник, тобі потрібно нести на собі важкий бойовий скафандр і зброю, тіло треба поліпшене і кістки міцніше, ще ставлять спеціальний біологічний компонент в організм, який у процентному співвідношенні робить тебе сильніше на двадцять п'ять відсотків виробляючи спеціальні речовини, при яких ці показники підвищуються. Ось і вся арифметика, для пілота, наприклад розширення пам'яті та реакція. У нейромережі є спеціальні підключення для цих компонентів.

— Так, тепер зрозумів. Вам ще щось потрібно від мене, бо я піду на верхній рівень.

— Привези зі складу, де зберігаються заморожені люди, дві капсули з пацієнтами, тих що потрібно вивести зі стазису. На них треба подивитися, які є пошкодження тіла, щоб розрахувати матеріал картриджив капсули.

— Добре. ШІ скинь відео дівчатам про розробку співробітника бази Уни, може вона розбереться в тієї термінології, що вона на відео говорила.

— Переслав.

— Подивися, коли буде час, відео, що скинув ШІ. - сказав я дівчатам, але вони вже були зайняті вивченням якихось даних в мед капсулі, але обіцяли ввечері подивитися.

Спустився до тунелів. У цьому складі ще не був, я опинився у досить довгому тунелі. Вздовж стіни стояли капсули, через кожні десять метрів був пульт, до якого була підключена кожна капсула, він був на висоті пояса і блимав різноколірними вогнями. Це був кріогенний склад стазис капсул, тут сплять довгим сном співробітники та інші знайдені на поверхні планети люди. Всіх, хто вижив після нападу і йому не змогли допомогти, зносили сюди, зрозумівши, що ні продовжувати бій, ні піти з нього не вдасться, вони відключили системи бази, що залишилися, і лягли в стазис, щоб дочекатися, коли зміниться ситуація, або набуде чинності відповідна директива.

Знайшов дві потрібні стазис капсули та повіз їх у медичну секцію. По дорозі зазирнув усередину, на пошкодження тіл співробітників, у чоловіка була відсутня рука і нога, рани по всьому тілу, а жінка рани по всьому тілу й особливо постраждала голова. Звичайно, всі рани оброблені та зашиті, але вигляд жахливий.

Вивантажив стазис капсули в мед відсіку, а дівчата одразу почали переглядати дані, які можна з них отримати. Не заважатиму, піду працювати. Сьогодні у мене за планом закінчити шостий рівень, полагодити турелі біля сьомого рівня, дроїд та тіло оглянути. Зібрав інструменти, запчастини, завантажив технічного дроїда на платформу і попрямував на шостий поверх.

Першим ділом оглянув вчорашнє обгороджене місце з тілом, але його не виявилось на місці. Залишилися лише чагарники.

— ШІ що з тілом? Тут можна без скафандра ходити та торкається пальців?

— Зона безпечна. Тіло витягнули зі скафандра і все доставили на дезінфекцію. Проведено

попередні лабораторні дослідження та виявлено, що тіло використовували для живлення коренів та створення колонії рослин, але потім сталася втрата зв'язку з основною кореневою системою і воно засохло. Це попередній аналіз.

— Давно це було?

— П'ять, чи десять років тому, воно засохло.

— Зрозуміло. Я піду далі працювати.

- Прийнято.

Заглянув у кімнату з патрульним дроїдом, аномалія була стабільна. Взявся тестувати обладнання патрульного дроїду, переконався, що працездатного залишилось трохи більш як 35 %. Головне, що робочий корпус та лапи, саме вони знадобляться при відновленні, решту лише міняти. Після смерті людини в аномалії він так і простояв ці роки, поки не сіло живлення акумулятора.

Для перевірки своїх можливостей і після вивчення другого рівня бази техніки, я зайнявся відновленням дроїда. Розібравши його на складові модулі, я відібрав ті плати та механізми, що вийшли з ладу, бажаючи замінити їх. Частково деталі були привезені зі складу і з такого ж розламаного схожого дроїда, і це дозволило відновити з деталей повний функціонал. Не все підходило ідеально, але, застосувавши кмітливість, ми з технічним зібрали дроїда знову. Тепер він був майже повністю функціональний. III йому оновить прошивку та налаштує на патрулювання.

Витратив я на це, десь близько трьох годин, але тепер вже у нас є ще один патрульний дроїд. Турелями поставив займатися технічного дроїда, там лише було зібрати все до купи. Сам пішов оглядати аномалії та ґрати. Біля аномалії з тваринами схожими на щурів, знайшов сліди, намагалися прогризати чи пошкодити ґрати, треба замінити. Вирішив викликати Теха.

— Тех привіт - я його вже сприймав як приятеля - я закінчив із шостим рівнем куди мені рухатися далі, п'ятий чи сьомий.

— Завтра я планую тебе забрати на корабель, а ті обидва рівні небезпечні, там ходити можна тільки зі мною, а є місця і де я навіть не пройду. Після поїздки поговоримо, тебе Мік можна поставити на дев'ятий рівень чи восьмий. Лізти досліджувати сьомий чи п'ятий треба тільки з нейромережею, вивченими базами, захищеним скафандром та бойовим дроїдом.

— Прийнято.

Я прийшов перевірити роботу технічного дроїда і мене викликала Ліка.

— Де ці дослідження, - одразу накинулася вона - у вас є зразки?

— Які дослідження, які зразки - про що ти говориш? - обурився наїздом я.

— Те відео, що ти казав подивитися, я подивилася мені терміново потрібно дані цій речовині все що у вас є.

— У нас нічого немає, тільки відео, ціпки сухі, а ну, є ще тіло.

— Кидай усе, неси ці палиці. Ти не уявляєш, що це. - десь я вже це чув.

— Дівчина що на відео говорила теж саме і загинула, намагаючись дістати цю речовину, заспокойся, я зараз принесу зразки.

— Чекаю. - ображено видала вона і відключилася.

— ШІ, ні в якому разі не відкриватиме їй місце розташування аномалії, ці дурепи туди точно пролізуть, не буде в нас медика.

— Прийнято.

Я зібрав палки та вирушив на перший рівень. Ліка була перезбуджена, періодично зависала, бігала, вимагала терміново дати їй лабораторію, аналізатор і т.д.

— Що з нею Кіра? - спитав я більш адекватну людину.

— Вона зараз прораховує на своєму ШІ варіанти використання формули, виведеної Уною з речовини, та вираховуються варіанти її застосування у медицині.

Раптом Ліка перестала зависати, схопилася на ноги та побігла в кімнату, де стояла стара мед капсула і ціле медичне обладнання, що залишилося на базі, там же був і аналізатор, що я притягнув нещодавно. Обладнання нагадувало великий стіл, робоча зона якого була закрита колбою, що блокують зовнішню дію. Поруч була консоль управління. Крім функцій аналізу, дослідження та побудови фізичних, структурних, математичних та інших моделей, комплекс володів можливістю часткового молекулярного розкладання речовини та бувши підключеним до медичного та лабораторного комплексів, міг частково відтворювати досліджуваний матеріал. Вона нарізала серцевини палиці та поклала частину в аналізатор, частину ще в цей апарат і зависла ще хвилин на двадцять. Все миготіло і дзижчало, поки займалися аналізами я вирішив з'ясувати у ШІ стан скафандра з полем, що спотворюється, чуже моє причинне місце потрібно буде туди йти.

— Чи не підкажеш ШІ, який стан скафандра з полем?

— На складі є поламаний схожий, технічний дроїд спробує вночі зібрати один із двох, модуль спотворювального поля цілий, протестую і через пару днів буде готовий.

— Який стан кур'єра?

— Корабельний технічний дроїд почав збирати й тестувати розібране та відновлення обладнання, потім буде встановлювати. Імовірність відновлення вісімдесят відсотків для польотів у межах планети протягом тижня або двох. У космос піднятися не зможе, потрібен ШІ та двигуни ремонтувати або міняти.

— Тех, що тобі потрібне з розбитого корабля?

— Переглянути двигуни та запчастини на них, спробувати дістатися до ШІ, рубки та каюти капітана, можливо, залишилося щось ціле.

— Ти мене завтра забереш із шостого рівня, о котрій час приходити й що з собою брати?

— Інструменти та технічного дроїда точно, мої всі зайняті. Завтра на вісім я на тебе чекаю.

— Добре. Мене викликає Кіра, просить іти до їдальні. До завтра Тех.

Після перегляду відео я спочатку не повірила результатам аналізу дії речовини на тіло людини, але після того, як ознайомила з викладками та формулами наведені Уною, мій світ перевернувся. Вирішила все перевірити ще раз і розрахувати формулу в нейромережі за допомогою свого ШІ.

Отримавши цей досить суб'єктивний результат, я подвоїла свої потуги у цьому напрямі та захопилася експериментом. Не помітила, як сторонні думки вилетіли з голови й у віртуальному тілі мого піддослідного після застосування цієї речовини проступили найтонші, бляклі зелені лінії життєвої системи. Справа пішла: застосування речовини зосереджувало розгін енергії в тілі та підганяло регенеративну функцію і відновлення організму. Щоденне поглинання речовини вимагало інтенсивного харчування, інакше ефект падав. З'ясувалися досить цікаві речі при уважному вивченні м'язів і порівнянні їх з тими, що були до приймання речовини. У них формується додаткова структура волокон, які прискорюють самі м'язи та проходження імпульсів у людини, також зміцнюється кісткова структура. Енергія, проходячи через подібні місця, повинна давати якийсь ефект людині, але нейромережа не змогла вивести остаточний варіант, що здобуде людина після довготривалого приймання речовини, тут потрібні додаткові дослідження.

Але й приймання невеликої дози речовини викликав багато позитивних відгуків. Цей розгін життєвої енергії та прискорення її течії по системі активує регенеративні функції органів і систем організму. Розгін речовиною енергії в черевній порожнині з застосуванням їжі вів до швидкого перетравлення їжі та насичення організму поживними речовинами. Кров несла до органів речовини, життєва енергія прискорювала процеси, оновлювала клітини. Разом, це вело, до прискореної регенерації. На рівні травм і дрібних пошкоджень, це працювало досить швидко: за годину цілеспрямованого застосування речовини вдавалося досягти того, на що йшло раніше, як мінімум дві доби, адже організм сам себе поступово лікує і регенерує, намагаючись зберегти себе.

Зробивши первинні висновки та підтвердивши дослідження Уни, я зрозуміла перспективи та можливості, що відкрилися, і в мене перехопило дух. Потрібен терміново зразок речовини, і я викликала Міка. Але він не зрозумів важливості зробленого відкриття, та обіцяв потім принести зразки з аномалії, речовина має бути в них. Він не поспішав. Як він міг, це ж історичний момент. Щоб не нервувати себе, занурилася в додаткові розрахунки.

Коли я отримала зразок, спробувала виділити речовину й отримана концентрація виявилася вкрай мала, синтезувати апарати його не змогли та довелося обробити всі зразки що приніс Мік. Буквально вичавити з усього сік, що залишився, і перевести в прийнятну дозу. Це вже було щось схоже ту речовину за описами Уни. Варіант використання виглядав так - давати отриманий препарат із внутрішньовенним харчуванням, або приймати з їжею раз на день. Розрахунок нейромережі видав максимальний ефект на пацієнта без неї, оскільки вона може сприймати його як побічну речовину і частково нівелювати результати. Потрібно було провести експерименти на дослідній людині без нейромережі. Я звернулася до ШІ.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 14. Планета.

Прокинувся, відчуваючи, що моя голова як ніколи світла, а тіло добре відпочило. Радість нового дня переповнювала та переповнювала мене. Я втягнувся у постійне вивчення навколишнього світу і почав усвідомлювати його можливості та аспекти. Він все ще був представлений великим невивченим фрагментам бази та планети, але я знав, що світ знань і пригод відкритий і чекає на мене. Тільки треба бути обережним, вчитися, не робити дурниць і не пити всякі коктейлі, що дає Ліка, дурня всяка в голову лізе.

Після ранкових формальностей я попрямував до їдальні, бо таке почуття шлунок сам себе їсть. Увійшовши до кімнати, я помітив, що вона стала набагато меншою, сюди додали холодильник, я сподіваюся, дівчата його притягли не трупи в ньому зберігати. Заглянув порожньо. Гаразд, замовимо собі подвійну порцію їжі та ще треба привезти тридцять тіл. Впоравшись із навантаженням і розвантаженням потреб бази, випив ще два коктейлі й взяв із собою надрукованих харчовим апаратом подібності м'яса, та запас для приготування м'яса на планеті й направився до Теха.

У призначений час він зустрів мене на шостому поверсі, ми вирушили до ангара з глайдерами. Ще пів години приготувань та виїзд на планету.

— Ми сьогодні поїдемо іншим маршрутом. Заїдемо до руїн нейтрального селища, раптом там хтось оселився, пішки туди далеко йти. Рушай за мною, на захід.

— Добре. - і ми вирушили в дорогу.

Рухалися з пристойною швидкістю близько двох годин і виїхали на піднесеність, за якою тяглася велика рівнина. Від сюди відкривався чудовий краєвид. Горизонт був сірим, і його поверхня відбивала сірий колір, дзеркально відбиваючи небо. Це було схоже на дзеркало із застиглого скла. Місце, куди ми прибули, називалося місцевими дзеркальною рівниною. Вона виблискувала посередині, коли я збільшив обране місце в бінокль, стало ясно, що це вода. Місцями над водою кружляли маленькі "смерчі". На північному заході було кілька великих пагорбів, а також пару гострих гір. На півдні над горизонтом виднілася сіра стіна, яка при збільшенні виявилася шарами важких, свинцевого кольору хмар, прорізаних незліченними блискавками, освітлених зсередини хмар, немов мерехтливими розрядами блискавок. Усе це постійно рухалося, оберталося і поверталося. Над поверхнею землі цього пекла крутилися смерчі. Деякі небагато заспокоювалися і розбігалися. Деякі з них блукали рівниною в пошуках своїх жертв. Зрештою, їх видобуток з'явився. Яскрава блискавка прорізала небо. Найближчий смерч кинувся до неї, але і блискавка не зупинилася. Зібравши всі свої сили, смерч сповільнив блискавку, спіймав її, розкрутив і відтягнув убік, подробиючи на тисячі дрібних шматочків. Протримавши її деякий час, на межі зору майнув спалах світла, і пара, що клубочилася, зникла.

— Як тобі краєвид, колись тут було море. - відірвав мене від споглядання Тех.

— Гарно - сказав я, намагаючись зафіксувати цей момент пам'яті.

— Дивись на право, там біля підніжжя пагорба руїни, це і є селище. - Сказав Тех і направив у той бік розвідника. - їдемо акуратно дивимося на всі сторони. Якщо розвідник щось помітить, я попереджу, якщо почнеться інтенсивна стрілянина, відходь і чекай мене там на пагорбі.

- Добре.

Ми акуратно спускалися до населеного пункту, Тех їхав попереду, тримаючи в руках зброю і я теж копіював його дії. Це було селище, вірніше колись було курортним селищем, але зараз від нього мало що залишилося. Вулиця, якою ми заїхали, була завалена битою іржавою технікою та химерними механізмами на колесах, а проходи між напівзруйнованими будинками заплітав зелений плющ. Будинки були схожі на мертві скелети, давно покинуті людьми. Нижні поверхи були вкриті мохом та зеленими гірляндами, а вітер завивав через них, та скрізь чорні щілини у вікнах. Асфальт і тротуар були потрісканими, трава давно виросла в щілинах. Скрізь панували розруха та занепад.

— Як давно це селище було покинуто? Що тут сталося?

— До катастрофи, що сталася на базі, тут був перевалковий пункт маршруту від одного міста до іншого, що розташовується вздовж узбережжя моря. Це середина шляху, п'ять днів звідси до одного міста, п'ять до іншого, через дно моря не пройдеш, смерчі. Сам розумієш катастрофа змінила маршрути та населення пусток. Десять років тому, востаннє, як я тут був, тут вже нікого не було. А двадцять років тому залишалося близько п'ятнадцяти мешканців, одна велика родина, але й вони пішли після нападу бандитів. Це найближче місце, де можна було сховатися і більш менш, безпечніша дорога між містами. Всіх, хто не хотів залишатися на базі я відправляв сюди, а далі вони могли вибирати будь-яке місто і йти до нього.

— Тут є де переночувати?

— У селищі був добре захищений бункер, а ще є шахти за селищем де можливо було сховатися. Але за цей час в них могло оселитися все, що хочеш, та поки що розвідник не знайшов нічого небезпечного. Но судячи зі слідів, тут проходять каравани, але не частіше одного разу на місячний цикл. Приблизно років п'ять тому тут була засідка на караван бандитів, ось ці розбиті та згорілі глайдери - показав Тех на правий бік - лежать з того часу.

— А де мешкали останні поселенці?

— Хвилини за десять дістанемося. Тут був котедж багатого мешканця, обладнаного за останнім словом техніки на той час, ось у ньому і була база, і згодом місцеві переробили його на укріплений форт. Але його пошкодили та потім занедбали.

Далі ми їхали мовчки. Вицвілі вивіски центральної вулиці, уламки скла у вітринах магазинів, темні віконні отвори, затягнуті павутинням. Килими рослин, що повсюдно зустрічаються, вони в'ються по тротуарах і підлогах курортних будинків, тягнучись до сонця. Багато будинків виглядали так, ніби їх потріпав не тільки час, а й серія штурмових атак піхоти із застосуванням важкого озброєння. Величезні вирви були видовбані в землі, а цілі поверхи завалилися на вулиці. Потім ми зупинилися перед величезною тріщиною, що порізала дорогу горбами цегли та землі. Розлом перетинав вулицю і розрізав зруйновану будівлю навпіл, розтягнувшись від краю до краю у своєрідну ущелину. Зроблений насипний місток зі шматків будівель та прилеглих тротуарів давав вільний проїзд одній людині або машині.

Раптом з темряви ущелини вискочив величезний павук з купою ніг, спочатку вистрелив сірим павутинням попереду глайдера, а потім приблизно зі швидкістю людини кинулася на кіборга. Тех не схибив і відразу відкрив вогонь на поразку, я теж за кілька секунд. Глайдер на його тлі виглядали таким же за розміром, кіборг стріляв майже впритул, але зброя, здавалося, не завдає тварюки ніякої шкоди. Тіло було закуте в суцільний темно-сірий хітиновий панцир і голки застрягали в ньому не пробиваючи його, він рухався, плювалася сірою субстанцією то підбираючись, то стрімко ковзаючи по стінах ущелині на шипастих чорних кінцівках.

Наприкінці першої хвилини бою хтось із нас потрапив у зчленування ніг, і павук, припавши на один бік, люто заскрекотів. До пораненої тварини нарешті розвернувся глайдер Теха і відкрив вогонь, трасувальні кулі прошили павука наскрізь.

— Тех ти як? - запитав я, він разом з глайдером був весь вимашений сірою субстанцією.

— Нормально, зараз підсохне ця гидота і я приберу її, вже стикався з такою. - відповів він - Ти поки контролюй ситуацію навколо. Цей павук сидів в засідці, зливаючись з ущелиною, не помітив його мій розвідник, тільки датчик руху глайдера засік. Дивись на всі боки їх зазвичай двоє.

За кілька хвилин вискочив другий павук, але значно менше, до нас він ні добігти не встиг, ні плюнути, глайдер зрізав його внизу ущелини.

— Я піду подивлюсь їхнє лігво. - позбувшись павутиння сказав Тех.

— А мені що робити?

— Контролюй периметр. У гніздо вони тягнуть все їстівне, раз тут жили ми не перший видобуток, - вирушаючи вниз, сказав він.

— Гаразд.

Я крутив головою на всі триста шістдесят градусів, але нікого нового в окрузі не з'явилося. А через двадцять хвилин з'явився Тех, що тягнув три тіла в коконах павутиння.

— Схожі на переселенців, — махнув рукою він на кокони — перебиралися з міста в місто і в селищі попалися павукам, двоє чоловіків, дві жінки та дитина. Поруч має бути їхня зброя та транспорт. Прив'яжи тіла до глайдера і чекай ще два принесу.

— Добре. - павутина кокона на дотик були як тонка тканина, важив чоловік у ньому мало, по суті, він його залишилися тільки кістки, шкіра та комбінезон. Точно мені дають заспокійливе, колишній я був би в жаху від того, що відбувається. Тримаю в руках кокон з тілом людини, павуки з глейдер бігають. Немає нормальних слів це описати.

Ще два кокони приніс кіборг, один набагато менший за решту, там була дитина. Все завантажили та вирушили далі. Схоже розвідник засік розташування стоянки людей та транспорт у форті.

Ми обережно поїхали до зруйнованої фортеці, що стояла на пагорбі, пильно озираючись на всі боки. Форт був обгородженою ділянкою з високими стінами - тут були ще й масивні ворота, і ніші бійниць, і вежі з залишками турелей. Але псували цю монументальну споруду наскрізні оплавлені дірки в стінах, безформні купи каменю, вкриті наростами лишайника, почорнілі від цвілі стіни. Ворота вирвали з м'ясом давним-давно, знівечивши прохід у форт, усередині арки панувала напівтемрява, а під ногами хлюпали затхлі калюжі.

На подвір'ї спостерігався лабіринт іржавих механізмів, з дірками від голкомету. Височіли купи мотлоху, що ось, ось завалитися зі стін, а під стінами були навалені гори незрозумілого гнилого сміття, яке смерділо. Всі приміщення давним-давно повністю очистили від усього більш-менш цінного, я звернув увагу лише на пару речей: демонтовані вікна і світильники, і глибокі борозни на стінах, схожі на сліди пазурів аномальних тварин. Нічого цілого. Абсолютно нічого крім колісного фургона, що стоїть біля стіни. На ньому швидше за все і приїхали переселенці.

Тут же біля стіни було місце приготування їжі на відкритому вогні, дрова, обладнані вогневі позиції та вхід у двоповерхову будівлю, де колись було щось на зразок дзоту, укріпленого шматками бетону й останньою лінією оборони. Попадалися сліди від вибухів плазмових гранат. Від кого вони тут оборонялися чи хтось на них нападав? По дорозі біля стіни я знайшов кілька могил, людських скелетів і безліч непотрібного стародавнього мотлоху.

— Акуратніше будь усередині, — сказав Тех, коли я входив до будівлі, а він оглядав фургон. Я випустив малого розвідника вперед себе.

За імпровізованим входом опинився темний коридор, що дихнув запахом вогкості та плісняви. Світла було небагато, він проникав сюди крізь щілини та дірки перекритій. Облізлі стіни, розсипи сміття на підлозі, я цілеспрямовано проминув кілька коридорів, ліворуч промайнув провал ліфтової шахти, що веде до бункера, сповнений води — і опинився в покинутій людській оселі. Світло проникало сюди через закладені вікна та велику дірку в стелі. Тут швидше за все і застав їх павук, але лежаків було шість. Де поділася ще одна людина.

— Тех - передав зв'язком, — тут була ще одна людина, лежаків шість, а рюкзаків п'ять. Коли приблизно, павуки затягли всіх у нору?

— Близько семи днів тому.

— Тоді, швидше за все, він теж загинув, раз назад не повернувся за рештою речей. Все забирати, чи тут перебирати, і потрібні нам ці рюкзаки?

— Все що не стане в пригоді тобі, залишимо тут, може кому треба буде.

— Прийнято.

Один рюкзак забрав собі, він виглядав не погано, спорядження скріплювалося майже невидимими застібками-липучками, здавалося пошарпаним, навіть трохи стертим, але цілком добротним і ідеально підігнаним для людини. З цікавого, знайшов штурмовий пояс на комбінезон, з десятком кишень і відділень, що містять: універсальний ін'єктор і кілька різноколірних картриджів до нього, антидот, анти шок, регенерація, адреналін, джгут, моток мотузки, скотч, ізоляційна стрічка, кілька польових раціонів, банківські чіпи 11 штук, два кристали плюс ножі п'ять штук.

Зі зброї забрав собі незвичайний голкомет з товстим і довгим стволом, шорстким руків'ям зі срібними накладками, виготовлене з чорного матового металу. Кілька звичайних голкометів, гвинтівку, і станер у кімнаті залишив. Щось є на базі набагато краще, або зараз це не становить для мене цінності. Ще залишив всі інші рюкзаки, вони були з жіночими речами, та нічого з того, що в них було, мені не було потрібно.

На вулиці почувся гуркіт, я визирнув з вікна, це Тех вирішив витягти з двору форту весь металолом.

— Навіщо ти все витягуєш?

— Якщо ми розморозимо персонал, нам потрібен буде місце, де з містом торгувати, це підходить. Допоможи витягнути сміття.

Чотири години ми упорядкували двір та де могли будинок. Технічні дроїди нависили назад ворота і заклали великі дірки залізом та ґратами. З приміщень частково викинули сміття. Решту тут робити тільки будівникам з купою будматеріалу, але Тех сказав на базі є пінобетон і

за день можна всі дірки залатати. Прикрили ворота і висунулися до космічного корабля. Цього разу нам по дорозі попалися череда тварин схожих на козулю, вони мирно жували траву в низині та за нашого наближення втекли на іншу галявину. Біля падіння корабля все було тихо, ніхто не приїжджав і не розкривав судно, знайшлися тільки сліди хижаків.

Тех відразу ж поставив одного технічного дроїда різати метал, щоб спробувати дістатися місця встановлення ШІ, а другий дроїд знімав потрібні запчастини в задній частині корабля і двигунів. Поки всі були зайняті й мені як такої роботи не було, я вирішив до ночі поховати останки зі стазис капсул. За допомогою розвідника знайшов відповідний яр поряд з кораблем, і почав за допомогою глайдера і платформи возити туди тіла. Так тривало поки не почало сіріти, засипав тіла і після цього за допомогою нейрокома та фантазії сформував із розбитих стазис капсул стелу пам'ятник. Дам на ніч завдання технічному дроїду нехай зварить їх усі разом за моїм планом.

— Що ти тут будуєш? - запитав мене Тех, коли сам вибрався з корабля.

— Вирішив тут пам'ятник загиблим поставити.

— Що таке пам'ятник?

— У нас на планеті так шанують загиблих. Ставлять їм пам'ятник, аби згадували нащадки.

— Навіщо нащадкам згадувати смерть цих людей і чи завжди це було у вас?

— Останні сто років було багато поставлено.

— А до того не ставили?

— Ні, ставили, але не так часто й не всім, тільки людям які зробили для народу щось видатне.

— Покоління змінюють покоління та погляди, змінюється й інтерпретація подій, тому на цій планеті немає такого культу. За кілька тисяч років записаної історії штучним інтелектом усе це відмерло, як не потрібне. Слідкувати за цими спорудами з часом ніхто не буде, і вони руйнуються, це марна витрата ресурсів, свого роду культ пам'яті, або смерті за минулими. Піде покоління, яке їх знало і наступне про них і не згадає. Тільки значущі події людини та суспільства, що живе в цей момент, мають значення, а те, що було сто чи тисячу років сталося назад у нашому світі, не мають для наступного покоління ніякого значення у нас. Є тільки офіційна інтерпретація подій, але зараз це не має великого значення.

— Якось ви шануєте тих, що пішли?

— Так, була до катастрофи загальна база доступна всім, де історія всіх, хто жив, зберігається. Вона і зараз доступна на базі як синхронізована копія. Хто ким був і чого досяг, хто кого знав, хто кому доводиться, з нейромережею, все можна записати та швидко знайти. Це достатньо пам'яті. Ставити всім пам'ятники - це утопія, витратите ці гроші на знання, розвиток, вони окупляться. Поклонятися кісткам це дикунство.

— Щось у твоїх словах є, але мене не так навчали.

— Ну от дивись, хто згадає за п'ятдесят років про те, що тут було, а через п'ятсот, а через тисячу. Впав корабель, чий ніхто не знає, хто на ньому літав дізнаємося якщо знайдемо дані ШІ, або записи на кристалах, запишемо все в базу і на цьому все, в пам'яті бази залишиться слід на віки й все. Матеріал весь повторно використовують, не ми, так інші, не завтра, так через

сто років. Слідів не залишиться, тільки пам'ять у загальній базі, вона цінніша, це краще ніж ставити тут каміння чи ще щось, його будь-які дикуни можуть приписати на свій рахунок.

— В мене була подібна історія коли прийшли нова влада народу, та на місті старих поховань будувала, або пологовий будинок, зоопарк, або перебивала назви померлих використовуючи старі монументи у своїх цілях. Щось у твоїх словах є, але я не готовий поки що прийняти таку реальність.

— Всьому свій час. Йди відпочивати. Дроїди всю ніч різатимуть зім'ятий метал і спробують дістатися до ШІ.

Ніч була зоряною, я розпалив вогонь, не поспішаючи посмажив і з'їв усе м'ясо, гриби що брав із собою, решта часу лежав біля багаття, розглядаючи зірки, все не так, як було в минулому житті й звичаї інші, і цінності, і культура. Тут навіть думають по-іншому і цінують не те, що нам розповідали там де я народився, тут навіть зірки інші. Пам'ятник я вирішив не ставити, закопав по колу могили капсули з цілим корпусом стоячи, а розбиті кинув усередину. Добре, піду відпочивати й так вже на сьогодні пригод достатньо.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 15. Дев'ятий рівень.

Ніч пройшла більш-менш спокійно, якщо не рахувати двох спрацьовувань охорони глайдера — дрібні хижакі, залучені запахом закопаних тіл, намагалися проникнути за охоронний контур, але постріли в їхній бік розв'язували цю проблему.

"Ранок добрим не буває" - мудрий вислів. Холодний, замерзлий, з затерпими м'язами я згадував про принади життя в похідних умовах. Скинувши скафандр, я під першими променями місцевого світила, провів невелике тренування, з вивчених баз для розігріву м'язів і розгону крові.

— Добрий ранок, Тех, — звернувся я до техніки.

— Добрий, Мік.

— Що за ніч зробили технічні дроїди, кудись дісталися?

— Пробили прохід до каюти капітана, за нею має бути ШІ.

— Щось цікаве було?

— Поки що ні.

— Що мені робити?

— Я пропоную з'їздити ще в одне поселення, тут в одну сторону години чотири їхати.

— Там можуть бути люди?

— І так і й ні, я там був лише один раз, давно. Це ферма колись була.

— Ну, якщо нам тут робити нічого, то поїхали.

Швидко перекусивши, ми вирушили в дорогу. Дорога пролягала по пустельній місцевості, тварин бачив лише здалеку, Тех об'їжджав видимі тільки йому аномалії та деś ко обіду ми дісталися до потрібних пагорбів. Я зупинився на відносно крутому схилі середніх розмірів гірки. Помітно, що цим схилом неодноразово сходили дощові потоки й тому рослинності тут не спостерігається в принципі. На сусідніх пагорбах — невеликі дерева, чагарники, що розрослися, а тут гола земля і величезні валуни. Повітря чисте, дихається легко як у гірській місцевості - повна відсутність ознак цивілізації. Нижче гірки - низина, що переходить у невелику долину, вкриту дрібним лісом. Праворуч від мене, вдалині, видніються гори. Справжні гори, з піками та шапками вічних снігів.

— І де тут ферма, Тех - тут одні кущі та каміння.

— Там у долині. - вказав він напрямом рукою - зараз розвідник все перевірить і висуваємося.

— Поїхали побачимо, тут навіть руїн не помітно.

Ми спустилися з гірки до кущів, що розрослися, і тут почали траплятися сліди присутності людини. Місцями були помітні основи стін або паркану, що поросли кущами, а ще через двадцять хвилин ми під'їхали до руїн будинку. Було таке почуття, що його знесли під фундамент.

— Чим це так можна розвалити, Тех?

— Це аномальна буря, іноді стикаються дві аномалії та на місці зіткнення їх стирається все з поверхні землі. Але тут був бункер, треба подивитися, як він. - ми пройшли залишки будинку і натрапили на яму, вхід завалений камінням. - Тут деś був, мабуть.

— Бункер був багатоповерховим чи підвалом?

— Я не був у ньому, знаю, що був і все.

— Копатимемо?

— Ні не сьогодні. Це я фронт робіт дивлюся, де можна знайти, щось потрібне для бази.

— А що вирощувала ферма?

— Вони вирощували тварин, був виноградник та поля, також була шахта кілька кілометрів звідси. На поверхні тут нічого не залишилося все розкидало, але під землею мали бути льохи, або в них запаси ферми зберігалися, або в шахті. На базі даних по ферми немає, але на складі є глибинний сканер, їм можна буде перевірити порожнечі під будинком. Під'їдемо до шахти, розвідник картографує місцевість, а ми подивимося околиці.

— Показуй, куди їхати. - і ми висунули у потрібному напрямку.

Згодом дісталися одного непримітного пагорба, біля його підніжжя були шматки іржавих механізмів і блоків. Перед територією шахти був великий бетонований майданчик, швидше за все посадковий, засипаний сміттям та землею з пророслою травою. Присутності людини не

спостерігалось, зробили коло над нею і зазирали в тунель шахти, він був частково обвалений. Сліди звірів і більше нічого ми не знайшли. Тех піднявся на найвищий пагорб дістав бінокль і довго розглядав околиці, що були помітні зверху, а коли все обстежили, зібралися назад.

Шлях назад нічим примітним не відзначився і після деякого часу ми прибули до корабля. Можна сказати, даремно з'їздили. Але Тех був упевнений, що на місце ферми ми ще повернемося. Дроїди все продовжували копошитися в кораблі, а поряд уже виросла пристойна гірка металобрухту, а окремо лежали знайдені речі та тіла екіпажу.

— Добре попрацювали залізяки. - сказав я, киваючи на купу. - Знайшовся ШІ?

— Дістали його броні капсулу, але вона сплющена і про його цілісність і говорити нема що, там усередині тільки шматки. - засмутився кіборг.

— Шкода.

— Потрібно вантажитися і на базу, нічого цікавого ми тут більше в металобрухті не знайдемо, хіба що двигуни перебрати та спробувати поставити на кур'єра. Але сюди треба летіти самим кораблем.

— А каюта капітана.

— Сейф дістали, на базі відкриємо, вантажимо рештки тіл, та запчастини й вирушаємо.

На збори ми витратили пів години та до ночі дісталися бази. Я вирішив сьогодні не спускатися вниз і залишився ночувати в ангарі, на кораблі. Ніч пройшла спокійно, свіже повітря і поїздки пробудили в мені потяг до життя. Я провітрився після сумних і однотипних печер. Ранком сидів на спущеній апарелі, пив коктейль і спостерігав за суєтою дроїдів в ангарі. Вони перебирали запчастини корабля і збирали ще два глайдери із залишків, що були в ангарі. Корабель виглядав пом'ятим, з відкритими технічними люками, витягнутими маневровими та гравітаційними двигунами, з висячими то тут, то там проводами, ззаду, по-моєму, були витягнуті ходові двигуни та розібрані на запчастини, зняти емітери щита і його компоненти. Під кораблем лежала рятувальна капсула, мабуть, кіборг готувався встановити її назад. Корабель вже стояв на своїх висунутих опорах займаючи майже всю територію ангара. І надія, що він заробить у мене була, та й не тільки в мене.

— Тех, доброго ранку - сказав я, побачивши техніка, що рухається ангаром. - Що у нас за планом сьогодні?

— Я сьогодні зберу всі робочі двигуни, маневрові та гравітаційні вставляю їх у корпус, перевірю роботу. Технічний дроїд під'єднав на дев'ятий рівень живлення. Тобі перевірити, що працює, що ні, і що ремонтувати, та скласти список запчастин. Мапа розташування кімнат у тебе є?

— Так є.

— Аномалія на дев'ятому одна і вона не активна зараз, перебуває в залі, який заблокований. Дівчата закінчують з тілами та до вечора вирішиться яка у тебе буде нейромережа. Потім займуться розморожуванням співробітників. - додався до нашої розмови ШІ.

— Прийняв. Як використовувався дев'ятий рівень?

— Тут була охорона бази та казарми, кімнати персоналу та гостей, зал урочистих подій,

склади для відвантаження та навантаження провіанту тощо. Рівень побудований як лабіринт якщо буде напад на базу він перекривається і те, що ми проходимо зараз за двадцять хвилин пішки, при обороні перетворюється на кілька діб. Багато прихованих турелей, ям та пасток.

— Параноїк будував? - запитав я.

— Намагалися все передбачити, а лихо прийшло зсередини. І таке трапляється. - кіборг.

— Тоді за справу, ввечері переговоримо з дівчатами у їдальні.

Минулий день запам'ятався незліченними коридорами та порожніми кімнатами, казарми та кімнати персоналу нічого не принесли, залишалося тільки перевірити роботу механізмів і де треба і що лагодити. Я гадаю, що більшість приміщень вже були десятки разів перевірені попередніми кандидатами. Були тут і кімнати старших офіцерів бази, і в одну таку я й потрапив. Я оглянув кімнату. Обставлена вона досить мізерно, але в ній є все необхідне. Приблизно три на чотири метри. У однієї стіни стояла платтяна шафа і полиці, в іншій - шафа для зброї та скафандра. Поруч зі збройовою шафою стояло ліжко завдовжки понад два метри. Поруч із ліжком стояв величезний стіл із панеллю на всю стіну. Щоправда, було незрозуміло, чи все це працює. З іншого боку ліжка знаходилися двері у ванну кімнату. Там було місце для душі та туалету. Поруч із ванною знаходився ще один блок, який теоретично можна було вважати кухнею, з якої все було винесено. Загалом дуже пристойне житло для однієї людини.

— ШІ, а чому на дев'ятому рівні нічого в кімнатах немає?

— Все було спущено вниз на нижні рівні до складів, щоб людям, які б проникли сюди, показати, що на даній території шукати нічого. Це рішення було ухвалено після консервації бази.

Я продовжив ремонт і в одній з кімнат я виявив щось таке, що змусило мене зупинитися, навіть відскочити назад. Зазирнув знову, на стіні висів оголений труп, який прибили до стіни та розстріляли з голкомету. Людський торс з головою, руками та однією ногою. Точніше, майже не відрізняється від людини. Тому що нога закінчувалася набором зламаних механізмів та обірваних різноколірних дротів та трубок. Кіборг? Робот? Хтось тут так жартував?

Я уважно оглянув уламки дивної істоти. Його шкіра здавалася як справжня та не зворушена часом, як і синтетичні м'язи. Дірки в тілі оголили скелет, схожий на людський, але зроблений з незвичайного матеріалу, який був ближче до пластику, ніж до металу. Ця конструкція була андроїдом, створеного за подобою людини, в цьому випадку - чоловік з усіма необхідними пропорціями. У робочому стані та одязі його, мабуть, важко було б відрізнити від живої людини. Верхня частина голови була відсутня, череп був пошкоджений, а всередині з'яв пучок дротів. Хтось вирвав керуючий контур, який замінює мозок такого кіборга?

— Тех, я знайшов твого побратима кіборга, чи андроїда на дев'ятому рівні. - скинув йому трансляцію.

— Це помічник, секретар і супроводжувальний для осіб у гостьових кімнатах. Їх на складі ще десяток валяється. Крім стеження за гостем він міг виконувати їх прохання тощо.

— А цього навіщо повісили, і хто?

— Був тут один не любитель кіборгів. Ні я його відпустив, а потім він повернувся не сам і хотів стати господарем бази. Я його потім вбив, коли він на мене полювання почав.

— Він був зі співробітників чи зі знайдених розморожених?

— Зі співробітників.

— Весело тут у вас було. А скільки людей не захотіло залишитися на базі й пішло після катаклізму?

— Сімнадцять.

— Хтось повернувся?

— Двоє. Одного я вбив, інший повернувся через двадцять років, поранений, майже при смерті, лежить у стазис капсулі.

— Він розповів, що сталося з рештою?

— Частково загинули у сутичках, чи переходах. Щонайменше троє ще повинні бути десь у містах. Вони пішли з технікою, обладнанням, грошима та знаннями – за таких можливостей просто мали стати не простими людьми.

— Вони можуть зібрати рейд та напасти на базу?

— За стільки років не прийшли, отже, у них все є, що їм потрібно. Єдиний варіант це їхні нащадки або ті, кому вони могли відкрити таємницю. Більшість тих, що пішли, були з клану, вони повинні були зберігати таємницю, під протокол була угода і в нейромережі у них вшитий блок.

— А що їм заважає збрехати та що за блок?

— Кожна держава, клан, рід, військова структура намагається убезпечити свої секретні дані, для цього до нейромережі додається спеціальна програма, яка або стирає дані, або не дає людині їх поширювати аж до смертельного випадку.

— Якось мені вже не хочеться встановлювати вашу нейромережу.

— Є і чисті, і індивідуальні підлаштовані лише під твій організм і для певних рас тощо. Багато чого є, тільки тут на планеті, у нас немає вибору. Проконсультуйся у дівчат.

— Добре, так і зроблю, ти мене відведеш через пару годин, я дороблю кімнати, розберу результати перевірки та піду консультуватися.

— Прийнято.

Ось налякав, тепер ходи думай. Вжити на планеті не просто, особливо тим, хто розпечений стерильним повітрям, загальною автоматизацією і повною передбачуваністю цивілізованих місць проживання, особливо в містах й поселеннях. В нас тут, все не так. Той самий клімат, аномалії, та й умови праці, вони обмежені законами використання нейромереж та мають чіткі рамки. Більше знаєш, більше вмієш і тому більше маєш. Десь так. Не у всіх така доля як у мене, он попередні не змогли з чимось впоратися і померли, або пішли. Мізкуй, ворухи дупою, ось тоді все буде нормально. Добре за роботу, знову на філософію потягло, і так пролетіло дві години згодом Тех відвів мене до ліфта, на якому я спустився на нижні поверхи та привіз ще кілька тіл з корабля. Кіборг уникає дівчат, може, вони нагадують йому його дочку? Спитати, чи ні. Потрібно поїсти, а потім піду дізнаюся, як там із нейромережею справи.

— Привіт, Кіро, привіт, Ліко. Що скажете з мого питання. Є вже прийнятна нейромережа?

— Привіт. Роздягайся і лягай у мед капсулу ми перевіримо твої показники організму. - відповіла Ліка.

— Якщо треба, то чому б і ні. - і почав роздягатися, заліз у капсулу і кришка закрилася.

Інтерлюдія.

— Як стан організму, чи є позитивні зрушення щодо застосування речовини з медичного погляду? - запитав ШІ дівчат, після того, як закінчилося тестування стану організму Міка.

— Результати з мед капсули у вас є, я поясню, як бачу ефект застосування.

— Будь ласка.

— Організм позитивно сприйняв вживання речовини з аномалії. Може це зумовлено тим, що у нього немає нейромережі або іншими факторами молекулярної властивості організму. Прогнозований ефект перевершив усі очікування, на наших організмах речовина не дає такий ефект, лікує так, регенерує так, відновлює клітини так, але в його організмі все по-іншому, це може бути у нас пов'язане з наявністю нейромережі чи другого виду геному людини як у нього. У Міка при застосуванні речовини з аномалій прогресуватиме розвиток здібностей тварин, або істот з аномалій. Так би мовити, він переймає їх здібності.

— І що з нього виросте, він стане, як вони? - запитала Кіра.

— Ні. Це вже розвинений організм психологічно сформований, можуть бути незначні відхилення, але з використанням мед капсули та спеціальних коктейлів ми зможемо регулювати процес.

— Йому треба сказати, що на нього чекає. - Кіра.

— Ні - відповіла Ліка.

— Ні - відповів ШІ.

— Так - відповіла Кіра.

— Утримаюся. - відповів Тех. - Кожен сам обирає, як йому жити.

— З погляду науки, та чистоти дослідження, говоритимемо, що це нормально на цій планеті та таке буває з тими, хто тут народився і виріс. Псі енергією на інших планетах користуються ж деякі раси.

— А якщо в нього окрім псі з'явиться хвіст, чи додатковий ніс виросте, що ви тоді розповідатимете? - запитала Кіра.

— Все можна поправити в медичній капсулі. А чутливість, або ще якісь непритаманні людині ефекти будемо списувати адаптацією організму, до клімату аномальної планети, після чищення.

— Ефект для співробітників який буде, якщо їх лікувати за допомогою речовини? - запитав ШІ.

— На цей час, за теоретичними прогнозами, розрахунками медичної капсули та моєї

нейромережі, на більш ніж регенерацію, не розраховуємо. Перші піддослідні дадуть більше результатів, але викладка зараз така.

— А де ви візьмете речовину - запитав Тех.

— Ви з Міком сходите в аномалію та принесете. - сказав ШІ - Нам це потрібно щоб відновити людей, без речовини ми можемо чекати наступних картриджей до мед капсули й п'ять, і п'ятдесят років.

— Добре, а в інших аномаліях можна знайти іншу речовину, я так зрозумів. Ось Мік убив велику тварину з аномалії зі здатністю псі атак, чому там немає ефекту регенерації чи ще якогось?

— Ви маєте зразки. - сполошилася Ліка. - Де, дайте на вивчення.

— У морозильній камері складу є всі зразки тварин, які знаходили в аномаліях. - ШІ - зараз привезе дроїд.

— Тоді ми його не будитимемо, нехай ночує в мед капсулі.- відповіла Ліка - а до ранку я проведу аналізи та вивчу нові ефекти тіл з аномалій, на організм піддослідного.

— Прийнято.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 16. Нейромережа.

Кришка відкрилася. Виліз із мед капсули з ясною свідомістю, я ніби заново народився. Як довго я лежав, уже ранок. Навіщо мене поклали на всю ніч?

— ШІ, де всі, мене вклали в мед капсулу для перевірки, а я спав усю ніч.

— Перевіряли всі твої показники, знаєш у тебе знову підвищився КІ. Ще на п'ять пунктів виріс.

— Що з нейромережею?

— Найкращий варіант — це нейромережа техніка з корабля кур'єра шостого рівня, або пілота шостого. З твого корабля ви привезли ще кілька тіл, але там гірше, всі п'ятого. У капітана керівник теж п'ятого. Тіла з селища одна рабська мережа, дві третього покоління та одна четвертого, у дитини нейромережі не було.

— І що порадите, - одягаючись спитав я - а де дівчата?

— Сплять ще.

— Щось довго вони сьогодні.

— Дівчата вчора довго працювали.

— У чому різниця між пілотом та техніком у нейромережах?

— Пілотська призначена для роботи на літальних апаратах, майже всіх, але і з нею ти зможеш розбиратися в техніці вивчивши бази, а з технічною нейромережею ти теж зможеш керувати космічними кораблями, але до винищувача, чим вища маневровість, тим більше навантаження і потрібна вже саме пілотська нейромережа і вже спеціалізовані імпланти на реакцію тощо.

— А для життя на планеті яке підійде краще?

— Рекомендую пілотську, бо є імплантат на реакцію. Перестрілки або ще якісь непередбачені обставини, швидко прорахувати та прийняти краще рішення, доцільніше.

— У принципі, зрозуміло. Тоді поставимо пілотську, з нею скільки можна поставити імплантів і які є?

— Оптимально це заповнити всі шість місць у нейромережі зі знайденого потрібно ставити +50 до розширення пам'яті, +50 реакція, +25 витривалість, +50 інтелект. Це з найкращого. Місця, що залишилися в нейромережі поки залишимо, можливо щось попадеться ще.

— Добре. Я піду поїм. - живіт видавав бурчанням. - нейромережу ввечері будемо ставити?

— Поки що відпочивай. Сейф капітанський розкрили, можеш перебрати знайдене і переглянь бази, що я скину на нейроком. Як дівчата прокинутися, я тебе покличу і випий коктейль у їдальні стоїть, це треба організму, приготовлений для швидкої розгортки нейромережі.

Поки їв і пив перебрав, що є і що перше вивчатиму.

У пакеті, скинутому ІІІ, містилися застарілі бази, які у нього були в наявності. Складемо початковий список баз з тих, що є, які мені необхідно було вивчити:

1. "Пакет мов". - 3 ранг. - вивчено до 2 рангу.
2. "Виживання в екстремальних умовах". - 3 ранг. - вивчено до 1 рангу.
3. "Рукопашний бій". - 3 ранг. - вивчено до 1 рангу.
4. "Холодна зброя". - 3 ранг. - вивчено до 1 рангу.
5. "Стрелкова зброя" - 3 ранг. - вивчено до 1 рангу.
6. "Дроїди". - 3 ранг. - вивчається.
7. "Маскування". - 3 ранг.
8. "Пілотування". - 5 ранг.
9. "Технік". - 3 ранг. - вивчено до 2 рангу.
10. "Медик". - 3 ранг.
11. "Інженер". - 3 ранг.

12. "Юрист". – 3 ранг. – вивчено до 2 рангу.

13. "Аномалії". – 3 ранг. – вивчено до 1 рангу.

Це скільки я часу навчатиму все буду. Гаразд, діватися все одно нікуди, щоби вижити та жити добре, треба вчитися. Потрібно подивитися, що у сейфі. Вирушив до складу захопивши з кімнати штурмовий пояс на комбінезон, матово-чорний циліндр - сховище, зчитувач, кристали та чіпи. Зручно розташувавшись на складі, почав перебирати прибуток із сейфа. Перше що мені впадало в око – це чудової роботи кинджал. На торці руків'я був дуже гарний, великий камінь гарного огранювання й чистого блакитного кольору, витяг камінь зі свого сховища схожий тільки у мене червоний, навіщо їх збирають і в зброю вставляють, треба дізнатися. Вийнявши кинджал з ножен, побачив, що лезо його за структурою схоже на сталь клинка, вся структура темного металу неодноразово перепліталася між собою. Лезо двосічне і просто сходилося до кінця, поступово стоншуючись до кінчика. Ножни підходили до кріплення на скафандрі, де я ніж і закріпив. Разом із ним, у сейфі лежали два довгастих футляри з кристалами по чотири та п'ять відповідно. Ще лежала невеличка коробочка з чіпами, розкладеними за кольором, завдовжки сантиметрів п'ятнадцять, заввишки п'ять із половиною і завширшки вісім сантиметрів. Зручна штука для зберігання, а колір чіпа залежить від максимальної суми, яку туди можна покласти. Дістав зчитувач, перевіримо, що тут у нас назбиралося. Було в мене двісті дев'яносто сім тисяч кредитів, зібрав ще вісімдесят сім тисяч кредитів із пояса і в капітана розблокувати триста одинадцять тисяч кредитів, вийшло шістсот дев'яносто п'ять. Багато чи мало не знаю, що тут на ці гроші купити.

Кристали в одному футлярі виявились спогадами капітана п'ять штук. Другий футляр приніс спеціалізовані бази п'ятого рангу: з ремонту кораблів, з ремонту дроїдів, один кристал III не зміг відкрити стояв захист, четвертий був базою з оборони кораблів четвертого рангу.

Не густо, але й не порожньо. Більше в сейфі нічого не було.

Розклав це знайдене «багатство» у штурмовому поясі та відніс до кімнати.

— III, навіщо зберігають гроші всі на чіпах?

— Це не всі гроші, кожен співробітник має рахунок у банку прив'язаний до нейромережі, і він там зберігає гроші, а на чіпах це для дрібного розрахунку, або якщо немає мережі банку. Перекидаються один одному зчитувачем на чип.

— Зрозуміло. Дівчата не прокинулися?

— Ще ні. Займись перевезенням тіл, з яких зняли нейромережі в далекий склад на першому рівні. На цей час вони більше не знадобляться, а потім, якщо розморозимо їхніх родичів, вони зможуть їх поховати.

— Добре. - і я подався з платформою на перевезення.

Так пролетів час до середини дня. І прийшов виклик Ліки.

— Мік ти де?

— Я у складі працюю.

— Як почуваєшся, як настроїй готовий до встановлення нейромережі?

— Готовий, можна йти до вас?

— Так. Ти вирішив, що хочеш встановити? - запитали мене поки я збирався.

— Скидаю варіант, як бачу, що ставити та що вчити. - і я вирушив у мед секцію.

— Прийнятна, тільки тут поправимо і тут. - у мікрофон пробурмотіла Ліка.

Зустріли мене привітними усмішками, але Кіра, на мій погляд, була напружена.

— Ось випий коктейль для організму. І можеш лягати в медичну капсулу. Завтра вранці ми тебе розбудимо. Роздягнувся заліз, кришка закрилася.

Кришка відкрилася, нікого поряд не було. Подивився на нейроком, що лежав на столі, був вже обід наступного дня. Було незвичайно відчувати таку легкість після встановлення нейромережі та відпочинку в медичній капсулі. Не було ні болю, ні тяжкості в кінцівках, ні скутості у всьому тілі. Одягнувся і пішов у їдальню, тут якраз обідали.

— Мік як здоров'я? - запитала Кіра, - Як самопочуття нічого не болить, голова не крутиться, тіло нормально реагує на все?

— Поки не відчуваю різниці, енергії в тілі багато, я як помолодшав. Чи можуть бути якісь відхилення?

— Ні, це вона так запитала, стажер, вперше ставила нейромережа хвилюється, - подивилася Ліка грізно на Кіру - не хвилюйся все стало штатно, незабаром вона розгорнеться.

— Як я дізнаюся? - запитав я і почав замовляти їжі собі.

— Зараз включимо на екрані інструкцію з розгортання нейромереж та початкові налаштування як робити. Їж дивись, зараз ще коктейль медичний принесу.

Поки я їв, пив і дивився, дівчатка шушукали, щось вивчаючи на планшеті. Через пів години закінчився наочний посібник. Енергія мене розпирала.

— Я Ліка піду потренуюсь. В мені енергії багато потрібно скинути.

— Почекай ми тобі дамо прилад, який зніматиме показники з тіла, поки ти тренуватимешся.

— Добре. - і вирушив до своєї імпровізованої тренувальної кімнати.

Ну що ж почнемо, скільки там мережа розгортатиметься за інструкцією, через пару годин з'явиться інтерфейс, а потім буде розгортання.

Заходимо в нейроком вибираємо закріплення бази "Рукопашний бій" і "Холодна зброя", обидві поки вивчені по перший ранг. Починаємо тренування, потім зробив перерву, відпочивав та дивився для закріплення дані по планеті, як розвести багаття без сірників, які ягоди й плоди можна сміливо їсти, а які отруйні та ще багато іншої корисної інформації, потім знову тренування. Через три години я почав видихатися. Надійшло повідомлення з нейрокома, щоб привести фізичні параметри тіла в норму, необхідно їсти більше білкової їжі, а краще провести сеанс відновлення в медичній капсулі. У їдальню, поснідаю та віддам прилад, нехай розшифрують. Поїв, але дівчат я застав у мед секції, вони чаклували з налаштуваннями капсули.

— Я приніс ваш пристрій, що там можна зрозуміти з обстеження. Розкажіть, цікаво? – спитав я, віддаючи прилад.

— Ми розшифруємо та скинемо тобі на нейроком? А ти допоможи перенести нам все до оази на другий рівень, мед капсулу і наших пацієнтів, ми одного з них будемо вночі розморожувати.

— Добре. - і зайнявся відключенням медичної капсули.

Поки носив і перевозив минуло ще кілька годин. Допоміг завантажити пацієнта на ніч, а вони мені скинули показники з приладу про стан моїх рефлексів, здоров'я та навантаження організму. І з чим це звіряти, так знайшов стандарти Співдружності, ну я десь у серединці, не слабак, але й не ого го. Нормально, будемо вчитися й тренуватися.

Але зараз все з голови, спати. День був нелегкий і треба відпочити. А розмірковувати на цю тему можна і пізніше.

Вранці прокинувся, мене розбудив настирний і миготливий значок на периферії зору.

Режим активації мережі 25%. 50%. 75%. 100%. Можна розпочати налаштування інтерфейсу. Вихід у галактичну мережу не знайдено. Виявлено станційну мережу бази. Запит на підключення. Доступ наданий. Підключення здійснено успішно. Екран перед очима вимагає розпочати налаштування інтерфейсу. У нейромережі вже зрозумілий інтерфейс, не соромимося ставити їй питання і все буде нормально, начебто так за інструкцією.

На екрані з'явилися написи: – Надійшов пакет із базою знань першого рангу – «нейромережі», прийняти? Так? / Ні?

Подумки натиснув «Так».

«База записана. Є пропозиція вивчити основу. Так? / Ні?»

Подумки знову натиснув на «Так».

На мозок було відчуття невеликого тиску. Перед очима з'являлися і зникали з великою швидкістю різні креслення, схеми, шматки тексту. Потім це припинилося і мені стало зрозуміло трохи більше, ніж учора до інформаційного ролика. Це так просто! Швидко налаштував робоче поле, прибравши поки що не потрібне у правий нижній кут. Ну, зовсім інша річ! Нічого не заважає. Тепер перелік вивчених та не вивчених баз, і яка навчається, час вивчення у фоновому режимі, у капсулі, уві сні. Графіки, періоди тощо. Імпланти поки що не розгорнулися, але в переліку помітно які моделі та з якими характеристиками стоять. Нейроком з обручем залишиться як пам'ять, коли звантажив з них усе потрібне.

Провів тренування, сховався в душ і прийшов до їдальні. Дівчата були тут.

— Доброго ранку дівчини.

— Добре, як почуваєшся? - запитала Кіра.

— Нормально.

— Можна під'єднатися до твоєї нейромережі та переглянути свідчення організму.

— Та дивись, як дати тобі доступ?

— Зараз тобі прийде запит, дозволь. - прийшов, дозволив і Ліка десь у налаштуваннях почала копатися з показниками якихось аналізів та показань тіла.

Це було дуже багато прикрашене вікно, висотою з мене, в якому повільно оберталося примарне тривимірне моє зображення. Я запізно зрозумів, що це я, і з цікавістю дивився на нього. Риси обличчя були стерті, а манекен був позбавлений виразу. З подивом зрозумів, що записується все, від частоти пульсу до кількості білих кров'яних тілець у моїй крові. При натисканні на будь-яку частину тіла відображалися всі його компоненти: м'язи, кістки, нерви, кровоносна система і внутрішні органи. Система класифікувала кожен частину та відображала загадкові графіки та колонки з числовими значеннями, що відповідають середній оцінці. Загалом мерехтіння таблиць та графіки мені набридлі на десятій хвилині, а на двадцятій я вже їв і одним оком поглядав на цю вакханалію. Потрібно обов'язково базу з медицини вивчити, хоча б першого рівня. Нарешті Ліка закінчила.

— Ну і як? - запитав я.

— Все в межах норми. - відповіла Ліка. Звіряючись зі своїми показниками на планшеті.

— Добре, тепер мені просто вивчати бази. Я тут в інструкції бачив, що можна під розгін лягати. Тоді база навчається швидше.

— Розморозимо і вилікуємо перших співробітників, потім тобі організуємо.

— Ми тут повинні сказати тобі одну річ Мік. - почала Кіра і штовхнула під столом Ліку. Та все розглядала таблиці та графіки у планшеті.

— Що трапилося? - напружився я.

— Ти не зовсім здоровий Мік, за мірками наших світів Співдружності. - почала Ліка. Відклала планшет і пильно на мене подивилася.

— Це як?

— На своїй планеті ти, або твої предки зазнавали радіаційного випромінювання?

— Так в нас атомна станція на території держави вибухнула, також мати була на ній у період своєї роботи. Але така доза опромінення в нас вважалася нормою та загрозою здоров'ю не несла.

— Це за мірками вашого світу, за нашими це погано. - видала Ліка.

— І що в мене через цю проблему, скільки мені залишилося? - зажурився я, ось на тобі тільки жити почав і тут це.

— Ти неправильно нас зрозумів, - відразу сказала Кіра - ось ти Ліка наводиш страху. З організмом все гаразд, за попередньою оцінкою, мед капсули ти простягнеш десь до ста п'ятдесяти років, просто в тебе є те, чого в наших немає.

— Це як так? - загалом уже нічого не розумів я.

— У тебе в організмі Мік, відбуваються не властиві процеси як для людини, це якщо порівнювати з тутешньою медициною, та з історією аналізу подібних людей.

— Наприклад.

— Нам поки що не зрозумілий кінцевий ефект цих змін, але твоє тіло та організм взаємодіє з аномаліями, речовинами та матеріалами планети, які ви з Техом принесли останній раз.

— Чим це мені загрожує? – на перший погляд, нічого страшного, почуваюся нормально.

— Поки ти під наглядом мед капсул то нічим, але довгий неконтрольований вплив шкодитиме.

— І чому саме я маю таку реакцію?

— Ми думаємо в тебе організм поглинає аномальну енергію і використовує її для якихось своїх потреб, а якщо ти ще й далі харчуватимешся тваринами, або використовуватиме речовини з аномалій, то організм розвиватиметься, використовуючи ресурси аномалії для свого вдосконалення.

— Так це виходить, коли я вперше з'їв м'ясо, або концентрат з харчового синтезатора, то вже прийняв у себе аномальні компоненти й організм підлаштувався і почав з ними взаємодіяти. У вас не так?

— Ні у нас ці речовини організм не використовує, бо в нас бере лише частину для відновлення клітин. А в тебе повністю засвоюється.

— Як мені діяти. Мені не можна бути в аномаліях і не можна їсти з них тварин?

— Саме навпаки, судячи з первинних показників, з твоєї розморозки й до сьогоднішніх ти відновився дуже добре. Якщо за першої перевірки ти міг дотягнути до сімдесяти років життя, а за останньої вже намітилися зміни більш ніж удвічі кращі.

— А може бути побічні ефекти?

— Для того, щоб не було побічних ефектів, кожен нову речовину тобі потрібно просто спробувати під наглядом медичної капсули, а там як діятиме організм, вирішуватиме будемо його використовувати далі чи ні. - розповідала Кіра.

— Ось, наприклад, твоє тіло при використанні соку коренів з аномалії регенерує і відновлює своє тіло. Якщо для нас ця речовина тільки допомагає лікувати наші тіла, то у твоєму організмі ця речовина накопичується і створює свою структуру та постійну регенерацію. - перебила з палаючими очима Ліка - Ось дивись графік, що було у тебе на початку і зараз. Ти повинен згодом бути витривалішим і сильнішим.

— Це я так розумію те, чим захоплювалась Уна. - дівчата гаряче закивали головами. - Цікава перспектива, а що з інших аномалій?

— Ти їв їжу і з інших аномалій, але поки що широко розкрилася тільки ця. - роз'яснила Ліка. - Ми думаємо тобі просто трохи більше потрібно речовини й тоді з'являться зміни.

— Але я їв м'ясо з іншої лише аномалії, чому маю ефект із тієї, де була Уна.

— Я беру відповідальність на себе. - схопилася Ліка. - Я ввела тобі трохи речовини в медичній капсулі, а після позитивного ефекту, ввела все що у нас на той час було. Ти був єдиний на базі на кому можна було це перевірити. - заторохтіла вона.

— Очманіти. А спитати? – розлютився я.

— Це було вивірене застосування речовини, на Кірі ми пробували воно тільки лікує, ногу

відновило повністю, а в тебе вбирається без залишку.

— Гаразд, щось мені їсти перехотілося. Дякую дівчинам за компанію я піду працювати. — і я пішов розлючений працювати, лабораторний шур я, отака правда життя.

День пройшов, як у тумані, робив щось, що не пам'ятаю.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

Розділ 17. Перші співробітники.

Пройшов майже один місячний цикл з того моменту, як я вперше прокинувся на цій планеті. Я тепер не такий дистрофік, і вітром мене вже не хитає, але вага додаватися не поспішає. Звичайно, набрався потрібний прошарок м'язів, яких вже можна піддавати посиленням тренуванням, цим я із задоволенням і займався. Так само як і завжди почався ранок, тренування, душ і сніданок, а потім робота, втягнувся в цей розпорядок. На ранок уже не було так прикро на дівчат за їхні експерименти, адже я від цього не постраждав, начебто. Але водночас могли б і сказати, бо в цьому світі всі діють лише у своїх інтересах. Той же ІІІ чи дівчата, у них у всіх свої цілі та свої завдання. Які в мене, та все ті ж: вижити, вивчитися і більше не давати себе використовувати як сліпе кошеня. Потрібно вивчати основи.

На планеті діє право сильного, так що мені потрібно стати не просто сильним, а незалежним і знати майже про все, щоб зв'язуватися побоялися. Що на базі, що на поверхні планети, в поселеннях люди скрізь різні, але принцип у всіх однаковий, ти мені я тобі, але цілі у кожного свої.

У цьому випадку той факт, що я дикий, грає мені тільки на руку. Тож треба просто працювати та робити своє життя максимально комфортним.

Щоб інші думки не відвідували мою голову, я почав тренуватися і вчитися. Звичайно, переважно я багато в чому покладався на останнє. Зрештою, щоденне фонове навчання неабияк стомлює мій мозок, нейромережа допоможе надалі прискорити цей процес. Ніколи не знаєш, яка база в першу чергу знадобиться, так що краще перестрахуватися і заздалегідь вивчити кілька додаткових. Я ще усвідомив, що для досягнення так званого прориву навчання ще потрібен певний час. Тут я, нарешті, освою всілякі складні механізми та навчуся атакувати, захищатися і розумітися на деяких питаннях цього світу.

Для цього потрібно лише вчитися, не так уже й багато треба, щоб довести все це до рівня рефлексу. Мені доведеться більше тренуватися, щоби все встигнути. Однак, щоб стати більш-менш нормальним воїном потрібно три-чотири місячні цикли, щоб вийти на бойовий режим. Зрозуміло, що мені допоможе цього досягти речовина з аномалії та фармацевтика медичної капсули, без них досягти того ж знадобляться рік-два. Все залежить від інтенсивності тренувань та приймання речовини, головне, щоб організм витримав. Як відомо, середньостатистична непідготовлена людина зазвичай реагує на знайомі ситуації протягом кількох секунд. Підготовлена людина діє рефлекторно та вдвічі швидше. Фактично він досягає

фізіологічних меж організму. Але все змінюється, коли працює нейромережа та імпланти. Оскільки необхідні рефлекс, різниця у швидкості реакції фактично скорочується до частки секунди. Однак із цього правила є виняток – стан людини з розігнаною свідомістю. Дуже схоже на злиття, але оптимальний психофізіологічний стан досягається комплексно, а не коштом штучного інтелекту, або примусового використання ресурсів мозку.

Можливості всього організму використовують як єдине ціле. Коли відбувається раптове потрясіння, людина швидко і ясно думає, а й спеціально контролює свої рефлекс. Він вибудовує їх у безперервний ланцюжок і аналізуючи обставини, діє. Будемо цими питаннями займатися поступово, у міру їхнього надходження.

Підемо працювати, сьогодні перший співробітник буде виводитися з розморожування, жінка, чоловікові з його ушкодженнями ще три доби лежати лікуватися. Прийшов у їдальню, тут дівчата щось обговорюють.

— Доброго ранку. - похмуро я привітав їх, і замовив у апарату їжі.

— Як самопочуття Мік? - це Кіра цікавилася.

— Нормально. - буркнув я.

— Ти не ображайся на нас, це все ми робили для всіх співробітників. І ми маємо ще одну неприємну новину для тебе.

Бля - це я про себе чортихнувся.

— Що там ще? - важко зітхнув я.

— Нам потрібно, та й усім на базі, - затараторила вона, - щоб ви з Техом сходили в аномалію і принести коріння та рослини з аномалії.

— Це тільки вам потрібно, чи ШІ із Техом вже знають?

— Ми давно це вирішили, після позитивного лікування мене та тебе. - відповіла Кіра.

— ШІ, що ти на це скажеш? - запитав я в стелю.

— Ризик виправданий, вас шанс впорається понад дев'яносто відсотків. Ви знаєте, звички істоти та варіанти нападу. Застосовуючи обережність і зброю повинні впоратися без втрат.

— Тех також згоден?

— Так, - відповів він - це вимушений захід і я піду першим, якщо щось станеться відійдеш і допомагатимеш здалеку.

— А скафандр зі викривлювальним полем?

— Він готовий. - доповів ШІ.

— Тобто, справа за мною.

— Так.

— Я хочу підготуватись. Дайте мені день на вивчення відео, побудову тактики, як я її бачу і

захисту від коріння. Так само скиньте мені матеріал з ушкоджень скафандра Уни та Кіра. Кіборгу може і не потрібний захист, а я хочу убезпечити себе.

— Домовилися.

До обіду я намагався зрозуміти, як захиститися від коріння знизу. Прикинувши, що ще можу зробити, прокрутив кілька варіантів, запропонованих від нейромережі. Не те. Головне вчасно визначити, звідки може бути напад і пережити першу можливу атаку, а якщо її не буде, на що дуже сподіваюся, залишитися непоміченим. Переглядав щоразу відео загибелі Кіра і дивився пошкодження скафандрів, нічого розумнішого не спало на думку, як зробити кольчугу. Тонкий кольчужний захист, з максимально дрібними осередками ланок, яку може сплести дроїд або що тут можна використовувати для цієї мети. Вона повинна забезпечити захист від проникнення паростків рослини, а якщо її покрити гнучким матеріалом, то можна буде і не турбується якщо проб'ють скафандр. Запланував його надіти під скафандр, як додатковий захист. Раз скафандр не витримує може є на базі бойової для цих цілей.

— ШІ, може є на мене бойовий скафандр на базі?

— Ні, нічого такого немає, щоб затримало голки рослини по всій площі скафандра.

— Я можу запропонувати варіант захисту від колючок. – я вже накидав принцип в'язання в нейромережі, як бачу.

— Який? - зацікавився Тех.

— Пересилаю дані. Потрібна еластична тканина, скроєна за індивідуальним розміром людини, потім на неї потрібно зробити найдрібнішу рухливу сітку, з урахуванням рухів. Накрити сітку, що вийшла, знову еластичним матеріалом і для того, щоб голка не потрапила в середину людини, між еластичними матеріалами, там, де знаходиться сітка влити субстанцію, яка буде твердіти або набувати в'язкості для зупинки пробиття кореня, або голки рослини.

— Ну звучить красиво, тільки як це все реалізувати, припустимо, у нас є еластичний матеріал, сітку зараз дроїд за твоїм ескізом сплете. З субстанцією, що в'язне, можливі варіанти. Що скажеш ШІ? - запитав Тех.

— Ну, ідея цікава, щось подібне вже створювалося, зараз перевіримо схожі матеріали та спробуємо розрахувати запропонований. За кілька годин дам результат.

— Мені чим займатися? - запитав я.

— Піді візьми скафандр на складі зі викривлювальним полем, і можеш сходити перевірити його на будь-якій аномалії. Я тобі на нейромережу скину інструкцію роботи з пристроєм. - мені прийшло нове повідомлення.

— Дякую, одержав.

Розглянемо, сутність аномалії з погляду спеціаліста, вивчився кристал, що мені попався в кімнаті на шостому рівні. Це було схоже на історичний ролик залишений одним зі співробітників.

Початок.

Тут на загубленій планеті, далеко від меж відомого космосу, ховалися аномалії, оповиті таємницею, про яку пошепки перешіптувалися серед небагатьох безстрашних дослідників, які наважилися ризикнути наблизитися до неї. Сама планета являла собою не зовсім пустельний світ, її поверхня була вирізана тисячоліттями геологічних потрясінь і позбавлена будь-яких видимих ознак життя на поверхні. Чутки говорили про дивні енергії, що виходять від аномалій, що спотворюють саму тканину простору-часу навколо неї. Деякі стверджували, що це залишки давньої цивілізації, інші вважали, що це брама в інший вимір. Всупереч небезпеці, команда сміливих дослідників мала намір розкрити правду про аномалію.

Озброєні найсучаснішими технологіями та сталевими нервами, вони сміливо вивчали небезпечну структуру аномалій, з кожним днем наближаючись до своєї невловної мети. Для цього вони побудували в пустелі дослідницьку базу, щоб пізнати її секрети та природу. При першому контакті наблизившись до аномалії, вони відчували відчутне почуття занепокоєння, що охопило їх, ніби саме повітря потріскував від передчуття. Їхні інструменти виходили з ладу, нездатні зрозуміти дивні свідчення, що виходять від аномалій. Перші двісті років вони не могли пробити бар'єр аномалій, але згодом структура мембрани витончилася. З завзятістю дослідника перші дроїди зробили крок в аномалії, їх записи були насичені какофонією образів і звуків, що не піддаються розумінню. Реальність, здавалося, спотворювалася і спотворювалася навколо них, залишаючи їх дезорієнтованими. А потім, так само раптово, як і почався, хаос вщух, залишивши дослідників у трепеті стояти перед видовищем, не схожим ні на що, що вони коли-небудь бачили. Перед ними простягався величезний простір іншої планети, піску, трави та істот в іншому всесвіті. Вони самі знайшли ворота до зірок — портали у незвідані світи. І коли вони вдивилися в нескінченні простори, вони зрозуміли, що їхня подорож тільки почалася, оскільки за кожною аномалією лежала планета, яка рясніла чудесами, які неможливо було собі уявити.

Більше ніж п'ять століть дослідники присвятили себе вивченню аномалій, кожне дослідження приносило багатство знань і незліченні відкриття. Завдяки ретельним експериментам і невтомному аналізу вони розгадали таємниці аномалій, що ведуть на інші планети. Їхні дослідження дозволили краще зрозуміти природу маніпулювання простором-часом, проливаючи світло на механізми існування аномалій. Вони каталогізували різноманітні світи поза його межами, документуючи їх геологію, екологію і потенціал життя.

Було проведено тисячі експериментів, що досліджують межі кожної аномалії та розсувають межі наукового розуміння. Вони розробили технології для безпечного переміщення по порталах аномалій, що дозволяють глибше досліджувати загадкові світи за їх межами. Завдяки своїм зусиллям дослідники зібрали до купи картину космічних відкриттів, розкриваючи таємниці Всесвіту по одній аномалії за раз. Кожна нова інформація розширювала їхнє розуміння космосу та підігрівала ненаситну цікавість. Але навіть після п'яти століть досліджень аномалії залишалися джерелом захоплення і здивування, обіцяючи нескінченні можливості для досліджень і відкриттів у безмежному просторі незвіданого.

У міру того, як дослідники заглиблювалися в таємниці аномалій та пов'язаних з ними світів, вони мимоволі привертати увагу істот з аномалій. Істоти, видимі та невідомі, почали виходити з порталів, залучені діяльністю дослідників і руйнуваннями, спричиненими їх експериментами. Спочатку дослідники вразилися появою цих інопланетних істот, розглядаючи їх як потенційні об'єкти вивчення. Однак незабаром вони зрозуміли, що наміри цих істот набагато зловісні, ніж вони могли собі уявити.

Без попередження істоти почали руйнівну атаку на дослідницьку базу, їх потойбічні сили та

невпинна агресія застали дослідників зненацька. Попри доблесні зусилля щодо захисту свого аванпосту, вчені та їх технології не змогли протистояти переважним силам загарбників. За лічені години дослідницька база перетворилася на руїни, а її колись гамірні кімнати тепер тихі й пустельні. Ті, що вижили, побиті й вражені, були змушені бігти, рятуючи свої життя, залишивши позаду, роки роботи та незліченні відкриття.

Істоти, що вийшли з аномалій, тепер вільно блукали планетою, їхня присутність кидала темну тінь на колись обнадійливі зусилля з дослідження та відкриття. Дослідники, тепер заморожені та травмовані, могли лише гадати про справжню природу аномалій та істот, яких вони мимоволі випустили на волю.

Кінець.

Історичний опус цілий, але він відповів на деякі мої питання. Наступну годину я вивчав як все працює і навіть перевінив на аномалії роботу скафандра. Нічого такого страшного чи незрозумілого не відбувалося, на скафандрі були розташовані подоби емітера щитів корабля та їх з'єднання на невеликій відстані від скафандра створювало відразливе поле, яке давало можливість проходити мембрану аномалії. Це так в інструкції написано, я вчився, пізнавав незвідане. На іншому боці аномалії можна було вже відключати поле і ходити без нього.

Після закінчення певного часу мене викликали дівчата для виведення співробітника бази з лікування мед капсули, вони збиралися її будити та просили підійти.

Інтерлюдія

Я прийшла до тями, не відразу зорієнтувалася, а потім наринувши спогади, заплющила очі намагаючись зібрати думки, що розбіглися. Пам'ятаю напад тварин, рвані рани, травми, як мене кудись тягли, намагалися зашити розірване обличчя. Акуратно торкнулася обличчя, шрамів немає. Полилися сльози, мене вилікували. Як там Зак, він мене втішав казав, що вилікують потім як відновлять базу, чи він живий. Мене заморозили першою, травми в тій ситуації були не операбельні. База втрачала рівень за рівнем, людину за людиною, тварини нападали зграями. Вони були швидкими та жорстокими, та й мало хто міг дати дійсну відсіч, тут внизу залишалися звичайні службовці, лаборанти та мало зброї. Кришка капсули почала підійматися. Розплющила очі. В голові думки заспокоїлися, наче все розклалося по місцях, хто залишився живим, хто мене розморозив. Навколо незнайомий мед відсік, як і капсула. Печера схожа на нашу базу, світильник, що світиться м'яким світлом, під стелею, точно наш.

Підійшла дівчина, не з нашої бази, я знала всіх в обличчя.

— Як ви почуваетесь? — спитала вона.

— Нормально. - сідаючи відповіла їй.

Дівчина мала приємну зовнішність: трохи смаглява шкіра, зелені очі, високі вилиці, коротке трохи скуйовджене чорне волосся, що падає на правильне обличчя. Мило посміхнувшись, вона простягла мені стандартний комбінезон. Сама була одягнена теж у комбінезон, але з накинутим зверху білим медичним халатом. Вона нагадувала мені одну молоду лаборантку з бази. Але придивилася, ні не вона.

— Давайте я вам допоможу встати й одягнутися, ой мене звуть Кіра, а вас як? – допомагаючи сказала вона.

— Мене звуть Елла.

— Дуже приємно, я вас посаджу в крісло і відвезу в оазис, це тут на базі, ви його, мабуть, пам'ятаєте, там і поговоримо, а ви поїсте. – і ми поїхали рідними коридорами бази.

Але нікого коридорами не зустріли, все було чисто і горіло світло. Це вже вселяло впевненість, що тут більш-менш все нормально, а не так, як було.

— База діє? - перше що запитала я. – Чи багато співробітників є?

— Ви друга, а база діє, але не вся - приголомшила вона мене. – ми вже прийшли.

Ми виїхали в такий рідний шматочок мого життя, ми із Заком часто тут проводили час. Але люди, які мене зустрічали, були мені не знайомі. Дівчина довезла мене до столика з їжею і присіла на вільний стілець. Тут був хлопець з дівчиною.

— Здрастуйте, мене звуть Мік, а це Ліка вона наш медик, з Кірою ви знайомі. – представив він себе та дівчину. – Так сталося, що ми поки єдині жителі цієї бази. Є ще Тех, але він збирає космічний корабель в ангарі на поверхні планети. ШІ підтвердиш наші повноваження.

— Елла, - це родовий ШІ бази, я підтверджую повноваження даних осіб, які діють на базі, пересилаю тобі пакет даних на нейромережу.

— Отримала.

Хлопець був молодий, темноволосий із незнайомими мені рисами обличчя, та здавався трохи засмученим чи роздратованим. Дівчина, що стоїть поряд, кидала на нього засоромлений погляд, ніби була в чомусь перед ним винна. Цікаво.

— Відразу забігаючи наперед, - продовжив хлопець, - перш ніж ви почнете переглядати матеріал, я скажу ваш друг Зак живий, він буде наступним на розморожування і відновлення. Поки можете їсти та знайомитися з матеріалом, а ми з Лікою перекладемо його в медичну капсулу для відновлення.

— Можна з вами? - запитала я, дуже хотілося його побачити.

— Так, Кіра вам допоможе.

Я дуже хотіла побачити хоч одне знайоме обличчя і коли Зака дістали зі стазис капсули у мене все перекинулося всередині. Він живий хоч і пошарпаний тваринами, але його вилікують і тоді все буде як раніше. Я заплакала і наринувли спогади.

— З вами все в порядку? - занепокоїлася Кіра.

— Так, так все нормально. - крізь сльози сказала я продовжуючи дивитися, як його кладуть у мед капсулу. Накотило, запаморочення і слабкість, дівчина зробила укол, полегшало.

Як опустилася кришка, мене відвезли до столу з їжею. Руки тремтіли. Оглянула себе, рани на руках затяглися, дівчина принесла дзеркало, і я побачила, що навіть шрамів на обличчі не залишилося від укусів і ран, що завдали тварин. Волосся тільки не скрізь нормально, треба підстригтися.

— Скільки років минуло, відтоді як мене заморозили?

— Понад сто вісімдесят. – відповів хлопець. - Заспокойтеся поїжте і потім у спокійній ситуації перегляньте скинутий пакет даних III, там всі пояснення є.

— Дякую. – бачу, що хлопець збирається йти – Можна останнє запитання?

— Так. Слухаю. – зупинився він.

— Навіщо нас розморозили?

— Щоб допомогти з аномаліями, ресурс бази відновлюється і всі, хто хоче, зможуть тут жити, або вирушить куди йому зручно на планеті.

— А корабель.

— Він ремонтується, але в космос зараз не може літати, дівчата впали на планету на ньому, у них подробиці можете дізнатися.

— Спасибі за все.

— Нема за що, ми так сказати в одному човні. - сказав він і пішов. У якому човні тут і моря немає, де плавати. Дивний хлопець, не місцевий відразу помітно, розмовляє з акцентом, ніби мову вивчив нещодавно і не всі слова правильно вимовляє. Потрібно буде дізнатися, що тут відбувається. А поки що будемо пізнавати забуте. Включила дані що переслав III та почала ознайомлюватися.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 18. Видобуток.

Я подався до своїх похідних заготовок.

— III, що з кольчугою, є варіанти виготовлення?

— Ми з Техом переглянули твій варіант і трохи його покращили й отримали комбінезон з посиленими вставками з твоєї кольчуги в місцях можливого пошкодження. Тримай схему, де ми використовували твій задум, а де немає варіанта твого захисту. Буде готовий завтра до ранку. Довго такий костюм носити не зручно, але для рейду цілком достатньо.

— Він схожий на наш водолазний, – розглядаючи проект у нейромережі сказав я – лише з посиленнями з кольчужної тканини, яка вшита у комбінезон, на місцях тіла, де людині найменше не заважає рухатися. А там, де потрібна рухливість, там надгнучка і міцна тканина.

— За характеристиками підходить. Не пробивається голками, не пропускає до тіла нічого, герметичний. Також зробили високі черевики із посиленою підошвою. Це максимум з того, що

могли зробити за такий короткий час.

— Піде на початок. - сказав я.

— Іди відпочивати завтра Тех зранку принесе комбінезон, екіпіруєтесь й підете.

— Прийнято.

Поки що все складається нормально, але день сьогодні був насичений подіями, і тобі досліди, і нові співробітники, і історії, і розробки. З такими думками, обкочуючи минулий день, - дуже умовний «день», звичайно, а хтось і такий і не зміг прожити, - і плануючи завтрашній, я завалився на своє вузьке, але цілком зручне ліжко. Все спати. Тільки перед цим ще витратити пів години - на вже повторні перевірки вивчених баз і скільки залишилося і що краще вчити.

Наступного ранку, після того, як я потренувався і прийняв душ, почалося з докладних пояснень ШІ. Як поводитися, куди дивитися, як діяти й т.д. Баз я навчав, а перевірити та сертифікувати мої знання нікому. Як застосовувати їх, у тому чи іншому випадку, у мене вискакують підказки, це не те, треба все робити на рівні рефлексів. Наприклад, для професійної стрілянини потрібно напрацювати рефлекс, а де напрацюєш. Потрібно якось потренуватися на природі, або Теха попросити показати. Гаразд, ось уже чути кроки в коридорі — це, мабуть, він іде, я якраз допивав свій коктейль. Час, потрібно збиратися.

— Привіт Тех.

— Привіт, ти готовий Мік? Якщо ні, я сам піду.

— Ні, ні я справді готовий і мені треба тренуватися та переймати досвід. Не весь же час ми будемо на базі сидіти.

— Ну, пішли екіпіруватися, я тобі допоможу одягнути, цей твій комбінезон. Він на основі стандартного з тими ж пристроями та кріпленнями, ось, наприклад, підключена аптечка спині та посилені вигини тіла.

— А тобі не потрібний захист від коріння? - вже підходячи до моєї кімнати спитав я.

— Ні, в мене бойовий скафандр, він витримує і не таке, мені не страшно ні коріння, ні колючки, що він кидає, броню вони не проб'ють, а так що він може мені зробити, коріння тонке.

— Гаразд, подивимося, допомагай втиснутися. - я вже намагався влізти у комбінезон.

— Ну, пострибай, спробуй зробити будь-яку вправу з баз. - сказав Тех, і я в коридорі прокрутив пару комбо.

— Нормально?

— Поки так.

— Залізей у скафандр із полем. - протягнув його мені кіборг.

— Зараз залізу.

— Тримай, до твого комбінезона йде маска. Будеш, як я, всіх лякати. А тепер як відчуваєшся? - спитав він коли я надів скафандр.

— Тяжко все разом носити. - пострибав я покрутився, переважив всю зброю та механізми з робочого скафандра, маска мені сподобалася - терпимо.

— Ну, тоді пішли. Я біля аномалії все підготував.

Мить, і ми з Техом стоїмо готові увійти в аномалію, остання перевірка та вперед. Я трохи хвилювався, таки вперше вирушаю в аномалію. Аптечка щось зробила і мені полегшало.

— Вперед. - і Тех запустивши викривлювальне поле пішов першим.

Відразу за входом відлетіли від кіборга розвідники та почали вести розвідку, я вчинив також, хоча з обробкою всієї інформації не одразу справлявся. Підтримки ШІ тут не було. Все було як у кіно Кіра, каміння, мох і затягнуте хмарами небо.

— Ідемо тільки по каменю, ти по лівому краю, я праворуч. - передав він по зв'язку.

— Добре.

В аномалії зберігалось денне світло, як і при перегляді відео Кіра, що вказує або на постійні погодні умови, або на унікальну властивість планети, де переважало постійне світло. Особлива природа аномалії зажадала ретельного розслідування, що викликало необхідність заглибитися в чинні дослідження подібних аномалій для отримання глибокого розуміння їх властивостей. У супроводі далекобійного дроїда з кур'єра та гравітаційної платформи ми обережно рушили вперед. Розосереджуючи по кам'янистій місцевості, зберігаючи відстань один від одного в межах прямої видимості. Розвідникам спочатку було доручено скласти карту місцевості та визначити оптимальний маршрут, ми зупинились, чекаючи важливої інформації, перш ніж просуватися далі вглиб аномалії.

Я залишався наготові, скануючи оточення на предмет будь-яких аномалій або появ коренів, які могли б становити загрозу. Коли розвідники завершили початкову оцінку Тех дав дозволу на просування прокладеним ним маршрутом. Далекобійного дроїда довелося залишити на вершині одного з пагорбів через те, що далі він не проходив, нехай охороняє периметр, а платформа йшла приблизно по середині, між нами відволікаючи уваги. Ще через кілька хвилин ми вийшли до місця смерті Уни та дерева, що росте тут. Ще раз перевіривши периметр та не знайшовши поблизу нічого незвичайного, приготувалися спускатися. Ну, з богом, якщо він є на цій планеті.

Ми акуратно наближались до дерева, по камінню, з обох боків яру, далі тільки земля. Присів, з голкомету кілька разів вистрілить у дерево, але нічого, жодного руху, дерево здавалося засохлим. Дроїд розвідник нарізав кола над периметром, все було нерухомо. Як пізніше виявилось, це було пасткою. Стара оболонка дерева була принадою для таких як ми, основа була під землею. Не встиг Тех і пройти десяти метрів по яру в напрямку дерева і місця загибелі дівчини, як вона почала рухатися. До нього з землі, та й до мене, зі страшною швидкістю вистрілили зелені колючі пагони, хапаючи нас подібно до щупальців величезного восьминога. Що Тех, що я намагався в цю купу зелені стріляти з голкометів, але ефекту не було, нас оточували пагони коріння, ми не встигали за всіма слідкувати. Спочатку впав кіборг, а потім я спробував дістатися каменів. Буквально за метр до порятунку вони встигли мене наздогнати на краю кам'яного виступу.

Я вихопив меч з-за спини, намагаючись оборонятися, зрубав один, другий, але коріння виявилися страшенно спритними, один схопив за ногу, відразу оббився жорстким витком, другий захлеснув руку. Біль у кісточці, ніби стиснутий сталевим канатом, ледь не паралізувала,

сволота з небаченою силою смикнула мене, легко протягнувши пару кроків. На щастя, я був важкий, заточений чорний клинок добре розтинав жорсткі стебла в палець завтовшки: я відразу ж позбавився ручного захоплення, а потім двома ударами відсік побіг, що шарпав ногу. І, кульгаючи, кинувся вище на каміння: залишатися тут було смертельно небезпечно.

Увага, видала нейромережу: пошкодження зв'язок кісточки та гомілки запускаю процедуру протидії, вводжу знеболювальне! Мене кольнуло з аптечки та біль трохи вщухла.

Теху пощастило набагато менше. Я не бачив подробиць сутички поки сам відбивався і ліз на каміння, але, коли обернувся то побачив, що кіборг виявився ув'язнений у міцний кокон, сповитий кількома шарами колючих щупальців. Мелькав абордажний ніж, падали відсічені коріння, але Тех не встигав з усіма впоратися. Маса пагонів, перекутившись подібно до канатів, тягнула його тіло по землі до ями, ґрунт здригався навколо.

— Мік, граната. - передав він по зв'язку.

З-під землі з'являлося все нове коріння щупальця, і я жахнувся, наскільки він великий: над поверхнею виднілося не більше третини справжніх розмірів кореневого монстра.

Біль у кісточці притихав, я вже не припадав на одну ногу, але вона німіла, я вже майже не відчував кінцівку. Зупинившись на секунду, витягнув плазмову гранату, активував і що сили кинув у бік клубка коріння. Грохнуло сильно, потрапив прямо в яму куди тягли коріння Теха. Заклало вуха і мене звалило з ніг. Коли я піднявся Тех вже виплутувався з коріння. Коріння смикалися, але управління не було.

— Ти як? - запитав я техніка.

— Нормально, не вистачило в нього ні сили, ні потужності мене роздавити, тільки бойовий скафандр подряпав. - видав Тех і кинув у яму кореневої системи ще одну плазмову гранату. Прогримів вибух і мене ще раз обсіпало землею і корінням, і посадило на землю вибуховою хвилиною. Уся коренева система завмерла.

— Дідько! — кіборг, мабуть, образився.

— Збираємо матеріал та відходимо з аномалії. Все коріння в візок, він зараз приїде, завантажуй все в нього. Я займуся Уною. Дивись на всі боки, якщо раптом знову почнуть ворухитися, відходимо.

Візок приїхав швидко, і я кульгаючи кинувся збирати все коріння, яке виступало з землі, активно зрізуючи його клинком. Перша партія зібралася за десять хвилин, і я відвіз її на базу, висипаючи прямо в коридорі. Друга хвилин за двадцять, а Тех уже переніс Уну на базу і зрізав лазером стовбур дерева, що зростав на поверхні, а зараз тягнув його до виходу з аномалії. Ще через пів години почала дрібно тремтіти земля і ми вирішили відступати. Перед самим відходом далекобійний дроїд помітив у повітрі якихось птахів. Досить пригод на сьогодні. Ми спішно разом з дроїдом і кіборгом залишили аномалію.

Наш улов вийшов багатим, майже чотири візки коріння та стовбур дерева. Ліка буде щаслива, коли ми принесемо це їй. Так і трапилося не встигли ми доставити першу партію, як Ліка всіх організувала і почала віддавати накази. Запустили лабораторію та всі медичні прилади, що у нас були. Кожен був зайнятий обробкою коренів. Навіть Елла допомагала, хоч могла б відпочивати. Єдине, що було дивним, я помітив її реакцію на Теха, коли він приніс частину дерева, на мою думку, вона знала, що він не людина.

За перетягуванням, сортуванням, обробкою коренів у нас пройшов весь день, що залишився. Але це того коштувало і процес пошуку ресурсу для відновлення співробітників бази, поки відійшов на другий план і не вимагало нашої з Техом участі, ми могли зайнятися своїми справами. Вже ввечері, втомлені ми зібралися в оазі підбити підсумки. Тут я отримав від Ліки свій коктейль з речовиною і зібрався провести вечірню конференцію.

— Підіб'ємо підсумки - спочатку Ліка.

— Речовини цієї аномалії вистачить приблизно відновити двадцять п'ять, тридцять людей. Будемо дбайливо використовувати ресурси медичної капсули. І я знайшла спосіб перебору старих списаних картриджів капсули.

— Що за спосіб? - запитав я.

— Капсула має режим відновлення, на екстрений випадок картридж із відповідного ресурсу переробляється. Але за прогнозами нейромережі із двох-трьох старих у нас вийде один перебраний.

— Скільки у нас є з терміном придатності, який минув. III є загальна кількість?

— На цю мить у наявності сто двадцять один картридж, якщо по три переобрати, то буде десь сорок картриджів. А з урахуванням пошкоджень тіл приблизна кількість вилікуваних осіб буде така як припустила Ліка. - доповів III.

— Від сюди впливає закономірне питання, кого ми насамперед лікуватимемо і розморожуватимемо? - задав його по зв'язку Тех, він знову копався з кур'єром в ангарі.

— Елла ти можеш з III скласти список, кого у першу чергу потрібно вилікувати? - запропонував я. - Нам потрібен адміністратор, або управлінець, який стежитиме за всім, що потрібно для бази. Охорона п'ять осіб та персонал кого потрібно. Чи є такі у списках?

— Так, є в переліку ті кого я знаю, - відповіла Елла - я вже переглянула список, трьох з охорони я добре знала, і вони прикривали відхід до останнього, я можу поручитися за них, а також у нас була бабуся, завідувала складами, вона на управлінця найкраща.

— Спасибі, III перевірі їхній стан за записами капсул і кого і як треба лікувати, решта працівників у лабораторіях потрібна звичайно, але не так терміново. Одужає Зак, сподіваюсь він зможе допомогти нам відсунути аномалії на п'ятому і сьомому рівні.

— Це може забрати дуже багато часу. - сказала Ліка, - якщо навіть по три-чотири дні на відновлення однієї людини, то займе це більше одного місячного циклу.

— Якщо все вийде з аномаліями, то є сенс, а якщо ні, ресурсу реактора вистачить на сорок п'ять років. А там побачимо. Якщо хтось не хоче залишатися на базі, то можна буде перебраться в місто. Варіанти є, згодом будемо розглядати та думати, що робити.

— Давайте всі винесемо пропозиції III, він їх узагальнить і зробить загальний список, а потім ми вирішимо які пункти ми робитимемо в першу чергу і яким шляхом будемо йти. - запропонувала Кіра.

— Якщо всі згодні пропоную розійтися по кімнатах вже пізно, кілька днів подумайте потім скиньте свої варіанти, а там подивимося. Всі згодні?

Усі покидали головами та погодилися подумати над варіантами.

На решті зняв цей водолазний комбінезон, важка штука, але треба тренуватися. І з часом я перестану його помічати, єдина проблема він не пропускає повітря і тіло не дихає, і довго носити його не бажано. Ось якби дістати такий бойовий скаф як у кіборга, але мого розміру. Але поки що це мрії. Душ.

Я повернувся до кімнати та вже збирався лягати спати, коли пролунав тихий стукіт у кімнату. Хто це там, я залишився жити на першому рівні, і ніхто до мене за цей час не приходив.

— Хто там? - запитав я всякий випадок я.

— Це Елла, ти можеш мені Мік приділити хвилину уваги?

— Та почекай хвилинку, зараз я вийду. - що їй знадобилося проти ночі. Одягнувся, відчинив двері.

— Можна увійти?

— Може, в їдальню, тут є на першому поверсі.

— Ні, нас можуть почути.

— Навіть так, а що сталося?

— Я прийшла поговорити про вашого техника, якого ви називаєте Тех. Ви знаєте, що воно не людина.

— Так. Це кіборг.

— Річ у тому, що це не зовсім так, тобто так, але не зовсім. - зникла вона - як би вам пояснити. Цей механізм знайшли тут на планеті в зруйнованому кораблі, що впав з орбіти. І в нас була теорія, що саме ці істоти напали тисячу років тому на нашу планету. І щоб їх зупинити була використана та зброя, яка наробила аномалій на планеті, або вони використали її, щоб поневолити нас. Десь так. Кіборга досліджували на базі, він був не робочим, а потім його поставили в оазі.

— Тільки цього не вистачало. - почав масажувати я скроні. - Час від часу не легше. А є якісь докази, у ШІ чи у вас.

— У мене є відео нашої зустрічі в оазі з Заком, років п'ять тому, ой уже виходить близько двох сотень років тому. Кіборг стояв там, як статуя для краси. І скільки я пам'ятаю він там завжди був. Надсилаю запис. У ШІ я не питала. Хотіла з живою людиною поговорити. Я не знаю, може, ШІ під його контролем?

— Добре, відео отримав, спасибі я постараюся дізнатися більше, поки не довіряти Теху, або ШІ я не маю наміру. Мене таки вони відновили, вчили та лікували. Тому я все перевірю і повідомлю. - я продовжив говорити, намагаючись вкласти у свої слова якомога більше переконаності, правди та впевненості, відповідаючи на запитання дівчини.

— Мені це необхідно було в основному для того, щоб зрозуміти, що тут відбувається, це нам дуже потрібно, якщо ми із Заком тут будемо житимемо.

— Я розумію вас і постараюся зробити все, що в моїх силах.

Зрозумівши, що її розповідь справила на мене враження і я не продовжую розмову, вона подякувала за те, що я її вислухав, та пішла.

А я так і сидів, дивлячись відео, де біля води стояла статуя дуже схожа на Теха, одягненого в той самий бойовий скафандр тільки майже без голови. Вона була зім'ята і розламана. Гаразд, спробуємо попросити його зняти маску або у ШІ запитати. Спати, й так сьогодні адреналіну багато. І я вимкнув світло. З не закритої шафи зі скафандром струменіло ледве помітне світло, я зазирнув, думав забув щось вимкнути на ньому, а ні це світився камінь на руків'я меча, ледве, ледве, але в темряві іскорку всередині помітно, я доторкнувся до камінця, і вона зникла. Глюки вже пішли. Це світло переломлювалося від чогось включеного в шафу на кристал клинка, я його зрушив і відблиск зник. Заспокоїв я себе. Тепер точно спати.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 20. Ферма.

Зранку зібралися в ангарі з Техом. Він підготував за ніч необхідне обладнання та запропонував сьогодні з ранку з'їздити по кількох місцях на поверхні планети. Це був старий пост оборони планети та ферма.

Насамперед ми вирушили до посту оборони, яке потрібно було перевірити й набравши швидкість рушили до вказаних на карті координат. Розрахунковий час прибуття півтори години. Розвідники рухалися попереду глайдерів і поки що все було спокійно. Я напружено вдивлявся в передану розвідниками картинку та оглядав місцевість, але пейзаж був однаковий - похмура сіра потріскана земля, вкрита шаром дрібної трави, повна відсутність дерев, і ніяких слідів людської діяльності. Пізніше пішли тріщини в землі завширшки від десяти до двадцяти метрів, які вже більше схожі на провали.

— За мною - передав по зв'язку Тех, і ми звернули в одну з ущелин.

Кіборг філігранно проходив повороти, і добре орієнтуючись на місцевості та вивів нас на несподівано рівне дно печери, я приземлився поряд і відключив глайдер.

— Що тут?

— Тут був пост оборони планети, ми можемо знайти в ньому турелі для форту, маю доступ до цього місця.

— Звідки, ти бував тут? - спитав я.

— Це до нас переселилися залишки персоналу, цей нейроком і ключ ШІ видав, від них залишилося. - показав він на пристрої.

Вхід до підземної зали виявився за кілометр від місця посадки. І до нього довелося йти пішки. Залишивши глайдери на місці, ми взяли лише платформу, технічного дроїда та завантажилися

інструментами. Потім рушили всередину. Через десять хвилин шляху ткнулися у зроблені під колір породи двері із замком. Тех ввів на екрані нейрокома пароль, потім, витяг з кишені скафандра кристал, вклав його всередину крихітного отвору. Мить, і двері розкололися надвое, йдучи в підлогу. Ми ввійшли всередину й опинившись у невеликому тамбурі. Кіборг торкнувся панелі на внутрішній стіні, і двері позаду нас знову зімкнулися. З'явилася легка вібрація і відкрилася підлога, почали проступати сходинки, що ведуть вниз. Це був резервний вихід.

Оборонному вузлу в колишньому житті дісталася сильно, світло місцями ледве світило. Численні дірки, перекручені труби систем, панелі що не сяють, порожні місця встановлених колись приладів. Ми насилу пробралися в рубку управління, і абияк розчистив собі прохід у склади, взявся за роботу, час від часу відволікаючись на завантаження знайдених запчастин. Попри те, що треба було все ретельно оглядати справи поступово йшли. Відточені, рухи маніпуляторів дроїда, що укладаються на платформу модулі, дроти та запчастини турелей, все це було збережено на століття в спеціальних контейнерах. Звуки зливалася в кататонію, розпакував перевірів, тестер пікнув, загорівся вогник, відклав чи викинув. Тех часом намагався зняти модуль зв'язку, який збирався поставити в селищі, надії було мало, що воно працездатне.

Після кількох годин ми все закінчили, не багато знайшлося цілого, ми набрали всього на три турелі запчастин і модуль зв'язку в жалюгідному стані. Все давно винесли, судячи з відсутності деякої частини обладнання. По зв'язку Тех сказав, що головне антена, а передавач він зробить сам.

Коли ми вже поверталися до глайдерів я наважився поставити Теху питання про маску.

— Я тут дізнався, - почав я - що основою твого тіла є кіборг, кібернетичний реплікант, якій напав в складі армади на планету тисячі років тому. Це правда?

— Так, - коротко відповів він, продовжуючи йти.

— І ти, це та істота, яка напала на планету чи ти співробітник бази?

— Я щось середнє між ними. Тебе турбує це питання? - він продовжував йти.

— Просто люди на базі запитують, я не знаю, що їм відповідати. Ось скину тобі відео, чи це ти? - знову таємниці, бігаю за ними, розкажи, покажи, поясни.

— Це моя оболонка. І передбачаючи твоє наступне питання, тому я й біжу від людей, або намагаюся менше з ними спілкуватися. У хроніках збереглися відео та відомості про нападників. Мені не відомо чи багато ще таких екземплярів збереглися, як я. Но зараз намагаюся себе видавати за людину. Але люди, які знають історію, легко можуть визначити, що я таке, і потім може бути багато проблем.

— Я зрозумів. А маску ти можеш зняти?

— А потрібно?

— Мені цікаво.

— Добре.

Як вам описати те, що я побачив, це відновлені частини з кількох кібернетичних реплікантів. Зварена, трохи погнута і подряпана голова. Так звані очі були по колу, щонайменше п'ять. Рота

не була, як і носа, ух та волосся, навіщо це все йому. Бойовий скафандр, мабуть, потрібен був для роботи в космосі, я думаю спочатку це була істота, призначена для війни в космосі. А тут він приземлився на планету.

— Ти був воїном чи техніком, у тебе на скафандрі багато пристроїв саме для ремонту?

— Основу створено як ремонтний комплекс відновлення собі подібних у бою. – Тех уже одягав назад маску – Надивився?

— Так, зрозуміло, дякую.

— І що ти думаєш про мене після побаченого?

— Що я думаю, як тобі сказати, що не важливо, робот ти чи людина твої дії видаю твою натуру.

— Дякую. Ти третій, хто так поводитьсь.

— Ти забув, я дикий, ми не маємо роботів чи кіборгів такого класу, для мене ти приблизно, як і інша людина. Якби ти напав би на мій світ чи поселення, місто, то я б тебе ненавидів і намагався б убити, загарбників треба знищувати. - в мені прокинулася ненависть, з чого б це, не пам'ятаю.

— Вантаж все на глайдери, нам ще на ферму їхати. - ми якраз дійшли до місця нашого приземлення.

Ми завантажились і далі наш шлях лежав на ферму, треба було перевірити чи є там паливо. Тех узав із собою георадар, мабуть, як у нашому світі, посудини з паливом були закопані у землі. Залишилося тільки знайти їх, але стан палива за ці роки у мене викликають побоювання. Але якщо шукаємо, то III значить може щось з ним зробити. Ми знову поїхали по колу, намагаючись розвідати трохи більше прилеглої території. Виїхали з лабіринту ущелин і попрямували у бік ферми.

Спуск з пагорба - це не підйом на гору, після ущелин з'явилась майже рівна ділянка, за ним пологий спуск і річище річки, води в ній не було. П'ятдесят метрів завширшки, досить глибока і широка для пустельної місцевості. Десять метрів річки стирчала якась залізна конструкція. Не знаю, що це, частина обшивки чи шматок космічного корабля. Так от, я уважно дивився, чи немає там схожих обводів корпусу бачених вже мною кораблів, наче ні, цей взагалі іншого виду. Шириною двадцять п'ять метрів з гострим носом і довжиною близько двохсот, з піску виглядала тільки його частина, а видима частина корпусу зяла провалами та тріщинками.

— Тех, — зв'язався я з ним через зв'язок - що це за корабель?

— Це в таких були репліканти, які нападали на цей світ, саме на цьому кораблі знайшли мою основу та запчастини. Він багато разів перевірявся, там немає нічого цікавого. - розповів Тех.

— Ти пам'ятаєш, як впав на ньому?

— Ні. При перевезенні кіборги не активні.

Ще через пару годин мандрів ми виїхали на відкриту галявину, за якою починався обрив. Схоже, кіборг возив мене по пам'ятках планети. Ось тут була вся краса постапокаліпсису, купа іржавого космічного заліза валялося просто куди не глянь. Звідси ж здавалося, що вони

валяються один на одному, он передня частина валяється, а ось це має бути відламаний руховий відсік, а там звалище капсул і поряд залишки винищувачів.

— Сюди звозили з округи, всі знайдені кораблі, що впали та їх залишки. Тоді ще було чим. А он бачиш той майже цілий на землі стоїть, тільки опори в землю вросли. – показав він на краю сміттєзвалища на корабель. – Цей сам прилетів, але потім не зміг піднятися. Нічого корисного тут немає, тільки брухт. Все вже знято до нас, тут були артілі з пошуку та вилучення корисних запчастин. Але з часом, знахідок поменшало, і з'явилися аномалії, люди пішли звідси.

— Сумне видовище.

— Поїхали далі. Тут усередині звалища є аномалія з тваринами, схожими на тих, з якими ти воював на третьому рівні. Вони звідси роблять набіги до міст щорічно, а іноді полюють на інших тварин в пустелі.

Ще через годину ми доїхали до ферми та почали шукати підвали, або льохи цієї будівлі. Тех із георадаром ходив сканував порожнечі на місцевості. Як тільки порожнечі будуть виявлені, можна буде провести подальше дослідження та розвідку, для оцінки їхнього стану та розмірів. Перша знахідка була знайдена біля ями що ми оглядали минулого разу. Георадар показував спуск у кам'яну кімнату п'ятнадцять на три метри завалене приблизно п'ятьма метрами землі та каменю. Друге приміщення було знайдено біля бетонного майданчика, швидше за все це місце посадки флаєра, і тут був колодязь глибиною близько тридцяти метрів, форма нагадувала пляшку з тонкою шийкою. Як я зрозумів у такому тримали паливо.

— Тех, а чому ти думаєш, що тут не розтягли все?

— Тут були аномалії, що покривали майже всю площу ферми. Після їхнього зіткнення, вибух стер усі орієнтири та судячи зі слідів після цього тут нікого не було. Ось біля шахти аномалій люди були й там я думаю все розтягли. Але ми все одно перевіримо.

— Що нам дасть перевірка криниці?

— Зараз, потримай георадар, я спробую відкопати горловину та спустити в колодязь розвідника, подивимось, що там на дні. Нам потрібно тільки взяти пробу, щоб визначити чи можна використовувати цю субстанцію, що залишилася, як паливо. У мене є прилад із кур'єра, що визначає склад паливної суміші.

Орієнтуючись на показання приладу, кіборг звільнив від каміння і землі душник колодязя і запустив усередину свого малого розвідувального дроїда. Той опустився на дно колодязя, трохи вимазався корпусом і піднявся на поверхню, де Тех перевіряв субстанцію аналізатором.

Виявилася це дійсно висохлі опади палива кристалізованого до в'язкого мазуту.

Використовувати його можна, але потрібно розбавити спеціальною сумішшю, всього товщина шару була не більше метра на півтора, але на глибині тридцяти метрів, кіборг вирішив дістати його сьогодні та привезти на базу. Там уже з ШІ вони спробують щось із нею зробити. І честь діставати звичайно ж дісталася мені. Поки Тех відкопував горловину колодязя, я готував на глайдері лебідку, трос та герметичні мішки для мазуту. Не скажіть, що я параноїк, але в голові прослизали панічні думки, якщо все-таки він загарбник і переслідує якісь свої цілі, що йому варто залишити мене тут на дні цієї криниці. Хоча він міг у будь-якому місці залишити, я сумніваюся, що крім ШІ ще хтось знає куди ми поїхали. Зник і зник, нового розморозять. Добре, тримаємося, не дрейфити.

— Відкопав, ти готовий Мік? - покликав мене кіборг.

— Так, підганяю глайдер. - і акуратно під'їхав до краю ями та закорився.

— Одягай на ноги до поясу пару мішків, щоб не відмивати скафандр потім. - я виконав це доручення - Тримай лопату, кріплення на стіну для мішків і набирай три пакети, віщай на гак і я витягну, потім ще раз поки не закінчиться паливо.

— Прийнято. - зітхнув я.

— Ну, тоді заліз і я тебе спушу. І увімкни балон на скафандрі там може не бути повітря.

Спускатися на лебідці в таку глибину мені не доводилося, ні я чистив бабусі колодязь, але там п'ять метрів максимум, і на дні завжди лежали срібні монети, їх кидали, щоб вода в колодязі очищалася. Коли заливали нову воду їх назад кидали, там були й старовинні українські гривні та царські рублі, давно це було, в минулому житті. І не вірите казкам, що з криниці можна побачити зірки вдень, нічого там не помітно, лише небо. Увімкнув ліхтарі та вдивлявся в дно колодязя, темрява і чорна маса на дні. Потроху я опустився на дно, підлога була схожа на липке желе. За роботу, раніше почнемо, раніше виліземо. Сім партій я пакував без проблем, це вже було вісімдесят відсотків мазуту, коли на верху щось прокричав Тех і лебідка різко піднялася на верх. Зверху посипалося дрібне каміння і почулися постріли голкомета, а потім заробила турель глайдера. Я намагався по зв'язку до нього докричатися, ймовірно, глибина та стіни не давала нормального зв'язку. Ще через кілька хвилин стрільби мені майже на голову впало тіло тварини та купа дрібних каменів. Дістав свій голкомет і тримав на мушці вхід колодязя. Що там коїться, кілька разів у висоті миготіли тіні, потім стрілянина почала віддалятися і поступово затихла, я вимкнув про всяк випадок світло і завмер, цілячись вгору голкометом, дістав про всяк випадок клинок.

Минуло пів години, я вже думав, як вилізти звідси без лебідки та раптом мені щось зверху закрило небо. Я спробував викликати кіборга, він не відповів. Щось велике, прийнялося і намагалося лізти у колодязь. Раз лізе значить відчуває мене, включив ліхтарі на повну потужність, це виявилася схожа тварина як з третього рівня. Я відкрив вогонь по голові, голки прошили її майже на виліт. Зараз вони не відскакували від псі бар'єра, тварина не встигла застосувати його, або не мала псі захисту, тіло впало майже на мене, зачепивши плече. Потім ще стрибнуло кілька дрібних до метра завдовжки, їх підстрелив ще на підльоті. Вони впали на дно колодязя з гулким звуком, мляво ворушилися, добив клинком. З похмурою рішучістю вирішив боротися до кінця, аптечка скафандра щось ввела, полегшало, але адреналін все ще бив по моїх венах.

Колодязь луною відбивав далекі звуки інших тварин, нагадуючи про небезпеку, що ховається у висоті. Наступним зазирнула велика істота, вона довго нюхала повітря і тихо порикувала, я чекав, може піде далі. Але ні, вона спробувала залізти. Я увімкнув світло і відкрив вогонь. Ця тварюка вже була з псі бар'єром, голки рикошетили в стіни колодязя, тоді я змістив вогонь на стіни може так її дістану. Вона все протискалося всередину. Раптом істота випустила верескливе ревіння болю, відбите через колодязь, як первинний крик люті, стрілянина рикошетом принесла результати. Пролилася кров, тварюка заворушила швидше ногами та вдарила у відповідь псі ударом. Секунда дезорієнтації та я знову намагаюся продовжити стріляти. Не встиг! Кидок важкого тіла придавив мене до стінки, пощастило тварюка впала мордою вниз на трупи. Намагалася розвернутися до мене, але я тицьнув кудись у тіло клинком, у голкометі закінчилися голки. Вона вивернулася і вирвала ще й клинок з руки. Просто над обличчям я побачив відчинену пащу тварини, готової одним укусом роздробити мені руку. Ткнув їй у зуби розряджений голкомет і шарив на поясі в пошуках ножа. Тварина тиснула на мене своєю вагою, погрожуючи розчавити груди своєю величезною масою об стіну колодязя.

Знайшов. Я встиг всадити ніж їй прямо в око, перш ніж вона змогла повністю розвернутися, лівою рукою поставити блок, уперся, щоб вона на мене не тиснула. Тварина шалено засмикалася, замотала головою, намагаючись звільнитися, передньою лапою безжально рвав мою ліву ногу в скафандрі, але я не відпускав його, обома руками заважаючи виплюнути з пащі голкомет і давлючи ножом в очницю, заганняючи його глибше. У фінальному спалаху зусилля, я зумів дотиснути кинджал до мозку, тварюка смикнулася та обм'якла. Залишилося витягти себе з-під тіла істоти, одну ногу не відчуваю. Скафандр і нейромережа переливалася кольорами веселки та звітували про пошкодження тіла. Аптечка колола препарати, а скафандр відновлював внутрішній тиск латаючи дірки. Попри пекучий біль у нозі, трохи відповз убік. На вигляд не зламана, але м'язи не працюють, як заціпеніла колода, виглядало місце ушкодження скафандра та ноги.

Озирнувся, в ямі більше нікого не додалося, зверху тихо, помітив у руках кинджал, я його не випускав із рук. Трохи далі стирчав у тілі клинок, схоже, коли тварюка смикалася він її держав, саме він і не давав їй повністю розвернутися до мене і порізав їй все всередині. Пощастило. Хоча якщо не підвезуть мене до мед капсули, то тут і залишусь. Почитав висновки нейромережі, кілька днів простягну. Де їздить Тех, не зрозуміло, все пішло не за планом, але якщо і його порвали, то мене тут ніхто не знайде. Не скажу скільки минуло часу я сидів у напівдрімоті, нагорі почувся шум і невдовзі з'явився розвідник Теха. Я підняв руку.

— Як ти тут Мік, живий? - запитав він по зв'язку.

— Поки так. Що там на вершині?

— Поки тихо, але треба уходити, я зграю відвів убік, через годину вони знову будуть тут, до тебе спускається лебідка чіпляйся.

Я пристебнувся і поїхав на верх, скрипучими зубами від болю який пульсувала в ушкодженій нозі. На вершині постала картина геноциду тварин, тут у чотири дула двох глайдерів було викошене близько ста тварин різних розмірів. Доріжка трупів йшла за найближчий пагорб, куди відступав кіборг, відводячи за собою зграю.

— Скільки їх було? - запитав я, вказуючи трупи.

— Багато, близько двох тисяч. Гадаю, ми потрапили на групу, яка повертається з набігу. Схожі на тих, що живуть на звалищі кораблів. Ти їхати зможеш на глайдері?

— Думаю що так, тільки ногу треба примостити. Як ми їх проморгали? - намагаючись сісти на сидінні, щоб нічого не боліло, запитав я.

— Місцевість кам'яниста і багато пагорбів, вони вискочили з низини, радар їх пізно виявив.

— Зрозуміло. Що з паливом. - начебто зручно, нічого не болить, сів.

— Завантажено, вистачить на політ у місто, а там заправимося нормальним.

— Поїхали, я готовий. До речі, я там в криниці ще одного з псі захистом вбив. Цього разу, на мене не так вплинув псі удар, як на базі, лише на пару секунд дезорієнтувався. Думаю, це допомог камінь, що ти мені дав, якби не він мене б з'їли, дякую. - підняв глайдер у повітря, починаючи плавний розгін.

— Дістань його, він повинен трохи світитися після атаки.

— Так, точно, став яскравішим. - роздивився я його з-за коміра.

— Псі каміння дороге в місті, його не можна нікому показувати. Можуть бути проблеми. Чим яскравіше він світитиметься, тим дорожче. - поінформував мене Тех.

Не поспішаючи ми доїхали до бази, там мене поклали в стару медичну капсулу на лікування. Ліка запевнила, що там стоять перебрані картриджі, і мені нічого не загрожує. Подряпиною назвавши подерті м'язи до кістки, сказала завтра вранці буду знову бігати. Потрібно було одягати під низ свій комбінезон із вставками, не було б таких ран. Але додумати мені не дали, кришка закрилася.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 21. Аванпост.

Кришка відкрилася, я почував себе непогано. Оглянув ногу, є ще сліди шрамів, але не так чітко, а м'язи в місцях ран тягли як після хорошого тренування. Нейромережа підказувала закінчення загоєння за допомогою речовини протягом одного дня, але при повноцінному білковому харчуванні. Отримавши цей досить суб'єктивний результат, я помітив коктейль на столі. На мережу надійшло повідомлення Ліки про прийняття його та повноцінне харчування протягом дня.

Цікаво подивитися, як діє речовина при вживанні її, відкрив 3-д зображення тіла в нейромережі та почав спостерігати за реакцією організму, при прийнятті речовини усередину. Намагаючись зафіксувати свій стан, швидко проковтнув коктейль аномальних речовин, витяжку з коріння дерева. Спочатку все було як завжди, потім хвилин через п'ять у тілі проступили найтонші бляклі зелені лінії життєвої системи. Справа пішла: зосередився на нозі, а основну увагу кинув на дрібні та середні розриви м'язів ноги. Поступово система стала темніти та досягла зеленого кольору.

Ця дія виявилася рівноцінною повноцінному відпочинку. Шлунок забурчав, а голод, що мучив, не відразу, але відступив. Я тепер повністю сконцентрувався на подорожі енергії в системі тіла та вивченні наслідків. З'ясувалися досить цікаві речі: при уважному розгляданні м'язів і порівнянні їх з тими, які на той час були цілком здорові, виявилось, що м'язи мають червоний колір точкових ушкоджень, розсіяних по самій м'язі. Енергія, проходячи через канали в подібних місцях, ставала світлішою, а місце пошкодження поступово переходило з червоного кольору спочатку в оранжево-жовтий, а потім змінювало свій колір у бік зеленого спектра.

Висновок напрошувався сам собою, і я його зробив: відновлення пошкодженої тканини йшло коштом підживлення її енергією аномалії, але при цьому вона витрачалася. Обдумування ситуації призвело до розуміння, що приймання речовини в систему життєдайної енергії та прискорення її течії по системі активує прискорюючи фізіологічні функції органів та систем організму. Приймання аномальної енергії в тіло вів до швидкого перетравлення їжі та насичення організму поживними речовинами. Кров несла до органів поживні речовини, аномальна енергія прискорювала процеси. Водночас це вело до прискореної регенерації та

прискорення загоєння тіла. На рівні мікротравм та дрібних ушкоджень, розсіяних по м'язах і сухожиллям, це працювало досить швидко: за годину цілеспрямованих спостережень аномальної енергії вдавалося досягти того, на що йшло раніше, як мінімум три доби, адже організм сам себе поступово лікує та регенерує, намагаючись спочатку зберегти себе. Але надмірне харчування цією речовиною може мене вбити, потрібно порівнювати дозу і стежити за прогресом тіла. А також потрібно додати собі в аптечку цю речовину. Надіслав запит Ліке з проханням заправити їм мою та всі аптечки на базі. Якби вчора ця речовина в мене була в аптечці, то відчував би я себе краще.

— III, де всі?

— Ліка та Кіра займаються речовиною. Елла та Зак калібрують та налаштовують щит. Тех поїхав одразу як тебе привіз, назад на ферму і забирає м'ясо, привіз уже три великі партії. Решта там не доступна, чекаємо на тиждень поки не заспокоюються тварини.

— Аномалії не активні? - я почав одягатися.

— Перевір аномалію кореня, тобі все одно потрібно розходитися, а потім займайся підготовкою до поїздки до форту, скидаю список, що потрібно підняти на шостий рівень на платформі. Інші аномалії стабільні, проривів не було.

— Прийнято. - я подався до їдальні. Їсти хотілося з неймовірною силою.

До кінця дня я все перевіз. Перевірів усі ґрати та аномалії, сліди були лише біля аномалії з пацюками. Тех пару разів заглядав, забирав усе що я склав для форту і привіз мій клинок з колодязя і псі камінь. Подарував мені ще один амулет. Повісив поруч із першим камінцем, якщо так продовжиться можна зробити намисто. Жартую. Але краще таких пригод не потрібно, нерви не відновлюються, десь я читав. Зустрівся з Заком він налаштовував щит на пристрої, який зробив наш технічний дроїд. Схожа ця конструкція була схожа на півмісяць із консоллю управління. Емітери силового щита, зовні схожі на металеву квітку, що розкрилася, вони були рівномірно розподілені в зроблених пазах на листі броні, зігнутої півколом, з'єднуючись з комунікаційною мережею основного блоку щита на борту візка. Все це конструкція підключалася до живлення бази. Я застав його якраз коли він черговий раз запускав варіант частоти мерехтіння щита, який повинен був відсунути аномалію, теоретично.

— Здрастуйте Заку, як здоров'я, як успіхи зі щитом? - зупинившись за кілька метрів я запитав його.

— Привіт, Міку. Здоров'я добре відновили, я так не відчував себе вже давно. Помолодшав на десяток років, стільки енергії в організмі. І ось вирішив не відкладати та переглянути варіант розв'язування проблеми. Зараз займаюся тестами, щоб зрозуміти який варіант використання щита нам підійде. У наш час, двісті років тому про таке могли лише мріяти. Ми проводили тести з третім поколінням розробки щитів, а це вже шосте покоління. І тут діапазон роботи частот і якість щита набагато краще дивись. - І я прослухав півгодинну лекцію про те, що було і як є, і варіанти використання, розсіяна кивав і дивувався як мало я ще знаю.

Людина у своїй стихії, розповіла про схеми накачування, модулі подачі енергії, види емітерів, надпровідні ланцюги... говорила довго і педантично, з вогником щирої закоханості у свою справу, так може годинами розповідати про те, що їй подобається і жодного разу не повториться. Щит перевірявся відразу на аномалії, спалахувала плівка силового щита, Зак записав дані, які показували, як взаємодіють структури, та наступний тест з іншою частотою. І так раз за разом, я подякував і пішов перевірити аномалію кореня. По камерах все нормально,

але в живу краще подивитися. Ось тут все просто є противник, є мета і виробляються протидії, а в дослідженнях тисячу дослідів провів і ефекту немає, або не той, що потрібний. Гаразд, проведемо акуратну розвідку, не входячи в аномалію коріння. На перший вигляд нічого цікавого і нового, зациклив першу еталонну фотографію як останній раз ми вийшли та поставив на щоденну звірку, якщо будуть зміни, то ШІ отримає від камери повідомлення про зміни в аномалії.

Поїсти, душ і відпочивати, завтра на аванпост. Вночі спав без задніх ніг, бази вчаться, тіло відновлюється, процес йде. Прокинувся я засвітало, бо заснув у вельми незручній позі в обіймах з подушкою. До чого б це. Провів щоденну розминку, до якої звук за кілька тижнів. Нарешті розім'явшись, виконав один за одним три тренувальні комплекси ближнього бою, з клинком та ножом. Нога ще боліла. Душ.

— Тех ти там не спиш? – викликав його зі їдальні.

— Ні.

— Я, в принципі, готовий і спати вже не хочеться, можемо висуватися.

— Піднімайся, я тебе на сьомому рівні зустріну.

Зібравши свій рюкзак, я подався на гору.

В ангарі у нас все було готове, всі речі, інструменти, дроїди та матеріали, розподілені та завантажені.

На глайдерах ми рушили у бік селища. На середині шляху наша подорож несподівано була перервана появою на дорозі активної аномалії. Схожа вона була, на лежачий мильний міхур на землі, аномалія мерехтіла потойбічним сяйвом, а її мембрана пульсувала енергією, роздаючи відблиски ранкового сонця. Помітивши мій інтерес, Тех зупинився, дозволивши мені спостерігати за нею. Ми обережно під'їхали до аномалії, я вразився її дивною красою та імпульсовою енергією, що виходить хвилями по поверхні. Повітря навколо неї, здавалося, було наелектризоване, і, коли ми під'їхали ще ближче, почули низький гул. У мене в голові проносилися питання: що знаходиться за цим мерехтливим бар'єром, який інший світ? Чи безпечно там, хто може жити? Тех рішучим кивком показав у бік селища, і ми поїхали далі.

Курортне селище зустріло нас тими самими руїнами. Наші розвідники перевіряли дорогу та прилеглу територію, минулих павуків на місці вже не було, хтось чи щось уже їх стягло, чи з'їло. Форт виглядав також занедбано, ворота були зачинені.

— Стій. Тут зрушена брама, хтось заходив на територію форту. Я запуску туди розвідників.

— Як ти дізнався?

— Я ставив мітки на воротах. Наразі вони пошкоджені.

— Може, це тварини?

— Зараз перевіримо периметр і сам форт. Розвідники вже всередині, пусто. Заїжджаємо. - віддавав команди Тех, одночасно переглядаючи передачу з камер дрона.

Усередині все було таким же брудним і нелюдимим, з дірками у стінах. Вціліла машина

переселенців стояла на тому ж місці, але в ній були відсутні деякі речі. Розпаковуємось, глайдер кіборга відразу піднявся на найвище місце і вивантажив там антену та сонячні панелі. Я ж розвантажувався на подвір'ї та не відкладаючи на вічність роботу, ми узялися до задуманого. Моїм завданням було встановлення світильників у кімнатах і прокладання кабелів до сонячних панелей, технічні дроїди розбіглися задувати пінобетоном дірки в стінах. Тех після вивантаження на даху поставив помпу викачувати воду з бункера і поліз монтувати панелі з антеною. Всі зайнялися корисною справою, але до ночі я втомився. Вечоріло.

Сидів біля мерехтливого світла багаття, насолоджувався ароматом смаженого м'яса та спостерігав, як дроїди снують уздовж стін, старанно відновлюючи оборонні колони, і не міг не надивуватися видовищу, що розгорталося переді мною. У темряві щось ворухилося, і його присутність виявлялася лише по зловісному шипінню, скрипу та подряпинам, які відлунювали об стіни. Маніпулятори дроїдів мерехтіли в темряві, зачаровуючи танцем технологій серед хаосу руйнувань. Колись занедбане місце тепер здавалося більш гостинним, прибрані від сміття кімнати пропонували схожість комфорту та безпеки, а наявність дверей і ліжка, обіцянку спокійного нічного відпочинку.

Занурюючись у сон, я не міг не думати про стійкість людства та її здатність адаптуватися та вистояти перед лицем труднощів. Комфорт не організувався сам по собі, але завдяки людині та матеріалів можемо створити притулок навіть у найнесприятливіших умовах. Спати.

Вранці я не впізнав зсередини форт, неначе вийшов у іншому місці. За ніч технічні дроїди пінобетоном заклали все, що можна і також пофарбовані були навіть стіни всередині. Нині вони копошилися, відновлюючи оборонні рубежі, встановлювали камери, двері, турелі, ремонтували підлогу всередині двору. Наші будівельники ще тиждень рахували б лише кошторис. Ось що означає цивілізація.

— Мік, зараз не лякайся, - думаю помітив моє переміщене через дроїдів кіборг - я підірву довколишні залишки будівель і нору павуків завалить уламками, потрібно трохи очистити периметр навколо форту. Якщо хочеш, можеш піднятися над воротами, там хороший круговий огляд.

— Так, йду. - з вежі воріт відкривався гарний краєвид на затоку. Жаль, що вода пішла, зараз би викупатися, на сонечку б позасмагати.

Бабах, осіла перша будівля, друга, третя. Вони склалися як карткові будиночки, залишаючи купи розбитого сміття. Огляд з високої вежі тепер був більшим, зникли перешкоди, що заважали переглядати підходи до форту в селищі. Потрібно буде тут встановити щось подібне до патрульної камери з нічним баченням, щоб вона моніторила округу. На замітку послав Теху варіант встановлення. До обіду у нас з'явився зв'язок із базою через встановлену антену, а кіборг налаштував управління оборонними турелями на III бази.

— Глайдер засік рух у руїнах. - передав Тех, я в цей час оглядав прохід у бункер форту, вода майже викачалася і тут були руйнування при вході, схоже обороняючись захисники затопили все знизу після прориву бандитів, а самі пішли запасним виходом або звідки тут вода.

— Підіймаюся на гору. Що показує радар, людина чи тварина?

— Розвідник уже поряд, фіксую людину, хлопець. - продублював кіборг мені відео, я отримав картинку.

— Якийсь він зовсім замучений. - середнього зросту, худий, одягнений був хлопець у рваний комбінезон, поверх нього одягнений чорний жилет з безліччю кишень, а на голові хлопця була

ганчірка зі слідами крові. У руках він нервово стискав один із рюкзаків.

— Хто такий, як звать? — пролунав голос кіборга, що розмовляв через розвідника — Що тут робиш?

— Мене звать Філ, я приїхав разом із переселенцями з міста, - він схоже боявся і нервово оглядався на всі боки - ми їхали до сусіднього міста, тут у форті на нас напали павуки. Через дах у кімнату увірвався павук, мене привалило шматком перекриття, і я знепритомнів, прийшов до тями, нікого в кімнаті вже не було.

— Іди до воріт. Я тебе там зустріну. - хлопець попрямував у бік форту.

— Я його прийму - передав мені Тех. - спостерігай навколо. - Він запустив формування шолома на голові, і його маска зникла за непроникним склом.

Хлопець, постійно оглядаючись, зайшов усередину форту, і від побаченого в нього відвалилася щелепа. У дворі вже був відносний порядок, чисто, пофарбовано і з дверима та навіть на деякі вікна були встановлені віконниці. Метушилися технічні дроїди, а посеред двору стояв у своєму бойовому скафандрі кіборг із гвинтівкою.

— Заходь, сідай розповідай. - біля багаття було місце, де можна було сісти, а ще тут же смажилося моє м'ясо.

— Що розповідати? - дивлячись на шматки жадібними очима сказав він, сідаючи поруч із багаттям.

— Все. На, тримай шматок м'яса, їж. - Тех передав йому мій розбавлений коктейль та невеликий шматочок м'яса.

Хлопець, жадібно ковтаючи шматки м'яса, розповів нам історію свого життя.

Інтерлюдія.

З початку все було добре, ми рухалися вже п'ятий день наїждженою колією караванів, що проходять цими дорогами. Місцями було цікаво спостерігати за аномаліями та пейзажам, красиво переливались їх мембрани, та й світанки в пустельній місцевості — це не те, що ти бачиш у місті. Це був мій перший виїзд за його межі. Я мріяв оглянути світ, у місті мене вже зовсім нічого не тримало. Мати нещодавно померла, батько був в іншому місті, я хотів його знайти, якщо він живий. Жили ми бідно, мати займалася підробітками, я перебивався на ринку халтурами, з хлоп'яцтва ми ходили на пошуки в старі руїни міста. Нічого цікавого ми там майже не знаходили, тільки пригоди на свої голови, як і всі хлопчики того віку. Загалом нічим не примітне життя звичайного міського хлопчика жебрака. Останнім часом старші товариші збиралися у ватаги і їздили в руїни сусідніх районів. Я теж збирався влитися в їхні ряди, але остання така вилазка вбила частину моїх друзів. Десь на руїнах вони натрапили на тварин з аномалії. Перспектив у місті не було, мати померла, і я вирішив змінити обставини. Продав усі наші речі, що залишилися та приєднався до переселенців, напевно, таких же бідолах як і я, які шукали щастя в іншій стороні.

Біда трапилася на перевалковому пункті у форті, старого курортного селища. Ми, як завжди, розставили охоронну сигналізацію у дворі форту, забарикадували вхід і лягли спати, але біда прийшла вночі не звідки ми її чекали. Я прийшов до тями від болю, паморочилась голова, були

притиснуті камінням ноги та тіло, була темна ніч.

Якось вибравшись з під розваленної споруди, дезорієнтований і закривавлений, я включив світло та усвідомив, що моїх супутників ніде немає. Їхні речі непорушно лежали серед уламків, а зяюча діра в стелі показувала шлях яким вони зникли. З запамороченням я поспішно обмотав голову тканиною, щоб зупинити кровотечу, прийняв лікарські пігулки та одягнув жилет та рюкзак. Цокіт багатьох ніг над головою викликав дрож у мене по спині, спонукаючи мене освітити отвір угорі. Моє серце забилося, коли я побачив павука, що наближався, і його форма відкидала тінь на уламки стін, він кілька разів плюнув своїм павутинням но не влучив. Я побіг. Тікав коридорами, але істота невпинно гналася за мною, відлунювала її цокоту чулося позаду.

Відчай керував моїми діями, на вулиці від нього не втекти, і я стрибнув у шахту ліфта, занурюючись у темні глибини вниз. Тут знайшов притулок у щілині, сховався від очей павука серед води та сміття. Так і чекав у напруженні до ранку, сподіваючись, що світло відлякує неблаганного хижака. Коли нарешті розвиднялося, істота відступила. Виліз зі свого сховку, мокрий, але живий.

Схопив з машини все, що мені необхідно, я кинувся з усіх ніг з цього проклятого місця. Декілька тижнів я харчувався всім, що знайшов їстівним в руїнах селища, ресурси організму добігали кінця. Вночі мене намагалися дістати павуки, вдень намагалися загнати собаки подібні істоти, і різна дрібна живність спокою не давала. Я наважився йти звідси, зібрав невеликий рюкзак їжі та найнеобхіднішого в дорогу. Назад до свого міста я вже знав шлях, машиною керувати не міг, не було нейромережі, дійду, куди подітись. На ранок, варто мені було відійти на кілька кілометрів як я помітив людей на глайдерах що під'їжджають до селища. Я зрозумів це мій шанс і подався назад, постежу за ними. Яке моє здивування було, коли вони почали відновлювати форт. Ніч провів у руїнах, а на ранок вирішив вийти до них.

Вів мене розвідник дрон, до воріт форту, а всередині я ошалів. Двір сяяв чистотою і порядком, майже все було прибрано та відремонтовано, дроїди ставили турелі та камери. А найбільше мене вразив величезний воїн у броньованому скафандрі, у нас в місті таких немає. Це він вів зі мною розмову через дрон. Тут мій ніс відчув дивовижні запахи їжі й живіт зрадливо забурчав. Мені запропонували сісти, перекусити та почати розмову, я перехопив пару шматків м'яса і випив смачний коктейль. Потім звідкись з надр форту вискочив хлопець у скафандрі, поклав ще на вогонь м'яса, простягнув мені руку, що з нею робити, я в нього нічого не брав, простягнув свою, він мою смикав, потиск і представився.

— Привіт я Мік.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 22. Полювання.

Хлопець здавався трохи прибитим, голодним, але з іскоркою цікавості в очах. Йому все було цікаво. Він їв та розповідав історію свого нелегкого життя. А ми з кіборгом через мережу розв'язувати питання, що з ним робити.

— Що ти думаєш Тех. Правду він розкаже?

— Під плитою на лежку справді знайшли кров, когось там точно привалило, відомості про життя у місті перевірити ніде.

— Що з ним робити?

— Зроби йому пропозицію щодо роботи у форті. Подивимося, як відреагує. - хлопець уже закінчив розповідь і ще жадібно придивлявся до шматків м'яса, але брати без дозволу боявся.

— Слухай Філ, - відірвав я його від вогнища з м'ясом, - у нас є до тебе запитання.

— Яке? - напружився він.

— Нам потрібна людина, щоб наглядав за фортом, на деякий час. Орієнтовно на місячний цикл. Їжу, одяг, ночівлю та нейроком ми тобі надамо. За це ти наглядиш за територією, приберешся усередині сміття і виконаєш кілька наших доручень. - при згадці доручень хлопець скіс.

— Яких доручень.

— Щодня будеш звітувати як ситуації навколо, бачиш антену, - показав я на шпиль форту - тут є зв'язок з нами, якщо з'являться проблеми відразу повідомляти, про людей, або про проходження караванів, про все незвичайне.

— І нічого іншого? - видихнув він.

— Якщо ти нас влаштуєш і все буде нормально за весь цикл, то можна буде поговорити про інші умови. Знімай ганчірки з голови, Тех подивиться на рану.

Філ розмотав ганчірки, рана затягувалася, але була інфекція, кіборг обробив місце розсічення, приклав аптечку. Хлопцеві видали комплект речей, від яких він очманів і в цьому розгубленому стані подався митися. Через пів години він вибрався з форту в нормальному стані та вже не був схожий на обірванця. Йому Тех показав весь форт, що встигли відремонтувати та відновити, нарізав йому фронт робіт із прибирання. Філ перед кіборгом тягнувся до струнки та погоджувався з усім, що той йому казав. Речі, відношення, їжа зворушили хлопця і те, як ми його прийняли у форті, він навіть трохи відтанув, а ще через пару годин, перестав коситися на всі боки, був не такий полохливий, як коли з нами зустрівся. Жив сам, дичав, людей не бачив, ще й ховався десь по руїнах, кого хочеш таке життя навчить всього боятися.

Бази за основними напрямками йому скинули на нейроком і зобов'язали його вчитися. Він був вдячний і допомагав у міру своїх сил, але ледве протримався до вечора і поївши вирушив спати до виділеної йому кімнати. А ми із кіборгом продовжили працювати. Тех підключав охоронну систему та датчики, я пішов чистити бункер, там за день трохи підсохла підлога. Спустив униз платформу і кімнату за кімнатою витягав усе сміття, що там було. Далеко не відходив, щоб завжди бути в межах дії світла, мало хто тут водиться під землею. Так провозився до глибокої ночі. У кімнатах усе стало непридатним, цінного нічого не знаходило, тільки сміття.

Вже повертаючись коридором на вихід, ретельно стежачи за тим, щоб не зачепити платформою за якийсь камінь. Раптом побачив у промені налобного ліхтаря скафандра щось блиснуло. Завмер, це ще що таке? Придивився, відсунув платформу з дороги, поворушив сміття. Вхопив з нього, блискучий у світлі камінчик, ледь не свиснув від подиву – кристал баз даних чи запис! І їх тут на підлозі кілька штук валяється. Звідки? Придивився до тріщини в стіні та помітив, що сумка зі зотлілої тканини стирчить у дірці стіни це з неї й випав цей кристал, за

стілкою проглядалася кімната. Через щілину, при світлі ліхтаря її вміст відблискував цілим розсипом світла, пляшки там стоять чи що. Гарячково озирнувся, є тільки клинок. На жаль ці залізні двері нічим відчинити, нічого серйозного я з собою не взяв, розраховуючи лише на огляд приміщень і збору сміття. Виходить, що тут хтось сховав усі свої знахідки у тріщину стіни.

Трохи сповільнився, не в змозі вирішити, що робити. Але тут пискнув таймер повітря і заряду скафандра добігав кінця, настав час повертатися, наступного разу візьму чим відкрити. Відпочити, перезарядити скафандр, подивитися, як ідуть справи на поверхні. Цікаво, що там на цих кристалах. Може, навіть поспішати не варто повертатися, знову життя поселенця та сміття у кімнаті. На душі одразу полегшало, сунув кристали в кишеню. Все розвіз, перекусив, помився та викликав кіборга.

— Тех я знайшов зачинену кімнату в бункері. Подивися по свободі або вільного дроїда відправ, щоб розкрив, може всередині щось бути цікаве. Поруч кристали на підлозі лежали. Скинув відео.

— Подивлюсь.

— Я відпочивати. І ще можна щось зробити вогкістю в бункері, там без скафандра не можна знаходитись, бракує повітря.

— Щось до ранку придумаю. Десь має бути вентиляція, можливо, ми її заклали, чи вона завалена.

— Бувай до завтра. - попрощався я і заснув буквально через десять хвилин.

Вночі мене розбудило спрацювання охорони та розстріл турелями в темряві тварин, які прийшли на шум, чи на запах із форту. Тех передав, що все спокійно, завтра вранці подивимося, що там бігало. І я спати пішов далі, Філ навіть не прокинувся. Ліг далі досипати, цей раз сон був дивний.

Я йшов крізь туман рівною сухою землею, мене охопило почуття занепокоєння. Переді мною розкинувся краєвид, потрісканий і вивітрений землі, позбавлений будь-яких ознак життя. У деяких місцях вона пропікалася до твердості каменю, а в інших лежала безплідна і потріскана. Попри відсутність світла, повної темряви не було, лише слабкі сутінки, що ледве пробивалися крізь густий туман. Мене огорнув туман, сухий і холодний, без звичного запаху та відчуття вологи, яких можна було очікувати. З кожним кроком тиша давила на мене важким тягарем, що порушувалась тільки звуком моїх власних кроків, луною, що лунала в порожнечі. Повітря висіло нерухомо, воно застоялося, позбавлений руху і життя.

Я не міг позбутися відчуття, що за мною спостерігають, ніби невидимі очі стежили за кожним моїм рухом з тіні. Погане передчуття гризло мене зсередини, спонукаючи повернути назад, але щось змушувало мене йти далі, глибше в оповиту туманом невідомість. З кожною миттю пейзаж здавалося, ставав все більш сюрреалістичним, ніби я ступив у царство, не зачеплене ні часом, ні логікою. І все ж я йшов, все глибше занурюючись у саме серце туману, де на мене чекали таємниці планети, оповиті пеленою сутінків.

Прокинувся знову весь мокрий, по нейромережі був світанок. Встав, розпалив багаття, посмажив запас м'яса, грибів для себе та для Філа. Тех знову працював усю ніч, йому добре він кіборг, він взагалі відпочиває і цікаво де заряджається. Озирнувся. Сьогодні двір форту знову виглядав трохи інакше, стояли віконниці на всіх вікнах, двері в кімнатах, замуrowані всі дірки в стінах і підлозі, дроїди дофарбовували перероблені ділянки. Зручна річ цей пінобетон, у

звичайному стані міцна стіна, а з додаванням розпушувача, у спеціальній формі, можна зліпити будь-яку конструкцію, хай то двері або віконниці, швидко сохне і злипається з усім, що в нього не кинь. Тут я так зрозумів основним компонентом до нього був пісок із бухти. Ой м'ясо горить. Щось я вчора хотів зробити. Кристали, треба перевірити, побачимо, що тут. Встановив у зчитувач, не щастить, запис життя на базі переселенця, скину III на базі. На запах смаженого м'яса виповз Філ.

— Доброго ранку Мік.

— Привіт, сідай, бери м'яса. І можеш на ти.

— Дякую. - він узяв шматочок на тарілку і жадібно вгризся в соковите м'ясо, а від грибочків він взагалі був у захваті. Потрібно ще, мабуть, поставити на вогонь. Голодні переселенці знищують стратегічний запас.

— Смачно?

— Я такого ніколи не їв. - сказав він з повним ротом.

— Мій персональний рецепт. Як відпочивалося?

— Я ніби відпочивав тиждень, ніколи так добре не було, єдине їсти дуже хочеться.

— Та бачу, їси ти з таким апетитом, що усе з'їж і мені не дістанеться.

— Вибачте. - зніяковів він.

— Їж, не соромся, в мене ще м'ясо. А ось гриби на тебе не розраховувалися так що навіп, але на базі у мене ще є. - хлопець одразу нагострив вуха, і я вирішив перекласти тему.

— Ти сьогодні продовжуй чистити поверхи від сміття та розкажи звідки тут тварини чи павуки виходять, уночі були спроби підійти до форту, але їх знищила охоронна система.

— Так, тут є аномалія недалеко на півночі, звідти собаці подібні тварини вибираються, а павуки у найближчій печері живуть, в ущелині, де шахта.

— Тех поїдьмо на полювання, треба холодильник поповнити. Філу жити тут, а їжі мало. Скидаю координати з тваринами.

— За годину висунемося, я закінчу що почав.

— Зрозумів. Чекаю.

— Ти Філ працюй, а ми трохи проїдемося по окрузі. Потрібно почистити місцеву живність, бо тобі тут не буде спокою.

— Так. Добре. - відповів він все ще щось жуучи.

Я підвівся над брамою, вирішив подивитися в бінокль округу. Вночі до нас навідалися павуки, їхні тіла лежали купками з відривом приблизно п'ятдесят метрів від форту. Очевидно, прийшли на розвідку. Сонце вже піднялося над горизонтом і тільки в низинах був ще невеликий туман. Цікаво у них тут є пори року, може сніг випадає або тропічні дощі йдуть – спало на думку. Треба буде спитати.

Для подальшої вилазки необхідно підготуватися. Я перевіряв гвинтівку та голкомет, потім запас до них. Все начебто нормально, потрібно ще перевірити вчорашні двері в бункері, відкрив їх хтось, чи ні, піду подивлюся. Спустився, це була кімната місцевого техника, судячи з інструментів та пляшок. Він тут зберігав усі свої запаси, якоїсь рідини - чи то палива, чи то змащення, всі механізми прийшли в непридатність, все в іржі. Потрібно перебирати, залишимо це Філу, тут сьогодні вже можна було дихати, Тех знайшов вихід вентиляції та почистив її. Витяг з тріщини сумку з кристалами, вона була зліплена і вся в бруді, та тут не тільки кристали, тут і чіпи, і зброя, зверху подивлюсь, відмити треба. Я пройшовся до кінця приміщення, запасний вихід був завалений, та й добре, потім спробуємо відкопати. Піднявся на верх, Тех вже на мене чекав. За кілька хвилин виїхали до аномалії.

У низинах все ще стояв дрібний туман. Хоч тут усе й проглядалося, вирішили розвідати периметр, запустили розвідників, треба перевірити, що у східній стороні за пагорбами. Цікаво ж, у який світ веде ця аномалія, тут прямо від неї до селища йде протоптана доріжка, схоже часто виходять із неї тварини. Дорога до аномалії йшла рівно, поверх невеликого пагорба, вгору підійматися не треба. Тому йшли поволі на глайдерах, потихеньку оглядаючи місцевість з висоти. Ось серед низкорослих дерев з'явилася мембрана аномалії, розвідники показували відсутність тварин. Я пригальмував і відкрив камеру свого розвідника, щось не пам'ятаю таких аномалій, вона була червона. Не люблю незрозумілості й треба дізнатися, чому такий колір.

— Тех ти такий колір десь бачив?

— Попадалася мені в подорожах кілька разів, але в нас на базі документів про дослідження такої немає. Мало вивчена.

— Чекаємо, чи підемо подивимось на печери?

— Залиш свого розвідника, а самі поїдемо до печер, Філ говорив з цієї аномалії виходять після обіду.

Дорога до печер йшла у бік найближчої ущелини, приблизно за тисячу метрів від аномалії. Швидше за все, тут щось видобували, а прокладена дорога від селища підтверджувала це.

— Поїхали, побачимо. - і ми рушили до печер.

Подробиці рельєфу приховувала відстань та ранковий серпанок ущелини. Розвідники Теха і мій малий дрон з посиленою увагою нишпорили по ущелинах, згадуючи минулу зустріч з павуками та тваринами. Але все одно ми знову проморгали напад. Добре маскуються тварюки. Перші пучки павутиння дісталися Теху, але цього разу ми були озброєні серйознішою зброєю і тварюка не встигла пробігти й п'ять метрів як здохла. Ще три штуки ми зустріли на шляху до печер, але дрібних, вони теж вирушили на той світ. Сама печера це була покинута шахта з видобутку якоїсь руди, тут виднілися залишки лебідок і кинуті вагонетки. Наблизив вхід в шахту, він весь був у павутинні, павутиння висіла зі стелі, всюди був пил і запустіння. Очевидно, що люди давно не входили сюди.

— Як гадаєш якщо ми все підпалимо Тех, вона добре буде горіти. - запропонував я мережею.

— Небезпечно. А якщо вони звідти всі полізуть. І це може бути не один вихід.

— Замінуємо периметр, а як вони полізуть підірвемо, не можна залишати павуків із псі поруч із фортом. Чи є можливість на дистанційний підрив налаштувати плазмові гранати?

— Це можна. Готуємося і за годину почнемо. - і ми замінували у кілька рядів рельєф біля

шахти.

На кожен гранату наклали додаткові купи каміння для збільшення разючого ефекту. Тех зайняв першу лінію оборони на найближчому від печери пагорбі, а я зі своїм глайдером другу ліворуч від нього і теж на височини. Ну, поїхали, і дистанційно підірвав запальну суміш. Біля входу в тунель спалахнуло і почалася пожежа. Горіло добре, йшов густий чорний дим упереміш з білим. Потім почала розгорятися павутиння. Несподівано стався вибух у глибині шахти, швидше за все там були скупчення якихось газів, повітря, що горіло з усіх виходів тунелів, грюкнуло високо в повітрі, аж земля здригнулася.

Павуки, приголомшені та дезорієнтовані, поповзли на поверхню з глибин. Швидко відреагувавши, ми обрушивши на істот шквал пострілів, що виповзали нічого не підозрюючи. Це була різанина невеликих павуків заввишки до метра. Повітря наповнилося свистом куль з гвинтівок та рідкісними точковими пострілами глайдера. Вони невпинно вибиралися з печери, їх кількість здавалася нескінченною. Попри всі наші зусилля, павуки продовжували просуватися вперед, не злякавшись втрати своїх родичів, або їх позаду гнало щось інше. З кожним пострілом все більше істот падали, але вони всі лізли й лізли, керовані якимось первісним інстинктом досягти повітря. Гадаю, вони боялися вогню.

Після кількох хвилин запеклого бою з печери з'явилася величезна фігура павука, що височіє над своїми меншими побратимами. Він розштовхав усіх у проході та кинувся на нас. Цей був із псі захистом, наша зброя виявилася неефективною проти нього, павук швидко скорочував відстань до нас, але не добіг. Плазмовий заряд вибухнув під павуком, розірвавши його тушу навпіл, нарешті, зупинив його невпинне просування. Відірвані частини продовжували смикатися і корчитися ще кілька миттєвостей, перш ніж нарешті затихли. Однак після цього з печери вилізли ще два павуки, трохи меншого розміру, але однаково захищені псі бар'єрами, та й цих спіткала також доля, як і першого, їх розірвало і частина одного ще до нас повзла, але не довго. Дрібні так і продовжували вилазити та розбігатися на всі боки, нам до них поки що справи не було. Тут би з великими впорається. Ще вискакували кілька великих, але їх без проблем вибивав кулемет глайдера, вони були без псі захисту. Ще через пів години ніхто вже не вибігав із печер, вона продовжувала чадити, патрони підійшли майже до кінця. Залишилося по одній обоймі у гвинтівках.

— Я на перевірку - сказав Тех і рушив, заходячи збоку до тунелів, щоб не перекривати вогонь глайдерам і мені.

В руках у нього було два голкомети, заряджені бронебійними. Він ішов і добивав усе, що ворухилось у нього на шляху. Збоку це здавалося що чорний лицар спустився з небес в обладунках, він непохитно рухався по полю бою, до мети та добивав все на своєму шляху, щось тиснув своєю вагою, щось на нього стрибало і він збивав це в польоті. Мені стало ніяково, це неупереджена машина для вбивства. Кіборг йшов і вбивав, не затримуючись ні секунди, ні витрачаючи зайвих рухів.

За цією ходою смерті я проґавив ще одну велику тварюку, вона чекала в печері, і я так гадаю, нас. Вискочивши, кинулася одразу на кіборга, глайдери відкрили вогонь, але тварюка тримала удар, псі захисний бар'єр. Вона добігла до Теха, глайдери стріляли, я стріляв, павук плюнув згустком павутини, який обволік кіборга повністю, потім ударила псі атакою і кинулася добивати жвалами. Останній мій спогад, картинка в голові, псі кокон павука, і я дезорієнтованим падаю обличчям вниз.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 22. Тех спогади.

Я виконував звичайну для мене роботу, той я, який був убивцею всього живого. Усе контролювали мої розвідники, рухаючись в унісон із нападаючими, а я чинив розправу над тварями. Всі мої муки відійшли на задній план, бачу мету не бачу перешкод. Постріл, труп павука, добити, перестрибнути, пропустити, все як по нотах у синхронності звуку та вакханалії смерті. Мелодія лилася в незалежності навалу тварюк, змінювала тональність і ритм, але кінець був один для них. Та й не противники вони мені були. Раптом один із розвідників засік рух усередині печери, от і головна істота. Чекає. Готується. Але ми знаємо. Вибираємо маршрут між двома закладками. Атака.

Всі доступні засоби ураження зосередили вогонь на ній, але не одна голка не дістала її тіла. Стрибок, плювок, псі удар, добити. Все, як завжди, проста тактика цієї істоти. Але й ми навчені, кидаю два голкомети на зустріч плювка, щоб зупинити павутину. Падаю на спину, пропускаючи залишки павутиння і дістаю абордажні ножі. Звичайно, частина павутиння мене зачепила, заплела ноги та замазала шолом броні скафандра, але все помітно і так і через розвідника, руки вільні. Ну давай тварюка хто кого, моє друге я, таких як ти, тисячі років тому на салат різало. Стрибок у мій бік. Вибух. Підірвав два заряди праворуч і ліворуч від себе. Тварину посікло з двох боків, ніякий псі захист такого не витримає, вона заверещала і звалилася на мене, вже не думаючи когось кусати своїми жалами. Встромив на всю довжину рук, у місце її мозку абордажні ножі та через пару хвилин вона застигла. Вона вся лежала на мені, підняти її в мене не вистачало сил. Смикався, смикався не йде. Тяжка зараза. Де там Мік, тече тут на мене все з неї, зараза. Зачекаємо кілька хвилин. Зв'язок є, показання Міка нормальні, дістав все-таки до нього удар псі, розвідник показує валяється біля глайдера, зараз аптечка йому введе ендорфінів або аномальної бурди, і він прийде. Почекаємо, псі захист у нього хороший, витримає хлопець. Давно я не потрапляв у такі ситуації. Хоча ні пам'ятаю себе безпорадним. Колись і таке було.

Інтерлюдія.

Моя свідомість неохоче прокинулася від сну. Наче природа прокинулася від дрімоти. Після надто довгого сну, надто довгої безпросвітної темряви. Тільки слабкий шурхіт чийось гірких сліз, що падають на підлогу, і звук чийогось схлипування вивели мене з заціпеніння.

Я не міг відкрити повіки, все ще думаючи, що все довкола - сон. Але будь-який сон, хоч би яким сприятливим він був, міг легко перетворитися на свою протилежність - кошмар, варто було мені почути плач. Особливо жіночий плач, бо саме це поєднання я ненавидів найбільше. Потім пролунав чоловічий голос.

— Елі перестань плакати, якщо все пройде нормально, ти його ще почувеш.

— Вже минуло три години. - схлипуючи сказала жінка. - А реакції немає.

— Ми робили все за його інструкцією, треба чекати. Надія це все, що в нас залишилося. - все

той самий чоловічий голос.

— Що тепер буде? Що нам робити. Як усім все пояснювати все, що ми робили. – голосила жінка.

— Візьму все на себе. Не турбуйся. Адже він мій друг.

Я їх чув, але не міг не поворухнути рукою ні розплющити очі, що за темрява навколо, де я. Згадав. Спалах, полилися повноводною річкою всі спогади мого життя. Дитинство, батьки, молодість, кохання, робота, діти. База, аномалії, прорив, бій, кров, біль. Мене заповнила приреченість, я не зміг. Потім згадав, як я опинився в просторі без стін, нас тут було троє. Озирнувся я у своєму тілі, навпроти мене, мабуть, чоловік у балахоні стоїть, спиною до мене і потік блакитної енергії, формою схожої на кібернетичного репліканта.

Чоловік повільно обернувся, це точно не людина, я раптом відчув страх, який пробіг у мене по спині, а волосся заворушилося. Його обличчя ховала від мене непроглядна тінь під капюшоном, але відчувалося, що його погляд обмацує мене, торкаючись моїх спогадів холодними пальцями, перегортаючи моє життя як книгу. Він залазив у глибину — в саму душу, під найпотаємніші бажання, ніби намагаючись знайти в мені щось погане.

Мені все більше здавалося, що все це не сон. Зовсім не сон, це реальність!

— Звісно, не сон. – у голові пролунав голос.

— Де я? — рушив у його бік.

— А тепер зупинись, і не думай так голосно. Ти при смерті, та зараз я розв'язую питання, що з тобою робити. – у цій поважності пролунало попередження, яке налякало мене.

— Де ми?

— Ми в місці, де вирішується ваша доля. Кіборг погоджується на мої умови, а ось ти під питанням. Що ти пам'ятаєш останнє?

— На базу напали. – позаду невідомої істоти, на весь простір, замиготіли епізоди боїв з аномальними тваринами на рівнях бази, ніби він дивився моїми очима. – проривався до дочки до лабораторії. Але не впорався. Пішла картинка бою, і ось вже тягнуть ту частину понівеченого мене, що залишилася, на нижні рівні. – І що ти хочеш від мене?

— Я дам тобі тіло, натомість мені від тебе потрібне, вічне підпорядкування та служіння.

— Навіщо тобі я?

— У тебе з ним є спільні цілі. – він показав на марево кіборга.

— Які з ним можуть бути спільні цілі? – здивувався я.

— Ви хочете дбати, про одну й ту саму людину.

— Про кого може дбати машина, яка напала на цю планету і вбиває людей? – обурився я.

— Той, хто дав йому життя. – і на екрані замиготіли картинки: ось маленька дівчинка, взяла без попиту один зі знайдених артефактів і поклала його в статую кіборга, що стоїть в оазі, тим самим відновила живлення ШІ репліканта. І ось у ньому прокидається розум, він не міг

керувати тілом міг лише спостерігати та слухати. Дивлячись, що сюди часто приходять люди, службовці організували тут альтанку. Минає триста з чимось років, і схожа дівчинка носить подарунки та розмовляє зі статуєю. Минає ще близько п'ятдесяти років і вже жінка зі своєю маленькою дочкою розповідає їй свої дитячі історії та разом вони іноді приходять сюди розмовляти під статуєю, багато людей приходило в цю альтанку, мелькають картинки та обличчя, минають роки. І так покоління за поколінням А вогник розуму все розгоряється і розгоряється, черпаючи інформацію з навколишнього оточення та обробляючи її.

— Це ж моя дочка - дізнався я маленьку дівчинку, яка просить виконати заповітне бажання у статуї.

— Артефакт зберіг кіборгу життя, це все завдяки жіночому поколінню твоєї родини.

— Очманіти. Що ти хочеш від мене?

— Я об'єднаю ваші розуми в тілі кіборга. І дам вам загальне псевдо життя і ваше завдання буде врятувати дівчину.

— Навіщо вона тобі? - тут була каверза, але я не розумів де.

— Вона грає у моїх планах важливу роль. Це все, що вам потрібно знати. Ваше завдання все своє існування, що залишилося, її оберігати та захищати. Решта завдань буде пізніше, якщо все піде за планом. Ти згоден?

— Так. Але як це все пояснювати решті співробітників бази. І статуя вона ж не робоча.

— Просто, зараз ти прийдеш до тьми на деякий час і даси інструкції своїй подрузі. А потім підеш рятувати дочку. Але думай швидше час спливає.

— Я згоден.

— Тоді отримуй дані, що треба зробити та в якому порядку. - замиготіли картинки. - У тебе є на пояснення десять хвилин і потім ще за п'ять ти помреш. Роби все як слід і зможеш допомогти дочці.

Біль. Жага, багато болю, приреченість. Я лежав у кімнаті та не відчував тіла, воно заціпеніло і не відгукувалося.

— Елі. - покликав я, вона була тут, вона завжди поряд.

— Так, Тім я тут. - з'явилася її заплакана мордочка.

— Слухай і не перебивай у мене є десять хвилин, пиши відео і дай Мору канал нехай дивиться з тобою. Нехай він зробить, що я прошу. Потрібно щоб він захопив артефакт, під номером nz4563 з руїн міста в аномалії, він повинен пам'ятати - мене трохи трясло, я прямо відчував, як витікає життя з тіла, облизав губи - води дай.

— Він уже поспішає, все несе артефакт, але тобі не можна воду.

— Тіло не важливо, у нас є артефакт на складі, він перенесе мою душу чи свідомість у машину, кіборга. Аби тільки встигнути. Вези одразу мене в оазис Елі, часу мало. - вона кинулася щосили тягнути візок до оазису.

— В оазі немає кіборгів Тім. - почувся по зв'язку голос Мора, - Що діють точно. Там лише статуя, якій сотні років. Ти не мариш?

— Значить, це моє останнє прохання. Як колись було твоє, пам'ятаєш в аномалії, але я тебе витяг. Я адекватний, але лишилося п'ять хвилин.

— Я майже на місці, біжу. - почувся його тупіт.

— Елі слухай. Я стану іншим, але спробую витягнути нашу малечу - я бачив кліпаючу мордочку над головою, з закушеною губою, всю в сльозах.

— Я все одно любитиму тебе. - вона прокусила губу до крові.

— Знаю. І ти знай.... - каталка наскочила на перешкоду і я мало не знепритомнів, вирвався стогін, відкашляв кров.

— Вибач. - ледве стримуючи сльози Елі.

— Покладіть кіборга на землю, у нього всередину артефакт і мене поверх нього. Усе Елі. Побачимося пізніше, треба поспішати, - я намагався посміхнутися, але знову закашлявся.

Ми заїжджали в оазис, і я помітив краєм ока, як Мор валить статую на підлогу. Потім свідомість покинула мене. Далі я взяв спогади із пам'яті кіборга.

Статуя впала біля альтанки, піднявши купу пилу. Мор намагався перевернути її, але не зміг, підбігла Елі, і вони разом таки змогли її перевернути та вклали артефакт усередину.

— Що тепер, - спитала жінка. Її трясло, по підборідді текла кров із прокушеної губи.

— Тіма треба покласти зверху, він так, на мою думку, говорив. - вони підкотили візок і акуратно переклали шматок тіла. Мор сів у альтанці на лавку, у нього по лобітік піт.

— Звідки він довідався, що треба зробити? - запитала Елі, намагаючись не дивитися на тіло. - Ви цей артефакт знайшли в аномалії, там були якісь записи чи пояснення.

— Для чого цей артефакт я не знаю, жодних записів немає, його ще не вивчали, він же сказав чекати, чого тільки я не знаю.

— Скільки? - раптом тіло Тіма кілька разів смикнулося і затихло. Елі заплакала.

— Я не знаю, просто чекати. - намагаючись не дивитися в той бік, сказав Мор.

Я помер, але дивно, душа висіла над своїм тілом. Все довкола ніби завмерло. Раптом з моєї волі, і підкоряючись дивному тяжінню, мене затягувало в тіло кіборга, що змусило мене швидко опустити погляд на своє покусане тіло. Щупальці артефакту, що повільно обмацували моє тіло, все здавались чимось сюрреалістичним і лячним, але разом з тим вони тягли мою душу з тіла. Ми з'єднувались.

Через три з половиною години артефакт відновив тіло кіборга, а ми з ним злилися в один розум у єдину основу. Оболонкою артефакту були нанороботи, той кілограм артефакту розчинився у структурі кіборга і вузол за вузлом, деталь за деталлю відновив основну структуру псевдо плоти, залишилося кілька компонентів голови, які повністю були відсутні. Але ця справа можна виправити, запчастини є на складах, доробимо, зараз головне дочка, а поки лежав та слухав розмови Мора та Елі.

Я спробував узгодити свої дії з кіборгом, він був частиною мене і майже нічого не змінилося в управлінні, відчував все як своє тіло. Спробуємо підвестися. Заберемо моє старе тіло, воно мені служило багато років, треба буде поховати для офіційної історії. Почулися звуки з альтанки. Хтось мало не закричав, мабуть, Елі налякав. Я встав і повернувся до них.

— Привіт Мор - сказав я, переляканому чоловікові на лави, з за нього виглядала дівчина. - Елі не лякайся це все-таки я.

— Як - тільки й видавив він. - це неможливо, звідки ти знав. - в цей час Елі повисла на мені.

— Щось Елі ти поменшала, — сказав я та акуратно притиснув її до себе, вона знову заревіла. - Я тобі все так і не сказав на каталці, що люблю тебе.

— Мор мені потрібні запчастини від цього кіборга, голова та десь сорок кілограмів такого самого матеріалу, що знайдеш на складах, ще й маска.

— Я миттю, - сказав він, обережно проходячи повз мене, а потім помацав мене. Не вірячи у те, що відбувається. Частина бойового скафандра відновлювалися прямо на його очах

— Ми квити, — сказав я йому, — я врятував тебе, зараз ти мене.

Простяг йому свою долоню.

Він з фанатичним блиском в очах, як і годиться кожному вченому, схопив її, помацав, понюхав, лизнув, і почав діставати аналізатор, але я відірвав його від цього дійства.

— Мор, ти у своєму розумі, а якщо хтось зайде. Елі обіймається з безголовим кіборгом, а ти лижеш його руку. Давай потім, час іде. Я тобі все розповім. Неси запчастини.

Він кивнув собі й побіг на склади.

— Елі, ти як? - звернувся я до подруги.

— Мені добре, - вона з заплученими очима мене обіймала.

— Мені тут статуя розповіла, що тобі подобався спочатку не я, а другий хлопець із сьомого поверху. - вона зробила круглі очі та почервоніла. - А Елі тут не тільки такі факти спливають, а я яй, ти мене і з мамою обговорювала і з подружками.

— Вибач. - засмутилася вона.

— Треба висуватися, мені потрібна маска чи шолом на скафандр. Можеш щось зробити, ти ж у мене майстриня.

— Так, зараз надрукуємо на 3д принтері, тільки розмір потрібно зняти, - забігала вона. - Мор, дай об'ємне зображення та розміри голови.

— Зроблю, я вже знайшов запчастини хвилин за десять буду.

— Шолом під цю голову на складі можливо є, і потрібні абордажні ножі, пара, та зброя, краще голкомети з бронебійними, знайдеш? - запитав я.

— Подивлюсь.

— Чекаю. – тим часом частина скафандра перебудувалася і стала бути схожою на стандартний бронескафандр який носять на базі. Маскування обов'язково потрібне.

За деякий час прибіг Мор і приніс купу запчастин, голову та зброю. Відразу примостив голову, нехай приєднується, решту частин приклав, і вони почали перетікати в мою форму, роблячи її міцнішою і товщою. Шолом був малий, але потім спробуємо щось із ним зробити, але комір в який він складався причепив.

Прийшла Елі та принесла маску, вона була чимось схожа на військовий прототип, в якому ходили елітні війська на планеті, але з урахуванням сенсорів та очей моєї голови. Цікаво вийшло, а ще потрібно буде плащ.

— Елі, є у нас на базі матерія міцна, ще б плащ мені. - сказав я їй. - вона побігла шукати, а я звернувся до Мора.

— Надивися за нею я не знаю коли повернуся. Всім кажи, твоя секретна технологія, прототип, запустили тільки зараз. Ім'я мені вигадайте, інше яке не будь.

— Зробимо - усміхнувся він, все ніяк не відриваючи очей від змін бойового скафандра. Я вже міг ворухити головою і користуватися її датчиками та сенсорами, перевірів усе працює. Одягнув маску, ідеально.

— Як ти дізнався, що треба робити Тім. Звідки? - поставив він цілком закономірне запитання.

— Це не моя таємниця. Я тобі потім розповім, як повернуся з аномалії. Внеси мене до бази дружніх пристроїв периметра бази та віддай коди доступу. - він повагався пару секунд і скинув.

— Вір мені я, не принесу вам шкоди. Я досі твій друг Мор. - перевірів зброю, всі компоненти були засвоєні, і я готовий був виступати. Час стикав.

— Вірю. - він мене обійняв і потиснув руку.

— Я йду, проведіть мене через пости, не хочу, щоб у мене стріляли свої. - кріплячи зброю та віщаючи ножі на скафандр сказав я.

— Ми тут з Елі порадилися і вирішили назвати тебе Тех. Головний технік бази завжди мав свій позивний під час навчання, пам'ятаєш.

— Ну, хай буде так. - я обійняв Елі, Мора і ми вирушили до п'ятого рівня. Дорогою люди лякалися мене, але в присутності знайомих людей і скупі пояснення залагодили всі питання. Усі позаду мене залишилися всі живі, а попереду десь на п'ятому рівні на мене чекає моя дочка. Судячи з мережі бази, вони там ще тримаються.

Раптом туша яка мене придавила, зрушилася з місця, і з'явився переляканий Мік.

— Ти як Тех, живий? - ляпнув він.

— Ні Мік я не живий.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 23. Печера.

Я приходив до тьми поступово, розплющив очі, а переді мною земля і трава, тут почувся поодинокий постріл глайдера. Згадав, бій, павуки, акуратно підняв галасливу голову, озирнувся. Велика туша павука нерухомо лежала на місці бою з кіборгом. Намагаючись, не послизнутися на тілах павуків, неквапом пішов до місця бою. Вигляд павука був страшенно побитий, перекручений і обпалений вибухом корпус. Ноги були переломлені, а бік посічений шрапнеллю. Здоровий зараза. Стрільнув у неї кілька разів не рухається. Поруч на землі валялася шматками частини інших дрібних і не дуже павуків, посічених шрапнеллю і знищених плазовими гранатами. Така собі каша, мішанина плоті з купами павучих ніг. Дехто ще ворухився, їх частини кудись повзли.

— Тех. - крикнув, але мені ніхто не відповів.

Під істотою щось забулькало. Потрібно, мабуть, її відсунути, подивитися, що там із кіборгом. Дорогою до грайдера пристрелив ще пару дрібних павуків повзучих в різні боки. Приготував лебідку, зачепив та відтягнув тушу. Під нею в невеликій ямі лежав утоплений у рідинах павука кіборг.

— Ти як Тех, живий? — спитав я.

— Ні Мік я не живий. - сказав він і встав. З нього стікало шматки різноманітних субстанцій, різних кольорів та відтінків, як на акварелі у художника, таке собі змішання фарб.

— Тебе не зачепив павук?

— Все нормально. - і вистрілив кудись мені за спину - Потім будемо станом і почуттями один одного цікавитися. Тобі зв'язок для чого, за периметром хто стежитиме? - вичитував він мене.

— Я просто думав...

— Потім думатимемо, зараз треба закінчити те, що почали, пішли. - і ми продовжили рух до печери під наглядом глейдерів.

Пейзаж пригнічував. Кучі членистоногих у різному стані з невеликим прожаренням. Дим з печери вже не йшов, але запах стояв огидний. Поки йшли, кіборг трохи відмив себе водою з глайдера, і перестав бути схожим на м'ясника.

— На, - простяг він мені ще один псі камінь - тримай, потім зроблю тобі ще один кулон.

— Ні кулон не треба, вони колються під скафандром, тиснуть, не зручно, мені б щось інше, зручніше. Дякую. - ми вже підійшли до входу печери та Тех запустив розвідника усередину.

— Усередину підемо в такому порядку. Я попереду, ти ззаду. Зрозумів. На бічні відгалуження поки не звертаємо уваги, йдемо до лігва.

— Думаєш, там ще є хтось?

— Великих точно немає, а щось середнє напевно. - Тех направив зброю в надра печери й щось натиснув, пролунав неприємний писк.

— Що ти зробив?

— У печерах добре використовувати проти павуків низькочастотні коливання, у межах 80-400 Гц, змушують завмирати їх чи нападати. Ця частота відповідає звуку, який видають істоти, які є небезпечними для цих павуків. Метрів за десять-двадцять вони чують, а далі тільки коштом своєї павутини відчують рух. Павутину ми спалили, тому радіус сприйняття в них тепер малий. Включає нічний режим шолома і пішли.

— Я зрозумів. - і ми акуратно рушили до печер.

Навколо була суцільна горіла павутина, без початку і кінця, посередині стелі звисали пучки ще якоїсь чорної субстанції. У режимі нічного бачення все мало інший вигляд, фантастичний.

Відразу за входом, був найімовірніше блок управління шахтою. Він складався з чотирьох кімнат, скрізь було павутиння, всюди були розкидані кістки та черепи різних звірів і людей теж, на підлозі та на рештках механізмів товстий шар пилу. Хто тут тільки не жив у цих печерах за ці сторіччя. Ідучи, розмірковував я, що тут цікаво добували. Далі був коридор, що веде до стовбура шахти, з невеликими відгалуженням, типу комірок або спеціальних кімнат для механізмів шахти.

Коридори всі вели вниз на підземний рівень. Минувши величезну стоянку іржавих вагонеток, опинилися біля великого вантажного ліфта. Павуки поки не траплялися, Тех постійно перевіряв кімнати низькочастотними коливаннями, перш ніж зайти. Судячи з великої панелі управління, нижня частина печери у кілька разів перевищувала надземну. І збудована шахта була ще до війни, використовувався укріплений пінобетон, все трималося навіть тріщини ніде не було.

— Тут багато підземних поверхів? — спитав я кіборга, спостерігаючи, як він розглядає розгалужену схему шахти на стіні.

— П'ятнадцять ярусів. Дванадцять відпрацьованих жил, одна в розробці, одна основна, найвища додаткові виробництва, майстерні, склади, інші кімнати. Розвідник уже у шахті ліфта і спустився на три яруси, лігво павуків знаходиться нижче.

— Глибоко залізли. А як ми туди спустимося?

— Трос і лебідка це все, що нам знадобиться. Розвідником внизу помічені пересування невеликих павуків. Треба бути обережнішим.

Ми приготували всі необхідні пристосування і насамперед кинули кілька тіл павуків униз, раптом у засідці хтось сидить за боковим відгалуженням. Але ніхто не реагував. Хто в дитинстві на мотузці із пластиліном не ловив павуків, я ось ловив. Перший спуск зробили такою принадою, запустили на лебідці рюкзак і спіймали на живця, пристрелили двох середніх павуків. Вони стрибнули та кльонули на приманку. Потім поліз кіборг, ще трьох виманив низькочастотними коливаннями з тунелів та підстрелив.

Потім почав спускатися я, розвідник кіборга знайшов вхід у лігво на тринадцятому підземному ярусі, стіни шахти нагадували швейцарський сир, пронизаний дірками різного розміру. Куди б не подивись, скрізь висіла обгоріла павутина — свідчення пожежі та вибуху газу, до якого ми доклали руку. Шахтні тунелі мали стандартну форму і були затягнуті хаотичними шматками

павутини, відгалужуючись у різні боки та на різній висоті від центральної шахти ліфта. Було ясно, як утворилися ці тунелі, їх прокладали, шукаючи шляхи до потрібних людям компонентів і цим створювали під поверхнею заплутаний лабіринт. Всюди були останки павутиння, що горіли та прилипли до стін, служачи нав'язливим нагадуванням про невидимі небезпеки, що ховаються в тунелях.

Кіборг вже давно досліджував основний тунель лігва, а розвідники шлях і ситуацію попереду. Мої почуття були загострені до краю, і я не міг позбутися відчуття, що за нами спостерігають тисячі очей. Здавалося, кожна тінь таїть у собі невидиму загрозу, ці дрібні павучки, що бігають і хрумтять під ногами, стежать за тобою. Хоча кожен крок наближав нас до серця лігва, прихованого під поверхнею. Тут була присутня купа дрібних павуків, що постійно снувала під ногами, сюди, мабуть, потрібен вогнемет, щоб випалити всіх до одного, так думалося мені. Бо вони були всюди, і всі плели павутиння без перерви. Інші ж навпаки більше бігали, ніж плели. Проте кіборг рухався вперед із непохитною рішучістю та обережністю.

Несподівано для мене тунель закінчився, і я вийшов у природну печеру, зі сталактитами зверху і сталагмітами знизу, частина з них була оплетена павутинням. Тут стояв Тех і дивився на велику мембрану аномалії, розтягнуту на всю ширину цього природного геологічного утворення.

— Це вони виходять, всі прийшли звідти? – висунув таку версію я.

— Є таке припущення. – погодився він. – думаю вони зробили лігво в нашому світі, тому що в них на планеті щось трапилося.

— І що далі?

— Он бачиш кокони людей, - показав він на мотки павутини - збирай і носи до виходу, а я подивлюся, що на тій стороні. Збирай все цікаве, на базі розберемо.

— Що там хочеш знайти? – вказав я на аномалію.

— Не знаю. Мені потрібно це зробити для розуміння чому вони сюди прийшли, що там такого небезпечного. Максимум мене не буде дві години, потім відходь.

— Прийнято. - він увімкнув поле і рушив в аномалію. Мембрана заблищала від зіткнення з полем костюма і Тех зник у ній.

Добре за роботу. Накидав собі план робіт і почав тягати кокони до виходу з цього ярусу. Усього набрав близько сорока, десь із десятків тут були люди, інші різні тварини та ще інші не зрозумілі мені істоти. На базі дівчата розберуться. Коли тягнув один товстий кокон з нього випав рюкзак з нашитою цікавою аббревіатурою, місцевою мовою це перекладалося як мисливці на псі монстрів. Я думаю, якщо вчені бази використовували компоненти з тварин, то й на планеті є групи, які роблять те саме. Схоже я однією такою і зіткнувся. Звичайно, можуть бути й інші варіанти, наприклад ловлять їх для розваг, або на потіху публіці, та й на видобуток з них псі кристалів. Потрібно буде розпитати Теха, або Філа, вони повинні знати хто це такі. Але цим не пощастило, зважаючи на те, що вони тут знаходяться.

Раптом розвідник зафіксував шерех із початку тунелю від шахти ліфта. Направив його ближче до джерела звуку, лізуть дрібні павуки до пів метра заввишки. Я глянув з-за рогу, озирнувся на всі боки та підповз під зручне для стрільби прикриття, це було навалене каміння, звідси кращий огляд. У проході побачив перший рух і одразу ж вистрілив чергою, потім зрушив на

другий бік купи й знову чергу. Трохи підвівши голову, намагався розібрати щось там у темряві коїться. Рух повторився, я прицілювався, але знову поки що стріляти не став. Не бачу де вони. Над головою пролетів пучок павутиння, от зараза, мало не зачепив. Дрібних перебив, а той ховається за їхніми тілами. Розумний, але розвідник знайшов його. Перебіг ближче, кілька пострілів, усе нарешті дістав. Однозначний висновок потрібно більше тренуватись, рухаюся як слон.

За наступну годину підняв кокони на верх, залишилося дочекатися Теха з аномалії. Поки в печерах було спокійно, я ще раз пройшовся по кутах печери знайшов кілька шматків зброї та спорядження, робити було нічого перебирав бази, які наступні будуть вчити, та перезапустив чергу. Раптом мембрана дивно завібрувала, я намагався розглянути, але вона була не прозора, ось ще одна хвиля і ще, щось там на тій стороні відбувається. Потім з неї накульгуючи вискочив Тех і впав, ззаду нього мембрана ще кілька разів сіпнулася і завмерла. Я кинувся йому на допомогу.

— Чим тобі допомогти? - нога одна точно була переламана.

— Переверни мене, допоможи. - я перевернув його та опер на найближчий сталагміт. Він поправив ногу і подивився на мембрану, вона вже не смикалася.

— Ти знайшов, від чого павуки втекли? - виглядав він паршиво, весь бойовий скафандр був побитий і обпалений.

— Там у них теж лігво було і мабуть, частина павуків якось потрапила в момент відкриття аномалії в наш світ і тут обжилася. А решта там воюють з якимись жуками, які вогнем плюються. Ось я теж повоював, ледве втік. - він ще раз поправив ногу, і вона стала зі скрипом на місце.

— І як ми тепер нагору, нумо я тебе перетягну до лебідки. - вже прикидав, як цю тушу тягнути буду.

— Дай мені десять хвилин, сам дійду, — і я помітив, як на його скафандрі пошкодження почали затягуватись. Ось це скафандр і мені такий потрібний. - Що тут було поки був відсутній?

— Нічого, кілька разів стрільнув, усе перевіз і позбирав. Що ми робитимемо з печерою може її завалити, підірвати?

— Ні, поки не треба, там усередині руїни міста, треба буде ще раз як не будь сходити, як заспокояться супротивники.

— Це цікаво, а хто там жив, скинь відео, я потім подивлюся на базі.

— Лови. Хто там жив не знаю, але іноді в аномаліях трапляються руїни. - Кіборг почав підійматися, кілька разів зігнувся, щось ще клацнуло всередині, він пострибав і попрямував до виходу. - Ходімо.

Ми піднялися на верх, а тут уже бігають з десятків собаки подібних тварин і потрошать павуків. Тих дістав гвинтівку і сказав мені тренуватися, а сам пішов вирізати псі каміння у павуків. Через годину ми вже були на базі, і розвантажували й м'ясо, і кокони. Філ на тиждень забезпечений, і я гадаю тепер тут буде спокійніше. Перекусив з ним смаженим м'ясом, і вирішив поставити запитання по рюкзаку з нашивкою.

— Філ ти у нас із міста, маєш знати, що то за знак? - я показав йому аббревіатуру.

— Це підрозділ одного з кланів, мисливці на аномальних тварин, привозять до міста здебільшого інгредієнти з них, а наші вчені вже роблять з них ліки. Небезпечна робота, але прибуткова, можна багато за раз заробити, обов'язкові умови приймання, це наявність неймережі, мати розучені бази та навички, плюс спорядження - важко зітхнув він.

— Скільки їх зазвичай у команді?

— П'ятеро людей.

— Ми привезли, їх усіх з печер, там у коконах напевно і є команда, пішли подивимося. - треба було приблизно дізнатися ціни на спорядження та зброю в місті. Філ з нетерпінням кинувся перевіряти. А Тех десь пішов у бункер.

Я підійшов до першого кокона, зняв павутиння, це людина, чоловік. Знак відрізняється. На ньому були штани, черевики, кофта, легка захисна куртка-бронезилет, з купою кишень і зброєю в кобурі. Мабуть, спіймали вночі, уві сні.

— Філе, а це хто такі, що це за знак,

— Це бандити, а можуть бути й кочівники чи работорівці. Тут у пустелях когось тільки не зустрінеш.

— Тоді допомагай знімати найцінніше, окремо, а сміття окремо. - він зі старанністю став допомагати.

Три перших кочівники були абсолютно однаково екіпіровані. І у кожного по банківському чіпу і всяка дрібниця. Третій мужик був товстим, колись, але вже в комбінезоні та з якісною захисною курткою-бронезилетом, мабуть, командир, дбав про свою безпеку. Хоч він зараз і валявся зламаною і висушеною лялькою, але жалості в мене чомусь зовсім не викликав. Тому що в наступному коконі ми знайшли жінку з рабським нашійником. В жінки взагалі нічого потрібного немає, а з боса цієї команди Філ стягнув його спорядження і відклав у бік гарного. Кобура з бластером, голкомет, станер, абордажний ніж, куртку бугая, з великою кількістю як внутрішніх, так і зовнішніх кишень. Виходив такий своєрідний рюкзак для дріб'язку, який завжди із собою. Філ з його кишень усе старанно витрушував.

Приймаємося за п'ятірку мисливців.

На всіх був широкий пояс, одягнений поверх їхніх комбінезонів, він дуже зручно підходив під перенесення різних дрібних речей у поході. Голкомет був один і два бластери, решта, напевно, десь у печері. Можливо, вони відбивалися, потрібно буде наступного разу пошукати й там, на чому то вони ж приїхали. Хороші у всіх куртки, як у товстуна бандита. Поки що далі вивчати їхні можливості я не став, але розуміння того, що це далеко не такий простий бронезилет, до мене вже прийшло. Штани, черевики, дріб'язок. Начебто все, а ще ж залишилися рюкзаки, їх було всього дві штуки. Там були сухі пайки, вода, речі, запасні обойми до голкометів, знайшлася карта місцевості та по дрібниці різних похідних наборів.

— Ну, що Філ скажеш видатний видобуток, скільки це все буде в місті коштуватиме? Нумо по черзі ціни називай. - і він назвав приблизну ціну кожної речі й загальну всього що тут назбирали, виходило приблизно на сімдесят тисяч кредитів. Але це якщо продавати, а таке ж купити вживане буде дорожче десь на тридцять відсотків. Поки він пояснював я викликав кіборга з внутрішнього зв'язку.

— Тех, це все забирати чи тут залишимо?

— Залишай тут більшу частину й озброїш Філа, подивимося на його реакцію, треба перевірити, я думаю він таких грошей з роду не бачив, як би не накоїв справ. Дай йому псевдо розблокований голкомет, з купи, що світиться, подивимося, що він буде робити.

— А ти хитрий. - зауважив я, кіборг діє дуже розважливо, в деяких ситуаціях.

— Скільки вас таких було, а потім у спину стріляєте, набридло. Зброю всю перебирати потрібно, броні куртки звичайні під нейромережу, комбінезони лагодити, чіпи перевірити ну ти й сам знаєш.

— Я зрозумів тебе.

— Філе, що тобі з цього треба. - запитав я його прямо. Він спочатку загорівся, а потім знітився.

- Ви й так багато чого дали.

— Добре, збільшимо ще на місячний цикл твоє відпрацювання, можеш брати все, що тобі потрібно. - Він метнувся до речей і взяв всього, але по одній штуці, крім зброї. Я підійшов до зброї та видав йому один, той мічений кіборгом голкомет. Він із вдячністю прийняв. На його обличчі була щаслива посмішка. - Точно все?

— Тепер точно. - відповів він і пішов все прати.

Всі знайдені чіпи зібрав і з кристалами поклав в одну кишеню на перевірку. Інші знайдені трофеї, зброю, куртки, комбінезони я закидав у рюкзаки, заберу на базу, полагодимо. Зрозумівши, що зі збиранням трофеїв закінчено, я опустив очі та задумливо глянув на розпростерті, на підлозі тіла. Відкритим залишалось питання, що мені з ними робити. І зараз я мав на увазі не трофеї, а тіла, які лежали на підлозі.

— Тех у тебе немає приладу перевірити, чи є нейромережа?

— Є, зараз принесу. Старі, першого та другого покоління, легко визначити у них роз'єми є для підключення на тілі, а в нових вже немає такого, йду.

Розібравшись із приблизною наявністю в тілах нейромереж, ми почали збиратися до від'їзду. Дали останні настанови Філу і вирушили назад на базу.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 24. Кочівники.

Ми виїхали, коли сонце почало свій спуск за далекий обрій, його промені кидали тепле свічення на пустельний краєвид барханів і випалену пустелю, що розтяглася на сотні кілометрів у кожному напрямку. Попри красу заходу сонця, у повітрі панувало почуття запустіння, що нагадує про суворі реалії життя на цій неблаганній планеті. Стоячи на вершині бархана, я дивився на нескінченні простори, що лежали переді мною, милуючись заходом

сонця. Пейзаж давав мало втіхи, пісок проникав у кожную тріщину мого скафандра, постійне нагадування про негостинне середовище, в якому я опинився. З усім тим, попри труднощі в мені все ще залишалася надія, коли я спостерігав, як старий день добігає кінця. Стоячи тут, купаючись у згасаючому світлі сонця, я не міг не поставити питання, що принесе мені завтра. Чи буде це день тріумфу та успіху, чи він загрожуватиме новими викликами та небезпеками? Лише час покаже.

Але зараз, у цей швидкоплинний проміжок між днем і вночі, я дозволив собі зберегти надію, повірити, що завтрашній день обіцяє новий початок і шанс на світліше майбутнє. І з цією думкою я відвернувся від заходу сонця, готовий зустріти все, що принесе завтрашній день, укріплений стійкістю людського духу і непохитною рішучістю перебороти всі свої негаразди. А поки наздоганятиму Теха, тут до бази залишалось кілька кілометрів. Приїхали вивантажилися і зайнялися своїми справами. Увечері у нас на базі буде новий співробітник.

Розсортював усе привезене місцями на складі, де його потім перевіре або розбере на запчастини технічний дроїд. Куртки відніс у чистку, залишилися групи людей та кокони з тваринами. Дорогою зустрів Еллі, вона курсувала то до Зака то до дівчат.

— Доброго вечора Елла. Як ви тут маєте?

— Нормально, Зак працює я йому допомагаю в розрахунках, а дівчатка там з речовиною працюють знайшли ще один приємний бонус. - за секретом мені розповіла Елі.

— Сподіваюся, увечері розкажуть.

— А що ти везеш?

— Це їм роботу, — посміхнувся я — на поверхні шахту з павуками знайшли, це люди з планети та тварини з аномалій. Вони будуть раді новим дослідженням, сподіваюсь.

— Я побігла до Зака, йому поїсти несучу, - показала вона порцію з харчового синтезатора, - працює і поїсти йому спуститься ніколи.

— Передай йому привіт. Нехай увечері до оази підходить.

— Дякую передам. - вона пішла далі.

Я поштовхав платформу до кімнати для складування зразків. Вивантажився і зазирнув у кімнату до дівчат. Вони обидві щось уважно вивчали на планшеті.

— Привіт дівчата, - привітався я, Кіра мені посміхнулася і помахала, а Ліка махнула рукою, зайнята. - я вам там привіз зразки з печер, складавав де завжди. Прийміть відео та список на нейромережу, відправив.

Вони ще щось побурчали. Зайняті всі, один я бовтаюся по базі як неприкаяний.

— Що б увечері прийшов на діагностику. - долинуло від Ліки в спину. Згадали. Головне, щоб на мені нічого не випробували, що вони там знову знайшли, експериментатори.

Після всього доставляння — щільна вечора, навіть трохи скучив по зелені з оази, все м'ясо та м'ясо. До загального збору ще пару годин піду перевірю, що ми там назбирали за кристали. Суми на чіпах рахувати сенсу немає, будемо все скидати на один чи кілька, щоб скрізь була однакова сума, може-таки, колись знадобитися. Вся важливість у кристалах тільки там є

потрібна інформація та бази. Пересортуємо і почнемо, зі знайденого в бункері цікавим виявилася база стрільби зі спеціалізованої снайперської гвинтівки, але ні гвинтівки, ні патронів я до неї не знайду, тому відкладемо. Решта життя у форті та особисті спогади, викликав ШІ та потроху йому скидав, подекуди переглядаючи цікаві моменти. Поки все це робив без відокремлення корисного від марного, сподіваючись виконати це трохи пізніше або ШІ відсортую і вичленує необхідне з життя жителів планети. Так і вийшло на одному із записів з'ясувалося, куди виходить підземний хід з форту, і це була шахта, де ми били павуків. Один з тунелів розробки корисних копалин проходить під фортом, і туди прокопали прохід. Логічне припущення, скинув відео кіборгу, нехай думає чим його відкопати.

Так, наступні кристали мисливців на тварин у зчитувач. Ця партія мені піднесла подарунок у вигляді пригод одного з мисливців у місті. Тут було хто де скуповує і продає зброю, розмови, обговорення, тактики проти певних тварин та їх звички та багато чого цікавого. Це обов'язково потрібно переглянути кілька разів, скинув копію кіборгу. Ще було кілька баз зі стрільби та зброї, але ці ранги були в мене вивчені. Цікавою була база саме мисливців, але не ліцензійна, скажімо так, ШІ обіцяв її перевірити на закладки. Виявляється, таке теж можливо, все, начебто закінчив розбирати кристали.

Знайдені чіпи загалом принесли п'ять однотипних чіпів по п'ятдесят тисяч кредитів, лєвова частка була від мисливців.

— Тех, ШІ мені потрібна консультація.

— Так, слухаю. - відповів кіборг.

— Ми знайшли тіла, мисливців, кому тепер належить все знайдене? Чи не прийдуть до нас потім і вимагатимуть назад. Нейромережі, спорядження чи креди?

— Я зняв би нейромережі та прикопав би їх. - відповів Тех. - але в ШІ інші правила, він їх розпізнає та занесе до своєї бази пам'яті. Потім будь-який шукач зможе визначити, як вони тут з'явилися. Даремно тільки тіла показали Філу, він може пробовтатися. Тому пропоную трупи здати у місті, у філію мисливців. Перевірити тільки на імпланти, може трапиться щось цікаве. Але спорядження належить тому, хто знайшов, хоча зазвичай нічого не залишається і від тіл.

— Спадкоємці може якісь є? Вони не можуть прийти потім, вимагати свою частку?

— Виключено.

Всі кристали з непотрібними записами почистив і склав у рюкзак, туди й вирушили й повні чіпи, а порожні склав окремо. Час на нараду. Піднявся на другий рівень в оазис, а тут вже всі зібралися, привітався із Заком. Тут же сидів і новий хлопець, сьогодні виведений із мед капсули та вилікуваний після заморозки. Звали його Іс. Виглядав хлопець погано, худий, як після хвороби, скуйовджений, напружений, але в очах танцювали пустотливі вогники, юнакові на вигляд було не більше двадцяти п'яти років.

— Почнімо, - запропонував я - по черзі, ШІ, Тех, Ліка, Зак.

— База працює, ресурсів у достатку, аномалії стабільні. Усі ремонти за планом, перебираю залишки та сортую прилади на складах. - прозвітував ШІ.

— Корабель готовий, заправлений, готовий злітати до міста, там заправимося. Форт на стадії ремонту. Потрібно скласти запити, що кому потрібно у місті. Прошу відправляти все мені на

нейромережу. - прозвітував по зв'язку кіборг.

— Пацієнта вилікувано, відхилень немає. Сьогодні перевіримо Міка, та можемо класти наступного. З мисливців витягли всі імпланти, найцікавіший на +50 до захисту від псі атак, його й поставимо сьогодні. За речовинами з'ясували, що з тварин з шостого рівня можливо отримати збільшення реакції тіла та швидкість, а тварин з третього рівня прокрашуються рецептори людини. Речовини мало, потрібно більше. Далі дослідження піде за тим, що ви привезли з форту. У мене все. - відзвітувала Ліка.

— По щиту, - почав Зак - поки великих проривів немає, вже знайдені варіанти опору аномалії на щит і варіанти відштовхування один від одного, але занадто маленький ефект. Бракує енергії та при такій взаємодії структур знадобляться роки для зсуву на десять сантиметрів. Шукаємо варіанти, проводимо розрахунки. Поки так.

— Підсумуємо, усі займаються за своїми напрямками, складаємо списки першочергових потреб. Якись побажання чи питання? - запитав я.

— Ми б хотіли з'їздити з Лікою у форт, подивитися, розвіятися. - це запропонувала Кіра.

— Подивимося по ситуації, тепер до тебе Іс. Як ти себе відчуваєш? - звернувся я до нього.

— Нормально, дані від ІІІ отримав, ситуацію в принципі зрозумів, спасибі що вилікували. Я тоді й не сподівався хорошого результату. А зараз себе добре відчуваю і завтра готовий приступити до покладених на мене завдань. Спорядження мені видали. Ще раз дякую за надану довіру, я не підведу. - він якось ляснув себе в груди двічі та на цей заклик відповіли Зак та Елла.

— Це що таке було? - запитав я Зака тихесенько.

— Привітання роду. - пояснив він.

— На сьогодні все, можете бути вільними. Зак покажеш хлопцеві кімнату, бо мене знову в капсулу кладуть.

— Добре. - і вони покотили хлопця коридором, а за мене взялися Ліка з Кірою.

— Давай доступ до нейромережі побачимо, що там у тебе. - почала знову щось перевіряти та звіряться зі своїми даними. Потім вони мене потягли в мед відсік. Знову кришка закрилася.

Прокинувся вже вранці, коли кришка підіймалася в медичній капсулі, схоже, сканування стан організму було проведено, імплантат встановлений.

— Рада повідомити тобі, що обстеження пройшло успішно і тепер можемо обговорити твій стан, - повідомила дівчина, одягнена в комбінезон, що обтягує її фігуру. Я вирішив посміятися, вічно мене чимось напихають або досліди проводять.

— А хто ви дівчина і де я перебуваю? — спитав я, прикидаючись, що нічого не розумію. Бачили б ви обличчя Кіри. Вона витріщила очі та хапала ртом повітря, а потім втекла. Я почав одягатись і вже зібрався виходити, коли залетіла Ліка.

— Ти, що собі дозволяєш, — ганяючись за мною довкола мед капсули, кричала вона.

— Жінка, що ви від мене хочете - кричав я, зображуючи переляк. Вона зупинилася червоніючи, а я встиг вискочити з мед відсіку і мало не збив Кіру.

— Привіт, Кіро там твоя подруга в гніві. - і побіг далі, а що робити, нудно. Кіра так у ступорі й стояла на місці. А ззаду пролунав крик.

— Яка я тобі жінка, ну отримаєш ти в мене. - щось вона там ще кричала, але я вже зник за поворотом.

Відчуваю себе нормально, імплантат став, бази вчилися швидше поки я спав. Потрібно зібратися, екіпіруватися, поїсти та можна працювати.

— ШІ, що в мене сьогодні за планом?

— Проведи екскурсію хлопцеві. Покажи, що де знаходиться, що в якій аномалії водиться. Акуратно все роби, і навщо ти засмутив дівчат.

— Вони як роботи звітують, точнісінько як ти. Хотів розвеселити.

— Що ж. Розвеселив Ліка собі місця не знаходить. Обіцяли тобі помститися.

— Я їм більше не даюся. - відповів я. - Вони точно мені щось вкололи, не поводився я так ніколи. Це всі їхні експерименти боком вилазять.

— Я передам їм твої слова.

Наступні дві години я водив хлопця до сьомого рівня по базі показував, що де знаходиться, як обороняється, яких тварин з якої аномалії чекати й т.д. А товариський хлопець Іс у відповідь розповідав про своє життя на базі та роботі, яку він тут виконував. Виявляється, до двадцяти років він жив зі своїми батьками у місті на планеті. Вони були представниками роду, а сюди він був направлений для стажування разом з командою, яка і проводила експерименти в лабораторії. Коли сталася катастрофа з аномаліями, то майже вся його команда загинула, залишився живим він і ще один лаборант. Бились до останнього за територію бази, відступали, ставили барикади, але нічого не допомагало, йому відкусили руки та ногу, пошкодили тіло. Пораненого полікували та поклали в заморожування. Раптом з нами зв'язався Тех, він був в ангарі, щось доробляв кур'єру.

— Мік озбройся і рухайтесь оперативне до сьомого поверху. Є підозра, що у бік місця падіння кур'єра і капсули рухаються кочівники. Зовнішня система спостереження засікла стовп пилу в пустелі в цьому напрямку.

— Чим це нам загрожує?

— Знайдуть місце посадки капсули, потім місце падіння корабля, і будуть розширювати пошуки, натраплять на твій корабель, а нам треба з нього зняти ще двигуни.

— Я зрозумів, які наші дії?

— Варіант підняти кур'єр, перетягнути його низинами вночі до твого корабля глайдером, зняти двигуни та повернутись назад.

— А як нас помітять?

— Тоді варіант другий ми рухаємось у місто, не повертаючись до бази.

— Тоді за справу.

Інтерлюдія

Темрява в пустелі миттєво опускається на землю, перш ніж щонаочі кілька хвилин кидати танець згасаючого світла і глибоких тіней, перетворюючи дюни на замерзлі океанські хвилі. Потім настає найблагіший момент. На небі сяють зірки, а блідий лик місяця перетворює пустельний ландшафт на сюрреалістичний світ. У цей час кочівники розводять багаття, зручно сідають і розпочинають бесіду, яка була одночасно віддушиною для дорослих і академією для молоді. Про що вони говорили, що їли, що пили?

Деякі згадували колишні сутички з ворожими племенами, бандитами та тваринами з аномалій, згадували з переказів легенди про мир до катастрофи та після. Інші розповідали про іномірців, яких бачили один раз у житті. Про перекази говорили, про пустелю, про героїв, про сліди на піску і в небі, про колишніх правителів родів, про здобич і знахідки в пустелі. Ці ночі біля вогнища є невід'ємною частиною повсякденного життя кочівників і важливою традицією роду. Саме в таких загальних дискусіях у них виробилася звичка приймати важливі рішення виключно колективно і завзято відкидаючи індивідуальні думки. Така родова демократія пізніше стала основою політики кочівників.

Зараз саме велася така розмова у колі старійшин, що складається з п'яти чоловіків. Кожен відповідав за свій напрямок у клані. Вони сиділи на переносному настилі застеленим килимом і пили гахву в крихітних філіжанках у формі піали.

— Як ти вважаєш Хас, скільки нам залишилося йти до місця падіння корабля? – спитав чоловік, одягнений у білу гандуру.

— Щонайбільше два дні, передові розвідники перевірять територію. Третього дня будемо на місці. – сказав один із тих, хто сидів.

— Сліди сторонніх є на піску? – запитав інший бородатий чоловік.

— Лише тварин. – слідопит кочівників бачить і відчуває пустелю так, як не дано це зробити жодному іномирцю, для якого вона лише осередок піску та каміння, де немає місця нічому живому.

— Якщо все-таки будуть конкуренти, чи хто вижив у капсулі?

— Свідок падіння корабля запевняв, що він різко падав із космосу, потім вирівнявся в повітрі ночі та відстрілив рятувальну капсулу. Впав у напрямі міста. У цій частині пустелі немає ні наших племен, ні банд, ми вийшли, як зібрався караван. Тож мінімальний ризик. Так, ми дали невеликий гак на шляху до міста, щоб перевірити місце падіння, але я впевнений, якщо ми тут знайдемо корабель, це окупить нашу затримку в дорозі.

— Іномирцю з капсули запропонуємо опіку, в обмін на залишки його корабля та чудових залізних інструментів для нас. Мине час, чужинець піде, у нас залишаться потрібні нам речі. Усі будуть задоволені.

— Нехай буде так.

У міру того, як розмова плавно переходила до інших тем, стало очевидно, що, попри відмінності у поглядах, групу, як і раніше, поєднує спільне почуття товариства, всі кочівники так чи інакше пов'язані спільним досвідом мандрів просто неба. Серед невизначеності у поглядах можна було

знайти втіху у спокої пустельної ночі. Для кочівників темрява приносила відчуття спокою та оновлення, оскільки пустеля оживала від руху нічних істот, у сяйві місяця і мерехтінь зірок краса пустельного пейзажу стала ще глибшою, полонивши почуття і хвилюючи їхню душу.

На ранок наступного дня караван рушив далі, знайшов місце падіння капсули, місце битв Кіри з аномальними тваринами. А на вечір він прийшов до місця падіння кур'єра. Слідопити розширили пошуки та знайшли місце падіння ще одного корабля, до нього караван вирушив наступного ранку.

— Бачу на корпусі корабля людину, — передав по зв'язку слідопит. - Він нас чекає, поряд далекобійний та патрульний дроїд із турелями. У небі помічені розвідники.

— Він озброєний, як одягнений?

— У незвичайному скафандрі з гвинтівкою, знаків клану або роду не помічено.

Кочівник квапливо підняв бінокль. Слідопит мав рацію. Один з екіпажу корабля, не ховаючись, стояв на корпусі.

— Надсилай волонтера, нехай дізнається, що він хоче.

Сміливо з кочівників виїхав невеликий флаєр і розмахуючи білою ганчіркою — стародавнім знаком перемир'я, виїхав до корабля.

Сонце вже світило яскраво, помітно було добре, корабель вже піддавався мародерці, були зняті двигуни, прорізані дірки в корпусі, ще була поряд якась дивна конструкція з розбитих капсул. Кочівник із білим прапором зупинився у нерішучості біля корабля. Хвилину здавалося, що людина, що стояла на кораблі, не збирається вступати в переговори. А потім вона рушила до перемовника, вони один з одним переговорили та з несподіваною виразністю в навушниках кочівників зазвучав голос, він говорив на їхній частоті зв'язку.

— Навіщо ви прийшли, це наш корабель? — молодий голос чоловіка пролунав у зв'язку.

— Як ти можеш довести, що то ваш корабель? - одразу зорієнтувався старійшина, а слідопити почали старанно оглядати периметр.

— Мій друг на ньому впав із космосу. Можу скинути відео де його дістають із нього. - відповів хлопець.

— Вас небагато - запитав один зі старійшин - ми можемо вам допомогти влаштуватися на цій планеті, а ви з нами поділитесь знайденим. З планети виходу нема. Допоможемо реалізувати зняті вами запчастини, їх потрібно доставити до міста, потрібен транспорт. - почав перераховувати він.

— Дякую, але ні, ми самі впораємося.

— Ви не виживите в цьому світі самі, ми готові всім вам надати захист, роз'яснити манери поведінки, познайомити з нашими торговцями, до міста далеко, і я не бачу, на чому ви повезете запчастини.

— Мік з'явився - сказав він на загальній частоті.

І з повітря на висоті десятка метрів з'явився великий космічний корабель, його плавні обводи

казали, що це швидкий і небезпечний корабель. Уся зброя була спрямована на кочівників. Але вони залишилися стояти, сміливо дивлячись на машину, що зависла в повітрі.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 25. Місто.

— Кочівники в моїй особі вітають господаря корабля та його супутників, — вийшов уперед перед дулом корабельної пушки один із кочівників у білому халаті з тюрбаном на голові й трохи вклонився. – Ми хотіли б вести справи з вами, прошу розділити з нами трапезу та поговорити про справи.

— І що тепер робити? - відключивши пелену захисту, я запитав Теха, що стояв позаду мене в рубці корабля. Не подобалося мені це все.

— Сади корабель на поверхню розмовлятимемо.

Перед нами розгорталася картина впорядкованого хаосу, де кожен із кочівників знав, що йому робити. Вони швидко зорієнтувалися, буквально за десять хвилин розкинули намети на найближчому пагорбі. А на відстані від нього на іншому пагорбі був встановлений намет, біля якого вже піднімався сизий дим і розлітався запах їжі, що готується. Ми в цей час посадили корабель і розподілили ролі в контакті з кочівниками.

— Іс ти охороняєш периметр навколо корабля. — почав роздавати команди кіборг. – Ми з Міком йдемо налагоджувати зв'язки. Там будуть п'ять старійшин, тобі головне відповідати чітко і слухати мене. Нічого у них не проси, не цікавишся нічим. Довго пояснювати, просто перед будь-якою відповіддю слухай мене.

— Зрозумів. - і ми рушили до намету на глайдерах, знадобиться додаткова вогнева міць якщо щось трапиться. Зупинилися біля намету, я відключив шолом скафандра і попрямував усередину. Кочівники встали, і намет наповнився гомоном голосів. Усі вони, п'ять старійшин, промовляли мені незрозумілі слова. Я зрозумів, що це якесь традиційне звернення до гостя. Кожен з них сказав свої слова. Наприкінці їхньої промови я вловив лише ім'я, своє ім'я. Подальше вів розмову один зі старійшин.

— За нашим звичаєм, перед початком розмови треба поїсти, сідайте - він показав мені місце на килимі перед ними, а самі вони вже розсідалися.

По зв'язку зі мною Тех командував, що робити. «Сідай так, щоб ступні не були звернені у бік когось із присутніх: це вважається образливим.» Я подивився, як вони сіли та сів так само. По колу з мене пустили таз із водою. "Помий руки, зараз ви будете їсти, а тільки після говорити, вони оцінять тебе і твою поведінку за столом". Тех залишився стояти трохи позаду мене, не знімаючи шолома.

— А ваш друг не сідатиме? - запитав мене інший старійшина.

— Ні, він не голодний, він працює. – відповів я.

Два кочівники до намету внесли основну страву і пішли. «Існує місцевий спосіб приготування «фаршированого» м'яса. У тушу тварини закладалися інша тварина, попередньо набита зміями та коренеплодами, а потім це все вирушає в черево їздової тварини й довго печеться в печі, викопаної в піску. Сьогодні таку м'ясну «матрьошку» спробувати тобі навряд чи вдасться, але це принесли «гузі» – аномальну тварину фаршированим птахом та коренеплодами, популярну страву кочівників. Кожен відрізає своїм ножом шматок, що йому сподобався.» М'ясо подали цілком, на величезній страві, я навіть розгубився, звідки починати. Кожен зі старійшин відрізував собі по шматку і поклав на тарілку, залишився один я, так десь у мене був ніж. Коли я його дістав, кочівники перестали жувати, один навіть поперхнувся. Тех це помітив, я трохи теж застиг як би вибираючи який шматок відрізати, але продовжив тягнути руку з ножом до м'яса. «Не знаю чому вони застигли, роби поки що теж саме, що й вони.» Я відрізував шматок і акуратно їв над тарілкою, намагаючись не обляпатися і наслідуючи дії старійшин, вони уже з новим інтересом розглядали мене і ніж, що лежить на тарілці. На столі так само були коржики, зелень, і не зрозумілі мені коренеплоди — все це теж старійшини їли зі столу, а я здебільшого пробував. Всі ще кілька разів відрізали собі шматки м'яса, і при наближенні до страви з м'ясом, кидали короткі погляди на ніж. Здався він їм.

«Кочівники мають традицію дарувати гостю те, що йому сподобалося. Тому їж і не заглядайся ні на що. Як закінчите їсти розпочнеться розмова, я стежу за ситуацією навколо, все спокійно з їхнього табору ніхто не виходив, все також їдять. Філ з'єднувався з ШІ з форту, у нього все нормально, працює за планом і звіти шле, на базі теж все нормально. Через деякий час всі наситилися і знову принесли чан із водою і починаючи з мене всі вимили руки. «Мовчи нехай кажуть»

— Наш рід хотів би вести справи із вашою командою. – почав він, але я мовчав – можливо, у вас є щось на продаж.

— Що вас цікавить, скиньте на нейромережу список ми подивимося. І можете скинути те, що у вас є. - Мені прийшло два файли, я їх переслав кіборгу. Ми заглибилися у вивчення. Цікаво було подивитися, що вони везуть у місто зі знайденого у пустелі. Декілька пунктів відзначив Тех, які обов'язково потрібно перевірити.

— Що ви збираєтесь робити із рештками корабля? – «кажи, що треба багато що зняти»

— Ми ще не все зняли та плануємо повернутися після міста за рештою запчастин.

— Ви рухаєтесь до міста, у нас там є зв'язки, ми можемо домовитись на взаємовигідних умовах для вас. Також залишимо кілька досвідчених кочівників, вони знімуть потрібні вам запчастини та охоронятимуть судно, а все інше залишите нам. «Погоджуйся, я все потрібне зняв, залишилися десь у рубці тільки цікаве»

— Половина видобутку нашої команді. – пішов гарячий торг, погодилися на тридцять моїх, але з нашим пріоритетом вибору знахідок.

— По пальному у нас є надійний поставник. Візьміть із собою кілька зі старійшин, вони швидко на місці все влаштують, знайдуть цікаві для вас речі. - «Хочуть використовувати корабель для реклами свого роду і заробити при угодах, можна погоджуватися, але на одну людину, з ними, ми всі знайдемо набагато швидше, звичайно трохи дорожче. Креди є і це не проблема.

— Добре, одного старійшину візьмемо. Може у вас ексклюзивне щось є на продаж? - запитав я, один скосив погляд на іншого і після пари секунд мовчання витягли кілька псі кристалів.

— Ось ці псі кристали. - насторожено відповів старійшина. Я мазнув по них поглядом маленькі, все що вирізав з павуків були в мене, кіборг мені зробив щось на кшталт намиста кейсу для них, деякі в мене були вдвічі більше і світилися набагато яскравіше. Не сховалося від них моя байдужість, вони видихнули. «Запитай по базах»

— А кристалі з базами у вас є?

— Є, зараз принесуть. - принесли близько тридцяти штук.

Я сів перевіряти в зчитувачі кристали, Тех пішов дивитися, що вони знайшли в пустелі. І трохи прорахувався і розблокував усі кристали із захистом за допомогою ШІ. Коли кинувся, то це вже побачили. Домовилися, що кожен п'ятий розблокований кристал віддають мені за роботу. Забрав собі тільки з потрібними базами, а під час перевірки кристалів робив всі копії інформації та передавав їх ШІ. З цікавого була лише база бою підрозділу спеціального реагування, але стара. Повернувся кіборг з потрібними для нього деталями знайденими в каравані та ми почали збиратися вилітати в місто. Пасажир був уже готовий відправлятися, але перед дорогою запропонували посидіти так сказати на доріжку та випити гахву в крихітних філіжанках у формі піали. Велася не спішна розмова, але вбачавши що я не відповідаю точно на деякі їх питання ми завершили посиденьки. Один зі старійшин вже під час прощання попередив, щоб я не показував цей ніж у місті. Дуже рідкісна і цінна річ, де б дізнатися, що в ньому такого цінного, у мене ще й такий клинок є і камінь схожий, але я побоювся питати.

Всі куплене у кочівників зібрали й завантажили, готові вирушати, запустили двигуни, підняли над поверхнею планети корабель, і вирушили в дорогу. Старійшину посадили в каюті, але він і так дивився на всі очі і я гадаю записував усе, що бачив. Хитрожопі хлопці, зловживають гостинністю на кораблі.

— В якому боці місто Тех - він вказав рукою на кам'янисту гряди, над якою низько пливли сірі хмари. І ми попрямували до неї.

Через годину гори збільшилися і закрили половину неба. Над скелями кружляли птахи, а на крутих, важкодоступних схилах виднілися силуети сторожових веж, система оповіщення міста від набігів аномальних тварин. Ми йшли близько двадцяти метрів над землею, швидко минаючи яри та річище річок, Іс помітив групу чоловіків, оточених стадом тварин, і процесію з кількох колісних автомобілів, завантажених зеленою рослинністю. Бачили, як вони махали нам руками.

— У місті думаю вже знають про наближення корабля, у ньому працює система далекого попередження! - сказав кіборг.

— Мік, дивися на вході у ворота міста якийсь натовп. - відстежував обставини Іс.

Ми приземлилися на місцевій автостоянці в передній частині міста, звідки були помітні стрімкі оборонні стіни та овальні металеві ворота, через які легко міг проїхати поїзд. Вхід був захищений чимось подібним до барикад і охоронявся щільно, як і саме місто. Подвійні ряди пінобетонних блоків утворювали високі стіни, оглядові щілини та турельні гнізда. Я розрізнув турелі, встановлені на добре обладнаних вогневих позиціях, і навіть закопані гармати, звернені до непроханих гостей квадратним стволом плазмових гармат, що почорніли від старої кіптяви. Біля напіввідчинених дверей стояли озброєні солдати, які впускали людей одного за одним.

Багатолюдно це було б применшенням. Максимум тут було кілька десятків людей, що тягли пожитки, мотлох і машини з різними вантажами. Чоловіки з потемнілими від сонця обличчями сердито сперечалися з охоронцями на пропускних пунктах, а жінки нетерпляче йшли поруч із

товаром. Ми чули по зв'язку накази солдатів, які явно були незадоволені нашою появою, а також хаосом і бардаком навколо. Наша поява наробила багато галасу, частина солдатів займала позиції, частина відводила людей і бажала прикрити ворота. Але я акуратно сів, намагаючись, щоб зброя корабля не дивилися на ворота.

— Фермери та шукачі, — примружився Іс, дивлячись на людей. — Все, що знайшли та виростили, тягнуть на продаж у місто.

— Слухай Тех, а що місто — перебуває в горі? — спитав я, дивлячись на світло за брамою, де зникали машини та люди після невеликого огляду.

— Ні... побачиш. Слухай, Мік, я тут якраз хотів тобі дати настанови. Список того нам потрібно купити є у старійшини кочівників, намагайся спілкуватися через нього. Він наш представник. До тебе підходитимуть інші зацікавлені особи посилайся на нього. Я залишуся на кораблі та займуся заправкою і ремонтом двигунів. Пройдіть по місту подивіться, що є цікавого, в пригоди не лізьте. Буде хтось з адміністрації чи найманців чіплятися з пропозиціями, відправляй їх на мене.

Я кивнув, і Тех понизила голос:

— Загалом, зараз не варто відразу всім тут говорити, що ми з бази та з якого Іс роду. Можуть не зрозуміти й таке інше, кажи, що ми шукачі. Прилетіли здати знайдене, полагодились, скупиться. Потрібно буде загін мисливський зареєструвати тут, то простіше буде легалізуватися.

— Чому? — просто запитав я.

— Ну, всяке буває, адже шукачі теж різні бувають. Деякі люди пов'язують початок катаклізму аномалій з нашою базою. Загалом, говори так - ти Мік з корабля, що впав, з командою, ну так розповідай. Лади? А там далі вирішимо.

— Добре, — не сперечався я.

Занадто багато цікавого відбувалося довкола. Нас вже зустрічав хтось із місцевого керівництва міста, біля корабля. Першим випустили старійшину кочівників поговорити із представником. Нас представили один одному і запропонували наступного дня у таверні провести зустріч, взяли списки того, що нам потрібно та пішли. Іс вигнав два глайдери з трюму і підігнав у щільну до трапу, я сів в один, а хлопець узяв старійшину, і ми поїхали до брами. На воротах нас швидко перевірили та пропустили.

Місто було не схоже на курортне селище. Будівлі, зведені ще до війни, змінювалися побудованими вже пізнішими з пінобетону та його компонентів, але все виглядало більш-менш нормально, напрочуд чисто і пристойно. Широкі вулиці, не було сміття, розмальованих стін, на перших поверхах зустрічалися вивіски магазинів та закладів. На вулицях знаходилися люди, трохи схожі на кочівників, із засмаглим кольором обличчя та однакових курток та комбінезонах, назустріч дорогою траплялися колісні авто та інші машини. У місті було багато зелених дерев, кущів і квітів, старанно висаджених у спеціальних нішах. Було помітно, що про зовнішній вигляд вулиць дбають. Ми промчали вузькими вуличками зрізуючи дорогу, повз площу з пам'ятником, парки з алеєю та величезним фонтаном і під'їхали до готелю в центрі міста. Тут на будівлі було вигравіювано родовий знак кочівників.

Об'їхавши будинок, ми несподівано згорнули вниз, на підземний рівень до стоянки, забитої транспортом. Залишили свої глайдери, забрали речі та зайшли до будівлі.

— Куди ми зараз? — спитав я у старійшини, коли ми заходили до готелю.

— Відпочиньте з дороги, я влаштую вам обід і виокремлю ншого проводжатого.

— Добре, дякуємо.

У кімнаті помилися, поїли та переодягалися з Іс в броні куртки й прототип мого покращеного комбінезона з кольчугою, щоб не виділятися в натовпі. Було дуже зручно, зовсім не стискав рухів новий варіант. Надягли пояси для дрібниць, запакували та розклали решту своїх речей у рюкзаки для походів у місті. І через якийсь час прийшов наш новий проводжатий. Дівчина з каштановим волоссям, широкими вилицями, дружньою усмішкою та у комбінезоні, що щільно облягав її худе, спортивне тіло.

— Здрастуйте, мене звуть Аса, я вас супроводжуватиму сьогодні в місті. - представилася вона, та ми вже були зібрані та готові висуватися.

— Насамперед нам хотілося б заскочити у відділення мисливців на монстрів. У нас є тіла однієї з їхніх команд.

— Я вас проведу і все покажу, ходімо за мною - стрільнула вона очима.

Деякі житлові будинки центру, перетворені на магазини або розважальні заклади, прикрашали їх входи голограмні графіті або рекламними вівісками. Біля одного такого, де на стіні була намальована тварина на зразок дракона, ми й зупинилися. Коли ми ввійшли, задзвенів дзвіночок. Біля довгої відполірованої стійки заворушився адміністратор. Побачивши нас, він розплився в посмішці на худому червоношкірому обличчі.

— Чим можу допомогти?

— Ми хотіли б віддати тіла мисливців знайдені в печерах з павуками — і я передав одну зі знайдених емблем.

— От лайно. - вилаялася адміністратор. - Уже третя команда за два місячні цикли. Ви їх усіх п'яťох знайшли?

— Так, їхні тіла у глайдері.

— Зараз підійде співробітник забере їх. - він розпорядився і з підсобки вискочив хлопчик, і з Іс пішов розвантажуватися. - Ви можете скинути відео або дані обставини їх смерті?

— Так. - і скинув оброблений фрагмент їхнього знаходження в павутинні.

— Схоже, їх застали раптово — висловив він свою думку щодо фрагментів відео, — дякую буде молодим наука на майбутнє. Вам належить нагорода за доставлення відомостей й тіл, що ви хочете?

— Спочатку я хотів би зареєструвати свою команду у вас.

— Це похвально завжди маємо завдання для відчайдушних хлопців, це ж ви прилетіли на кораблі, давно в нас не було таких гостей.

— Ось емблема, яку я хочу бачити на своїх людях. - я надав йому ескіз. Адміністратор його сканував та привласнив мені номер загону, назву та позивний.

— Все готове вам надані права та привілеї мисливців, я пересилаю їхній список на нейромережу. Єдина умова у нас для новачків у перший рік роботи — це здавати знайдені інгредієнти через нашого представника, після року роботи ви можете продавати будь-де, але потрібно сплачувати щорічний внесок. Обов'язкове одне завдання гільдії на рік, зі списком ви можете ознайомитись за цим посиланням. Можна і більше, це на ваш розсуд. - Приходили дані, я паралельно всім розсилав.

— З винагородою, що ви можете запропонувати?

— Знижку в гільдії на одну покупку або карту розвіданих місць навколо поселень і небезпеки, які були там знайдені, а також варіанти протидії цим загрозам.

— Давайте карту та дані. - прийшло ще одне повідомлення про отримання карти.

— Ще щось вас цікавить?

— Бази навчання безплатні та платні й все, що може запропонувати гільдія, а також ваші приймальні ціни на інгредієнти та все інше.

— Надсилаю список. - прийшло повідомлення. - Можете присісти в холі вам принесуть напої, або що не будь міцніше бажаєте?

— Дякую, соку якщо можна - відправив дані усім, та сів перебирати бази для свого вивчення і варіанти, що продати з бази та що тут нам потрібне купити. Виходило дорого нам тут закупатися, потрібного розміру ШІ на корабель не було, запчастини на шосте покоління не було. За то запчастин було багато та спорядження, у будь-яких варіаціях.

— Тех ШІ тут немає, може спробувати у кочівників запитати? - спитав я його по зв'язку.

— Натякни між справою, можливо, у них і є щось. - відповів він.

— Як із запчастинами на корабель. Літатиме в космос?

— Двигуни від твого корабля залишимо їм на повну перебірку, від кур'єра вони не мають баз як його лагодити. Через місячний цикл обіцяли перебрати. Баки заправили. Потрібно щоб ти підійшов і перегнав кур'єра для вивантаження в майстерні двигунів. Замовив на заміну або ремонт маршові та гравітаційні, є варіант ремонту. Завтра привезуть на заміну турелі та набої, а ось на гармату у них немає снарядів. Обіцяли місцеві умільці зробити, але дальність та точність буде слабшою. Що є в наявності, тим і будемо користуватися.

— Прийнято. Я під'їду за годину.

— Чекаю.

Поки я був на зв'язку та спілкувався з кіборгом на сусідній диван підсів мужичок із нашивками мисливця. Він не здавався старим, але сивина на скронях і зморшки в куточках очей видавали вік. Весь у шрамах, з протезом руки та ока, помітно що не рядовий співробітник. Жорсткий дядько, кілька секунд ми мірялися поглядами, кібернетичне око намагався просвердлити наскрізь, але я спокійно витримав дослідницький погляд, не здався.

— Ось ви який, капітан корабля, - почав він - дозвольте представиться, голова місцевої філії гільдії мисливців Гор.

— Мік. - коротко відповів я.

— Давайте на чистоту Міку, - трохи помовчавши він продовжив - наші старожили сумніваються, що ви зможете нормально працювати на планеті. Вас, де не будь підстерезуть і знищать, а корабель дістанеться бандитам чи работоргівцям, потім проблеми матимуть усі навколишні поселення та міста. Тому вважають, що потрібно викупити у вас корабель, щоб не створювати всім проблеми. Що ви скажете.

— Знаєте, що я скажу шановний Гор - пересилаючи кіборгу нашу розмову - я не єдиний член корабля, нас дуже багато. «Тех передав - скажи йому про форт, це він може перевірити, якщо цього буде мало покажи псі кристали, йому можна. Він зацікавлений у міцній обороні навколо його відповідальності». Ми маємо гарне місце базування у форті, що знаходиться в курортному селищі. Не враховують ваші аналітики ресурси, і людей і я можу надати деякі докази прямо тут.

— Навіть так. - здивувався він.- і які?

— Секунду, - я озирнувся, всі були зайняті - тут йде запис камер у холі?

— Вимкнув. - сказав Гор.

— Дивіться. - я зняв футляр намисто з шиї та висипав на руку псі кристали. Вони заграли всіма квітами й дехто яскраво світився, дехто був великий. - Це ми здобули удвох за три походи.

— Непогано - здивовано розглядав він цю купку, - за ці кристали можна купити кілька таких кораблів, як у вас. Ну якщо так, то радий вітати у нашій гільдії. Можете завжди до мене звертатися за порадою та допомогою, пересилаю вам свій особистий контакт. У вас є якісь питання чи може вам щось потрібне «особливе»? - «Запитай про ШІ - кіборг».

— Мені потрібний корабельний ШІ, бажано п'ятого чи шостого покоління. - як змінюються люди, коли бачать наявність грошей та сили, думав я, дивлячись на нього.

— У наявності такого немає і поки що не траплявся, але я перешлю вам список, що є у засіках гільдії ексклюзивне. Що не можна придбати на ринку міста.

— Спасибі, я подивлюся.

— Тоді не смію вам заважати, якщо щось набирайте, я завжди на зв'язку. - передав мені контакти, попрощався він та пішов.

— Називається налагодили контакт. - зв'язався я з кіборгом і переслав перелік нових пропозицій.

— Тут вже цікаві штуки є, - відгукнувся він, - замовляй усе це. - і пішов перелік баз, запчастин та спорядження. - Буде тебе бойовий скафандр майже як у мене, щоправда, доведеться віддати пару кристалів порожніх. Але нічого сходимо ще кудись, з тобою завжди є прибуток. - засміявся він, це був саркастичний механічний сміх.

Решта дня пройшла в передислокації корабля, перевезенні вантажів і товарів. Одна біганина з ранку, то кочівники, то влада міста, на базі спокійніше, Іс з Аса залишилися за вечерею, а я перекусивши з ними, помився і завалився спати.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 26. Покупки та знайомства.

Наступний день був відносно спокійним, корабель ремонтував Тех з технічним дроїдом. Намагаючись особливо не траплятися іншим на очі, ми з Іс походили по центру місту вивчаючи магазини, асортимент, людей, місто та ціни. Аса водила нас по магазинах лояльних до роду кочівників. В одному такому ми зараз і знаходилися.

— Кім, твій тато на місці? Я вам тут декого цікавого привела.

— Привіт Аса, зараз покличу. Команда з корабля, чув, все про вас говорять. Що вас цікавить? - дівчина розмовляла з чоловіком, що вийшов з підсобки магазину, а Іс замовляв.

— Мене цікавить зброя чи боєприпаси, яка пробиває пси захист, медичне обладнання, аптечки, - дівчата просили - захист, а також плазмові гранати кілька ящиків, запчастини для турелей та дроїдів. - вів розмову хлопець.

Поки вони розмовляли та показували необхідне, я роздивлявся вітрини вздовж стін. В них знаходилася зброя та різноманітне спорядження, над кожним висіла табличка доповненої реальності, що дозволяє завантажити всі докладні характеристики зразка на нейромережу для ознайомлення. Ножі, голкомети, бластери, автоматичні гвинтівки, патрони та обважування до них, плазмові гранати, броне куртки та скафандри. Цілий арсенал приладів що стріляють і вибухають, асортимент захисту теж був дуже різючий. Очевидно, вони торгували всім необхідним для родів і пошуковців, і в них же викупували знайдену в пустелі здобич. Нам винесли весь асортимент зажаданий нами продукції, і ми через годину скупилися. Витратили майже двісті тисяч кредитів, але це того коштувало. Тепер можна буде захистити форт і відремонтувати більшу частину техніки на базі. Потім Іс поїхав відвозити все на корабель, а ми пішли до парку з дівчиною на прогулянку.

— Розкажіть Аса, як у вас тут ситуація в місті? - вирішив я дізнатися про ситуацію в цілому, від мешканки міста. Поки я мав гарне враження, чисто та все гарно на вигляд. Мешканці працюють, діти відпочивають у центрі міста.

— Загалом усе нормально, є у нас також не сприятливі райони, але охорона порядку у нашому місті на висоті. Можливо, вас щось конкретне цікавить?

— Аномалії та напади тварин, а також місцеві звичаї. Що можна і що не можна, я не місцевий. Прошу розкажіть про все це. - ми сіли на лавку біля фонтану.

— Набіги тварин іноді трапляються, але ви бачили місто добре захищене. Аномалії всі у місті залиті пінобетоном та доступ до них закритий. За станом захисту постійно стежать. Є сховища на кожному кварталі. Проривів за останні сто п'ятдесят років, не траплялося. - повз парка ходили жінки з дітьми.

— А звідки беруться продукти та речі, я не бачив тут виробництв.

— Продукти возять із найближчих поселень бункерів. Для речі у нас у місті є ремонтний

реплікатор. Якщо у вас є повний цикл виробництва пристрою, можна все відтворити або відремонтувати.

— Навіть так, не знав, що такі технології існують. - ляпнув я, схоже проговорився. Місцеві усі знають про таке.

— У ваших містах немає реплікатора - здивувалася вона.

— Там, де я народився не було - намагався відвертатися я.

— Розкажіть про вашу планету - почала вона.

Врятував мене хлопець, що прибіг і вручив мені лист з кодом зв'язку. Аса його спіймала, і той у сльозах розповів, що йому дядько дав грошей на цукерки та просив передати лист мені. Прибігла мати хлопчика та почався скандал. Мені здалося тут явно недолюблювали представників кочівників, хоча й намагалися не показувати цього відкрито.

На місці передачі, звичайно, нікого не виявилось. Натомість я побачив трьох людей із роду кочівників, які нас охороняли у місті. Так наша прогулянка і закінчилася. Хто ж це вирішив зі мною зв'язатися? Лист з кодом Аса подивилася потім віддала і рекомендувала не з'єднатися з цим номером, це можуть бути як бандити, так і контрабандисти чи торговці людьми. Я скинув контакт кіборгу. І на цьому наша прогулянка закінчилася, мене провели до корабля, де я хотів подивитися роботи з розпочатого ремонту та переговорити з Техом.

— Привіт Тех, я дивлюся ти вже збираєш назад у корпус маршові та гравітаційні двигуни, вдалося відремонтувати.

— У них тут є реплікатор, повторили запчастину з цілого та зібрали. Головне, щоб відповідний метал був.

— Зручно, що з ремонту?

— Поставлю сьогодні турелі. Завантажили набої, снаряди на гармату і куплені запчастини, завтра з ранку можемо відлітати. Купив тобі бази, забереш у рубці, став при необхідності на вивчення, ти у нас найвідсталіший на базі фахівець.

— Броню мою привезли? - духе хотілось спробувати.

— Так, розпакувай, прив'яжеш її до своєї нейромережі, і потім я її модернізую. - я почав.

Гарне екіпірування я купив у мисливців, правда віддав один яскравий маленький псі кристал, але кіборг сказав ця броня того варта. Мій інтерфейс визначив її як «комбіновану легку броню» 4-го рівня. Попелястий з блискучою новизною комплект облягав як друга шкіра, даючи посилену рухливість і силу. У вразливих місцях броню покривали напливи потовщень, стилізовані під луску старовинних обладунків мого світу. Вони здавалися пружними на дотик, але варто було натиснути сильніше, як «луска» ставала твердіше, і це не стискало руху. Доповнював броню комір композитної півсфери з непроникним забралом, з вбудованим повітряним фільтром, оптичним підсилювачем з далекоміром і приладом нічного бачення. За допомогою системи інформації, навігації та зв'язку, вбудованої в шолом, можна було діяти у складі бойової групи, віддалено координуючись з іншими бійцями та підсвічуючи цілі.

— Захист забезпечує рідина з нанороботами на композитному каркасі. - почав пояснювати Тех, він передав зі свого обладунку частину своїх нанороботів і мій почав змінюватися - Зараз

відбувається перепрошивка функціонала броні моїми програмами. Тепер потрібно буде його зняти та залишити на якийсь час з металом та іншими матеріалами. Мої нанороботи перебудують структуру і функціонал, він стане більш непробивним, збільшиться сила синтетичних м'язів і час роботи самого костюма вдвічі. Налаштований тільки на тебе, інший ніхто не зможе носити. Прикладеш до стегна потім свій рідкісний ніж, броня зробить під нього прихований осередок. Броня була забезпечена акліматизатором і вбудованим комплексом медичної допомоги, що при потребі автоматично запрацює анестетик, антидот або аномальні речовини. Заряджається від мережі або від тепла тіла власника, могла протриматися в слабко кисневому середовищі до десяти днів, у вакуумі від кілька десятків годин. Крута броня, я зміг зрозуміти різницю в старому спорядженні та скафандрах, що у мене до цього було.

— Дякую. Дзвонив на номер, що був написаний на аркуші? - я дивився як видозмінювалася броня, дивовижне видовище.

— Так, пропонували по-доброму продати їм корабель, якщо не продаємо буде багато проблем. Відмовився. Я знайшов тут емітери щита, і вони вже встановлені в корпус, залишилося щит від твого корабля під'єднати, на ранок буде працювати. Від кількох перших влучень ми захищені, все залежить від потужності ракети.

— Добре. У мене сьогодні вечір із представниками міста. Увечері повернуся на корабель, спати й зранку вирушимо до форту.

— Тебе запросили, щоб зрозуміти, хто ти такий, чим дихаєш на кого працюєш. Заманюватимуть на роботу й обіцятимуть майже все що хочеш, але, по суті, станеш візником. Скажеш ми можемо братися за разові акції на платній основі, але нічого більше, і лише у потрібний нам час. Нічого конкретно не обіцяй, але не відмовляйся, посилайся на колективне рішення та свою вигоду. Деякі будуть тиснути, але скажи, що ми можемо поміняти місто якщо нам у них, буде не комфортно. Ми їм потрібні більш ніж вони нам.

— Прийнято.

У призначений час ми вирушили до кафе.

Я з Іс і дівчиною увійшли в напівтемний зал, який розташовувався в напівпідвальному приміщенні. Всі, хто входив, опинялися на яскравому світлі відчинених дверей, і ті, хто сидів у залі, могли розглянути тих, хто увійшов, самі залишаючись невидимими. Старий трюк, що використовувався в барах, зручно, коли чекаєш на людину. Ми дійшли до нашого столика і привіталися з усіма. Нас представив голова гільдії мисливців Гор. За столом були комендант міста Бор та начальник охорони Мак.

Я зайняв своє місце, а Іс допоміг присісти дівчині, і сам сів. Незабаром до нас наблизилася офіціантка. Тех консультував, що робити.

— Що будете замовляти? - прошебетала вона.

— Мені, будь ласка, лише вино. Щось легке, - відповів Аса. - Вам щось порадити Іс, Мік?

— Салат - почав було я й осікся. Тільки зараз я згадав, що не їв з обіду. А з огляду на мій метаболізм від приймання аномальних речовин, апетит розігрався звірський. - Принесіть щось м'ясне із салатом. Та запити якийсь безалкогольний напій.

— А вам що? - запитала офіціантка, звертаючись до Іс.

— Мені теж саме що і йому - хлопець махнув рукою на мене.

— Зараз замовлення буде готове, - офіціантка пішла.

— Поки готується замовлення, — почав комендант Бор — чи можу я поставити кілька запитань?

— Так. - відповів я.

— Бачу, ви заповзятливий хлопець і є гроші. Нам би в місті не завадив такий мешканець. Ми вам можемо продати будинок у центрі.

— Поміркую над вашим питанням, якщо є варіант, скиньте його планування та розташування на мережу. Мені зараз є де жити, клан кочівників запропонував безоплатний номер у будь-який час, як я буду в місті. - дівчина посміхнулася, а комендант стримався, але очі його видали.

— Є ще пікантні моменти про перевезення вантажу в інші міста, за допомогою вашого корабля. Ми, звісно, сплатимо всі витрати. - «їм зручно буде перевозити з тобою все що хочеш і дешевше і швидше, це не караван довго тягнеться по пустелях - кіборг коментував»

— Якщо не зайнятий я і корабель, і за відповідну плату чи послугу можна буде розглянути це питання.

— Обмінюємося контактними даними та можете мене будь-коли викликати, я постараюся розв'язати ваші проблеми. Ми підготуємо варіанти взаємодії.

Незабаром офіціантка з'явилася з тачами їжі для керівників міста, що сиділи з нами, а потім хвилин через п'ять прийшла з тачею наших страв. Вона їх поставила переді мною та хлопцем. Страва пахла досить апетитно. Це був добре засмажений шматком м'яса, залитим зверху місцевим гострим темно-червоним соусом і ще политим якимось аналогом розплавленого сиру. Я швидко взявся за їжу, як вчили батьки, акуратно і неквапливо відрізав невеликий шматок і став його жувати.

— Смачно! - сказав я, проковтнувши шматок і поклавши в рот наступний. В цей час всі передалися набиванням живота.

Через деякий час офіціантка з'явилася знову, несучи в одній руці тачу з порцією фірмових десертів від шефа кухара, а в іншій - тачу, на якому стояли замовлені нами напої та келихи.

— Скажіть, — спитала я, коли офіціантка поставила перед мною напій, — а що це за м'ясо таке?

— Це фарширована вирізка рідкісної аномальної тварини у власному соку та під соусом. У вас це «серпенто», привезене буквально пару днів тому.

— А що таке серпенто? - запитав я у дівчини, коли офіціантка пішла.

— Це місцевий аналог змії, отруйної - меланхолійно відповів мисливець, спостерігаючи мою реакцію. Коли до мене дійшов сенс сказаного, я теж втупився на нього, він теж майже розправився зі схожою порцією. - і дуже великої. Довжина досягає п'яти метрів, а вага - двох сотень кілограмів. Знімають шкіру, додають інші види аномальних тварин, фарширують і готують у печі. Це і називається "у власному соку".

— Смачно, я у кочівників їв «гузі», але це теж нічого, тільки соус слабенький, трохи гостріший

полюблю. – поділився враженнями я.

— Мік я зі свого боку все, що міг зробив, товари ви купили добрі. - взяв слово голова гільдії мисливців коли ми закінчили їсти. - У мене буде прохання.

— Яке?

— Я хочу з вами відправити пару мисливців до вашого форту. - при згадці об'єкта всі перемикнули увагу на Гора, я тільки йому казав, де нас можна знайти. – Ви розповідали що перебили багато павуків у шахті, а інгредієнти не всі забрали. Вони допоможуть все обробити та частину прибутку, скажімо так тридцять відсотків ми готові віддати. - "Тех погоджуйся, для обробки потрібен інгредієнт і дець так і виходить за собівартістю їм тридцять і тобі."

— Я згоден. Ми завтра з ранку вилітаємо, нехай будуть вчасно.

— Ухвалено, вони вже отримали команду готується. Ще в мене буде прохання, далекі точки аномалій інколи тяжко інспектувати, якщо будите повз пролітати знімайте та скидайте нам ці дані, не завжди там бувають люди, а загроза нападу тварин залишається. Чим раніше буде попередження, то ми раніше підготуємося до нього. Теж саме з обробкою тварин, якщо є така можливість привозити всі трупи, ми все обробимо і вам віддаємо частку і заплатимо за доставлення. Всім вигідно.

— Це робитимемо за певних умов. Нині нічого обіцяти не можу.

— Я всі запитання поставив. – сказав сивий мисливець.

— Тоді я хотів би звернутись із пропозицією щодо допомоги в обороні міста. - продовжив начальник охорони Мак. – Ми маємо відомості про місця, де знаходяться цілі далекобійні плазмові гармати. Потрібно їх дістати та перевезти до міста. Частиною ми готові поділитися.

— Я подивлюся, що можна зробити, дайте найближчі координати одній або скиньте відео стану та місця. Подивимось, що можна вигадати. Я був в одному оборонному вузлу, там немає нічого цілого все зруйновано. – народ пожвавішав, але координати я вам не дам. Може, мені там снаряди можна відкопати.

— Також попросив би допомоги, якщо буде атака чи нашествя аномальних тварин. Усі розхідники ми сплатимо або зробимо заміну. У мене все.

Усі вже всі з'їли, попивали коктейлі та слухали нашу розмову. Потрібно збиратися на корабель.

— Дякую за прекрасну вечерю. Якщо всі висловилися, ми підемо відпочивати, завтра вилітаємо. – ми с Іс розпрощалися та рушили на вихід.

Вже на виході з кафе Аса напрошувалася взяти її до форту. Спитала у старійшин чи можливо їй відправитися у форт. Але вони відповіли їй відмовою, та і я не бажав брати в дорогу її охоронний супровід.

Відпочивати, завтра важкий день.

Інтерлюдія.

Банда може бути створена для одного діла, а вирости з неї може щось інше. Так і тут люди, що

стояли біля джерел її створення після багатьох років, дивилися з перспективою у своє майбутнє. Одна справа - це напад на громадян або організації з метою заволодіння їх майном, грабiж шукачiв або фермерiв, а iнше поставити пiд кабалу мiсто чи поселення. З кораблем такi перспективи можуть iдкритися, везити товари в iншi мiста, збирати данину з караванiв та кочiвникiв, легалiзуватися десь на другому мiстi, а не тягнути жалюгiдне iснування на руїнах старих поселень чи бункерiв. Ось i зараз, у тишi кабiнету десь у пустелi, три старi бандити вирiшували, що робити.

— Вiдомостi з корабля отримали. – всi роздивлялися цi данi.

— Так, небезпечна штука, але нам донесли що в нього нема всього озброєння та снарядiв. Ремонтували двигуни, щита немає. Це єдиний шанс їх прищемити. Потiм вже буде складнiше. Вони познайомляться з мiськими, матимуть зв'язки, вiдмонтуються.

— Яка є пропозицiя.

— Iнформатор вранцi передасть напрямок руху, нам треба розiслати на цей шлях мобiльнi групи з озброєнням, здатним збити корабель.

— Як тiльки буде вiдомий шлях прямування, ведемо i збиваємо, забираємо корабель, тих що вижили в раби або добиваємо.

— З якого напрямку прилетiв корабель?

— По дорозi караванiв вiд кочiвникiв, з пустелi.

— Припускатимемо, що туди вiн i повернеться. Основну частину мобiльних груп направити туди. Але намагатися не перетинатися з кочiвниками та їхнiм караваном вони нас швидко вистежать i можуть передати данi цьому Мiку.

— Нехай гурт вже виїжджає на мiсце. - вони схилилися над голографiчною картою, розподiлили точки розташування мобiльних груп, на шляху слiдування корабля i точкою збору пiсля операцiї зробили курортне селище, в якому був старий занедбаний форт.

Сподобався роздiл?

Чесна оцiнка допоможе авторiв у написаннi книги. Анонiмно

Роздiл 27. Бандити.

Вранцi нам завантажили триколiсний мотоцикл мисливцiв та кiлька ящикiв баночок для обробки павукiв та збору iнгредiєнтiв. Самi мисливцi виглядали бувалими бiйцями у повному спорядженнi. Воно складалося з трьох частин: безпосередньо комбiнезону, схожий ми зiмали в печерi, тактичного шолома, легкої анатомiчної кiраси, бластера та голкома. Ic провiв їх у каюту. Приходив старiйшина та Аса попрощатися, сказала що завжди рада нас бачити в мiстi. Нiкого iншого кочiвники нам не пропонували у поїздку. Єдине попередили, що вночi були помічені переміщення не знайомих їм людей на шляху минулого прямування корабля.

Попереджений значить вже озброєний.

Розрахунок польотів на такі далекі відстані я ще не робив, але все одно треба вчитися. Запустив через нейромережу прокладку маршруту, докладна карта у мене вже була. Віддавши команду всім залишатися на своїх місцях та бути готовим до будь-яких позаштатних ситуацій. Плавно і без напруги заробили двигуни, кіборг все полагодив і перевантажень вже не було, злітаємо. Зробили півколо над містом, мені цікаво було подивитися, як воно виглядає зверху, і вирушили у бік форту на висоті приблизно п'ятсот метрів. Камери передавали на головний екран корабля красу навколишнього світу.

Сонце вже з'явилося на горизонті, заливаючи своїм золотим світлом безкраї простори планети внизу, я задивився на цю красу, загіпнозований захопливим видовищем, що розгорнувся переді мною. Лише кілька хвилин тому, пагорби й долини лежали огорнуті темрявою, але тепер, коли сонячні промені повзли горизонтом, вони, здавалося, прокинулися від сну. Пейзаж внизу розкрився в приголомшливих деталях: суворі гірські хребти, великі рівнини й мерехтлива роса, що сяє в ранковому світлі. Хмари ліниво пливли по небу та постійно змінювалися, відкидаючи тіні на землю внизу. З кожною миттю, кольорі світанку, фарбували світ у відтінки помаранчевого, рожевого та золотого, створюючи сцену безпрецедентної краси. Космічний корабель граційно плив над поверхнею планети, я відчував радість від польоту і подяку за можливість стати свідком такого чудового видовища. Відірвав мене від цієї краси Тех.

— Мік, помічені незрозумілі переміщення в пустелі, тримай курс по береговій лінії з урахуванням аномалій.

— Всім зайняти стійке горизонтальне або сидяче положення! - скомандував я, включаючи прискорення.

Нормально пролетіли ми близько двохсот кілометрів, потім побачили в пустелі колісні машини й глайдери, що переміщуються в наш бік, нас намагаються перехопити.

— Увага! Невідомий об'єкт наближається з правого борту, розпізнавальних даних не має. Озброєний ракетною системою, відстань сто кілометрів! - Сповістила нейромережа підключена до датчиків і радарів корабля.

— Тех, якщо ми підемо у висохле море, карта показує не досліджені ділянки.

— Ні, корабель не витримає, пробували давно, штурмовий бот і досі залишився лежати в морі.

— На берег не можна, вже понад двадцять засічок на радарі.

— Іди окрайкою, якщо почнуть стріляти ховайся під обрив берегової лінії та вмикай пелену, якщо всі цілі одночасно запустять ракети нас зіб'ють. На цю мить бандити розтягнуті й час виходу на точку атаки у всіх різний. Тому повинні проскочити.

— Який клас ракет може бути на машинах, корабель має теплові пастки, або перехоплювачів ракет?

— Що за ракети вони можуть використовувати не можу сказати, тільки порадити за однієї ракети пастки не використовувати, щит витримає. А при трьох і більше запускай.

— Небезпека! Небезпека! - просигналила система оповіщення, і червоним миготливим світлом осяяло весь місток.

— Праворуч курсом на корабель рухається ракета, зіткнення неминуче, всім приготується до контакту! - знову просигналила система про небезпеку.

За кілька хвилин пролунав вибух.

— Контакт, просідання щита на десять відсотків.

— У двигуни б'ють - прокоментував Тех.

— Іс підключайся через нейромережу до управління турелями та намагайся збити ракети, що підлітають, короткими чергами на попередження. Я керуватиму турелями біля двигунів, а ти двома біля рубки праворуч, без ШІ вони марні шматки металу.

— Прийнято.

— Праворуч за курсом зафіксовано пуск трьох ракет, зіткнення неминуче, всім приготується до контакту! - знову просигналила система про небезпеку. Рекомендується режим ухилення і відстріл пасток.

— Тримай рівно Мік. Спробуємо збити. Вогонь. - заторохтіли турелі праворуч. Вибух і трохи пізніше другий, Іс щось кричав від радості. Третя ракета дістала нас.

— Контакт, просідання щита на десять відсотків. Активовано підкачування щита, орієнтовне відновлення п'ять хвилин.

— Небезпека! Небезпека! - прогуділа система. - Зафіксовано пуск п'яти ракет.

— Намагаються промацати ліміт атаки, щоб не сильно пошкодити корабель. Думаю, вони не мали відомостей про роботу щита. Приготувались. Іс не поспішай, вицілуй по одній - давав команди Тех.

Заторохтіли турелі, вибух, другий, третій, четвертий попадання, п'ятий попадання. Іс лаявся, кіборг вже роздавав нові команди.

— Контакт, просідання щита на двадцять два відсотки. Активовано підкачування щита, орієнтовне відновлення п'ятнадцять хвилин.

— Мік наступного разу буде більше ракет, приблизно десять. Після пуску тримай напрямок на зустріч ракетам і використовуй маневри ухилення, Іс я беру керування передніми турелями, ти задніми. Пастки три партії, при підльоті перших ракет, при проходженні над бандитами, при відході у бік моря, а потім за урвище і включай пелену. - торохтів кіборг.

— Прийнято.

— Небезпека! Небезпека! - Прогуділа система. - Зафіксований пуск десяти ракет, червоне світло блимало над нами нагадуючи про небезпеку.

Розворот, пастки пішли, заторохтіли турелі.

Вибух один, другий, третій попадання. На головному екрані мерехтіли вибухи, кожен спалах посилав ударні хвилі по кораблю, я інстинктивно перемикнув свою увагу на тактичний дисплей. Терміновість ситуації вимагала швидких дій, і я, не втрачаючи часу маневрував у шквалі вибухів, аналізував загрози, що надходять.

З підказками від баз пілотування переглядав тактичні свідчення, оцінюючи серйозність ситуації та формулюючи план дій. Крутився, притискаючись до землі, то піднімаючись у небо неухильно наближаючись до машин бандитів, що вишикувалися. Кожне попадання, що реєструється на екрані, було похмурим нагадуванням про небезпеку, що ховається за нашим корпусом і загрожує безпеці нашого екіпажу і цілісності корабля.

Вибух далеко, другий поряд, третій далеко, четвертий попадання, п'ятий попадання, шостий поряд, сьомий поряд.

— Контакт, просідання щита на двадцять п'ять відсотків. Загальний залишок ресурсу щита - п'ятдесят п'ять відсотків. Попередній розрахунок на відновлення пів години. У кораблі ззаду на всю гули системи, відбувалося охолодження контурів перегрітих попаданнями ракет і використанням ресурсу реактора і щитів.

— Гарматами, вогонь. - попередив Тех. Корабель здригнувся і пішли два снаряди у великі скупчення машин. Вибух, один ліг як слід, другий не потрапив в ціль, але осколками посікло кілька машин. Частина бандитів кинулась у розсипну, а частина продовжувала пускати ракети. На мою думку, вони вже не прагнули нас тільки пошкодити. Турелі косили тих, що забарилися, то тут, то там зносило людей.

— Небезпека! Небезпека! - Прогуділа система.- зафіксовано пуск тринадцяти ракет, червоне світло миготіло над нами, нагадуючи про небезпеку.

Коли зазвучали сигнали тривоги й на панелі управління загорілися попереджувальні лампи, я залишався зосередженим, мій розум повертався як у сповільненому кіно, обробляючи інформацію завдяки імплантату на розгін, поки я прочитував наш наступний крок. Час, сповільнилося, поки я обробляв надходячі дані, зважуючи варіанти та розробляючи стратегію реагування на наростаючу загрозу.

Пастки вискочили за кораблем і одразу пролунали вибухи.

Вибух далеко, другий поряд, третій далеко, четвертий далеко, п'ятий попадання.

— Контакт, загальне просідання щита на п'ятдесят відсотків.

Ззаду щось кричав Іс, але звуки розпливалися в шумі й були схожі на уривки неправильно розтягнутих і понівечених слів.

Кожне рішення, прийняте в ці критичні моменти, могло означати різницю між виживанням і катастрофою, і я був сповнений рішучості провести наш корабель крізь хаос неушкодженим.

Вибух попадання, другий поряд, третій попадання, четвертий далеко, п'ятий поруч. Турелі металися між бандитами та найближчими ракетами, шістьма керував кіборг, а двома Іс. Шостий далеко, сьомий попадання, восьмий вибух земля.

— Небезпека! Небезпека! - Прогуділа система. - зафіксований пуск восьми ракет.

Ми випустили пастки та зникли за урвищем. Включаю пелену, і вздовж берега на повній потужності двигунів унікаємо точки бойового зіткнення. Ззаду лунали вибухи. Це вибухали машини бандитів, що горіли, і ракети, що втратили мету, горизонт був темним від кіптяви.

— Залишок щита п'ятнадцять відсотків. Активовано підкачування, орієнтовне відновлення

година та п'ятнадцять хвилин. Пошкоджено емітери носової частини корабля та біля двигуна. Потрібна заміна.

Ми виходили зі своєрідного трансю бою. Адреналін бігав у крові, Іс розповідав кіборгу як він збивав ракети. Збоку це виглядало як хлопець дивиться в чорний непроникний шолом кіборга, бачить своє відображення, і захоплено, стимулюючи руками описував бій. Тех сидів як машина, що виконала свою роботу. Що він цікаво відчуває. А я залишався пильним, мої очі були прикуті до тактичного дисплея, чи не летить ще одна ракета, пущена нам у слід. Немає, швидше за все їх системи наведення втратили мету. Мене трохи трусило, пікнула аптечка і стало легше.

— Бандити, зайнялися за нас серйозно, треба забрати Філа з форту і йти на базу, перечекати тиждень інший. - запропонував я.

— Вони від нас не відстануть. - сказав Тех. - сьогодні сховалися, через місячний цикл вилізуть знову й у більшій кількості. І тоді ми не відійдемо як сьогодні. Я пропоную дати бій та вибити кістяк банди, щоб ніхто не пішов.

— Утрох?

— Маю план, на нього вистачить і трьох плюс Філ. Слухайте.

Ми підлітали до форту, кіборг розповідав свій план, тут залишалося близько трьохсот кілометрів. Коли з'явився зв'язок із фортом викликав Філа.

— Привіт Філе, як ти не сумував? - викликав його на нейроком.

— Привіт, Міку ви з якого боку заїжджаєте, я зараз піднімуся на зустріч, я тут виносив з бункера матеріали та мотлох.

— Ми з боку моря.

— Там же немає доріг. - здивувався він.

— Кому ці дороги потрібні. - і направив корабель до воріт форту. Побачив, як Філ вискочив на парашет одного з оглядових майданчиків і в бінокль намагається побачити нас.

— Ти тільки не лякайся хлопець. - і відключив пелену захисту.

Бачили б його обличчя, він, на мою думку, навіть від подиву на дупу сів.

— Це ми Філ. - нагадав йому. Він щось нероздільна пробурмотів. - Не сиди, підганяй платформу будемо розвантажуватися.

— Та біжу.

Ми приземлились. Філ бігав заглядав у всі кімнати та тішився як п'ятирічний хлопчик, якому подарували улюблену іграшку. Але кіборг це перервав і відправивши його розвозити турелі одразу на місце встановлення. А сам потягнув до бункера комплекс управління турелями, схожий на корабельний, підключати, з ним же поїхав технічний дроїд корабля, потім у того була вже робота замінити згорівши емітери щита.

Випустили мисливців. Вони здивовано розглядали оновлений форт, що наїжачився оборонними гніздами з турелями, прибраним двором та білими приміщеннями з вікнами.

— Ми доставили вас, координати вам відправив. Більшість убитих павуків перед шахтою, ще є червона аномалія з собакоподібними тваринами, обережно. У саму шахту раджу не лізти, на тринадцятому рівні аномалія, звідки приходять павуки. Дійте на ваш розсуд. Завтра зв'яжемося. - швидше їх спровадити, мені завдань надавав кіборг, бігти треба робити.

— Ми хотіли б взяти участь у відображенні атаки, бандити псують життя не лише вам. Є у нас борги до них, хотілося б відплатити. - відповів старший групи.

— Тех, що скажеш, вони хочуть повоювати.

— Нехай відходять до печери, орієнтовний час підходу групи бандитів за шість годин. Це вже буде вечір, нехай займають цю точку - він скинув координати - як буде команда нехай починають стріляти у них є дві далекобійні гвинтівки, впораються. Це місце буде для них зручне.

Я передав їм інструкції та координати, і вони швидко поїхали розташовуватися. Весь цей задум був великим ризиком, ми змогли проскочити сьогодні, завтра, але іншого виходу не було, нас би потім виловили десь. Мабуть, хтось нас здав піратам із міста. Потрібно готуватися, та влаштувати їм гостинний прийом. Мое завдання розмістити й замаскувати абордажні та далекобійні дрони по місцях наміченим планом. Дрон розвідник комплексу корабля вилетів до найвищого місця і вже передавав дані до керуючого центру дроїдів, розміщеного у форті. Усі свої завдання виконав за декілька годин та перегнав корабель в ущелину я ввімкнув завісу, тільки забув поїсти. Сліди посадки корабля та життєдіяльності біля форту як могли прибрали будемо сподіватися на вечір та погану розвідку бандитів. Смеркало, коли з'явилися перші дані про пересування колони.

Інтерлюдія.

Вся ця авантюра обернулася повним фіаско, не за поняттями братви так кидати. Говорили фігня питання, зробити два постріли та пощипали залітних. Але залітні нас залишили без коліс і братви. Тягнемось вже шосту годину по пустелі ні припасів із собою не брали, ні води. Поспішали й ось підставилися. Ще ці поранені кричать, порятунку від цього крику немає, вже два померли дорогою. Усі аптечки використовували. Машини понівечені, хто тепер відповідатиме на сходці за базар, компенсувати збитки. Раптом попереду пролунали крики та перервали роздуми одного з командорів.

— Що там Косой? - запитав по зв'язку. Невдовзі прибіг відповідальний.

— Все на вигляд тихо й дрон у селищі не бачить движа. Але є руїни кількох будівель вони раніше стояли. Та й стремно мені щось.

— Вони на кшталт самі не могли впасти. Досить локшину мені вішати, відповідай за базар.

— Ну, не знаю я, давно тут був.

— Не пори мені цю туфту, пішли шнира на розвідку, чи сам піди перевір, ти що в натурі не січеш. За годину буде темно, а пацанів усіх розмістити треба. До завтра ці кенти не доживуть, якщо ми їх катати ще всю ніч будемо. - показав він на вози з пораненими.

— Зараз пошлю когось - відвернувся він, шукаючи когось у натовпі. - Гей кривий, хапай свою колимагу і змотайся до форту. Одна нога тут інша там. Вітром.

— Біжу, біжу — прошкутильгав повз дідусь із протезом на одній нозі, завів свій драндулет і покотив до місця призначення. Всі очі бандитів, що залишилися, уважно дивилися за пересуванням діда. Той покрутився біля воріт і посунув назад.

— Ну що там? — спитав косий.

— Хата на вигляд ціла, зуб даю, тільки ворота завалені старою горілою технікою не пройдеш. Потрібно розтягувати або розташовуватись поблизу.

— Що стоїмо, погнали й так весь фарт розгубили, не вистачало нам уночі ще загнутись від аномальних тварин, уперед. - командував командор.

Колона рушила, акуратно спускаючись у селище. Усі поглядали в темні провали будівель, наводили туди зброю, світили ліхтарями машин. Було тихо, як на цвинтарі.

Як тільки колона повністю зайшла в селище підірвалися плазмові гранати, розташовані під машинами, пролунали крики та нецензурні крики розкиданих бандитів. Запрацювали турелі на вежах форту. В них полетіли ракети з решти цілих установок на машинах. Утворилася вакханалія вогню, смерті бандитів і понівеченого бетону з металом. Шлях до форту перекривала ущелина, а на єдиній тропі проходу горіла підбита машина. Сунулися назад, по них відкрили вогонь з руїн щонайменше дві людини та абордажний дроїд. З пагорба, з'явилося ще декілька точок снайперів, вразили туди ракетою, у відповідь з найближчого пагорба почала стріляти забійна фігня, що зносить машини з дороги. І на десерт вискочив через пагорб космічний корабель і по рештках опору розрядив свої гармати.

Купка бандитів, що залишилася, на всіх частотах просила про помилування.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 28. Ціна стабільності.

— Усім відгукнутися через зв'язок! - пролунало в навушниках від кіборга.

— Іс на місці, Філ зі мною в бункері, зруйновані дві вежі та стіна, розкидало навалені машини у воротах.

— Знаходжуся над селищем, датчики корабля фіксують одного втікача у бік моря. Ой, вже не фіксують – відзвітував я.

— Напарнику вибухом відірвало ноги, стабілізував. - передав мисливець.

— Мік сади корабель за фортом і допоможи мисливцям, у мене три полонених, Іс пересувайся до мене, Філ на пульті управління, монітор обстановку навколо. Мисливець чекай.

Ми всі кинулися виконувати розпорядження кіборга. За годину пожежі загасили, полонених закрили в кімнаті та поставили охороняти абордажного дроїда. Поранений мисливець був

перенесений у форт, але стан його був поганий, а другий мисливець був чорніший за хмару, його вичитував по зв'язку Тех.

— Я вам, що сказав, стріляти за наказом, куди ви полізли.

— Не встежив, у нього сестру вкрали в рабство бандити, він мстить.

— Тепер один месник безногий, другий безмозкий з почуттям провини. Що мені робити з вами?

— Винен командор.

— Зараз я прийду. Мік перевір стан мисливця. - кіборг попрямував у форт, а я перевірів мисливця своєю аптечкою.

— Шанс смерті після закінчення дії стимуляторів 90%. - озвучив я. - Що робитимемо, лікуватимемо?

— Ви можете його врятувати, — підбадьорився мисливець.

— Так, але тобі доведеться дати тимчасову присягу роду. - мисливець скривився, - це серйозно, дайте подумати.

Він подивився кілька разів на партнера, потім на нас. Що в нього в голові зараз діялося невідомо.

— Умови?

— Тобі не можна буде розповідати, що ти тут побачиш. Відпрацювати у форті два місячні цикли разом із напарником.

— Згоден. - і вони з Іс обмінялися якимсь ритуалом, який не можна було на цій планеті обійти, потрібно буде запитати у кого-небудь, чому. Філ на всі ці маніпуляції дивився з відкритим ротом.

З коридору почувся лункі кроки. Кіборг увійшов до кімнати та зупинився поруч із Філом.

— Тех ти не знаєш, що тут відбувається, — спитав він.

— Знаю. І відкрив забрало шолома. - мисливець було смикнувся до зброї. Потім глянув на нас, а ми як стояли, так і продовжували стояти. Філ тільки не замовк.

— Чого це він.

— Запитай у нього сам. Як тебе звуть мисливець? - запитав Тех.

— Хорт.

— Розкажи ти Філу, чому мене злякався, а ми поки що завантажимо твого товариша, на корабель і відвеземо на ремонт. - засміявся він своїм неприємним сміхом.

— III стан справ на базі, звіт. - сказав я в повітря. А кіборг потяг пораненого мисливця на корабель.

— Подій немає, аномалії стабільні, - Філ завмер, мисливець задумався.

— Перемикай на Ліку. - пів хвилини мовчання.

— Мік я зайнята, що ти хотів.

— В нас пацієнт є, помирати зібрався, візьмешся, мед капсула коли буде вільна, хлопця останнього вилікували. - завалив я її питаннями.

— Так, витягли сьогодні, ходить до Кіри чіпляється, забирайте його, нам працювати треба.

— А до тебе значить не чіпається.

— Ось потрапиш ти мені, все пригадаю. - і відключилася.

— Розклад такий Хорт, ти з Іс розбираєш у форті всі пошкодження і що можете ремонтуєте, збираєш всю придатну до ремонту техніку у дворі форту. Усе, що згоріло, скинете в ущелину при дорозі. Залучайте бандитів нехай відпрацьовують, прибирають і закопують усе. Філ ти летиш з нами, тобі потрібно поставити нейромережу, питання є? - мисливець мовчав, Філ відкривав рота і закривав, відповів один Іс.

— Прийнято.

— Ми завжди на зв'язку, якщо щось. - натякнув я. - Іс пішли спустимо один глайдер з корабля. Хорт ти віджени з пагорба свій мотоцикл на базу, Філ допоможи йому. За пів години вирушаємо. - усі зайнялись ділом.

Вночі я ще жодного разу не літав і це був сюрреалістичний досвід, несхожий ні на що, з чим я коли-небудь стикався раніше. Зірки мерехтіли у величезному просторі космосу, планета внизу перетворилася на полотно западин і височінь, освітлене м'яким сяйвом місячного світла. При перемиканні режимів роботи сканерів корабля, місцевість уявляла себе у режимі інфрачервоного, то ультрафіолеті, то рентгенівському тощо. Це все було нове і цікаве мені, а Філ взагалі сидів мишеням і мовчки, вбирав нову інформацію.

З кабіни я спостерігав, як під нами розгортається поверхня планети, що купається в неземному світлі місяця, бігали в далечінь тварини, полювали хижаки, жив цілий нічний світ. Тіні танцювали ландшафтом, створюючи хитромудрі візерунки, які, здавалося, зміщувалися і змінювалися з кожною миттю польоту. Але і цьому приходить кінець, ми підлітали.

Тех дистанційно запустив відкриття ангара, ввімкнулося освітлення, і я плавно заплив у середину. Приїхали.

Спуск пройшов, як і було заплановано без проблем, завантажили купленим товаром у місті всі наявні платформи та пішли вниз. Філ крутив головою всю дорогу, але питання не ставив, кіборг був не зговірливим, а я був зайнятий самокопанням. Схлинула ейфорія битви у повітрі та на землі. Я вбивав, адже вони теж хотіли мене вбити. Все це неправильно з одного боку і правильно з іншого боку, людина яка виявляє агресію зобов'язана отримувати за заслугами, смерть за смерть. Людина, яка посягала на чуже за своїм наміром чи навмисно, чи науськали його, чи наказав командор захопити чужу землю, повинна померти чи ні. В тому то й справа. Вона переступає межу, що відокремлює людину від звіра. А що нерви у людини ні до біса потім стають, всі знають. Досить самокопанням займатися, що сталося те сталося, назад не повернути, психолога тут немає, треба жити далі.

Зустріч відбулася в оазі з дівчатами та новим співробітником.

— Привіт дівчини. - привітався я.

— Привіт, Міку. - відповіла Кіра, Еллі із Заком не було, а Ліка помахала рукою і спідлоба подивилася на мене, потім вирушила дивитися пацієнта.

Вилікуваного хлопця звали Джо, він був стрункий; - У віці від 25 до 30 років; - світле волосся; - розбирався в техніці та зброї; - зростом близько метра вісімдесяти; - одягнений, як і всі ми.

— Привіт, Джо. Як самопочуття? Готовий працювати? - запитав я його.

— Нормально. Говоріть, що треба робити.

— Я тебе проведу базою поясню. Знайомтеся, це Філ йому потрібно встановити нейромережу. - представив я хлопця. Той помітно нервував.

— Подивімося тебе, потім Філу поставимо мережу, а потім лікуватимемо вашого мисливця. - почала віддавати накази Ліка. - Ніколи ходити, в мене дослідження стоять. Мік не затримуй чергу, лізь у капсулу.

От і поговорили. Кришка закрилася, і за пів години мене вигнали. Сказали все гаразд. Наступним був Філ, за той час, що він лежав я показав Джо поверхи та роботу. Перевезене з корабля ми з ним розсортували на складі. Пізніше вирушив у їдальню і нагодував Філа, день видався напружений і він вже засинав. Відправив його до кімнати спати, а сам провів невелике тренування, душ, потім перевірів чергу вивчення баз та завалився спати.

Ранкове пробудження було неприємним, боліла голова, перенервував учора чи мозок адаптується до роботи нейромережі у зв'язці з кораблем. Розім'явся, прийняв душ, розбудив Філа і ми вирушили їсти, випив коктейль і тільки після цього самопочуття покращало. Як би так не підсісти на аномальну речовину.

— ШІ, що за плани на сьогодні, є для мене робота? - вже підкріпившись я вирішив дізнатися про ситуацію на базі.

— Джо вже працює на третьому рівні, дівчата сплять, пацієнт лікується - попередня оцінка три дні, Тех порається в ангарі з кур'єром змінює останні згорілі емітери щита і п'ятим глайдером, ви привезли вчора запчастини він його збирає. Ваше завдання поставити додаткові турелі та відремонтувати наявні. За ніч технічний дроїд перезбирав третього патрульного друїда, і його потрібно відвести на місце.

— Зрозуміло.

— Як Зак та Елла, що по щиту?

— Вже краще, ресурсу споживає менше і відсуває аномалію швидше, але поки що все одно за розрахунками понад п'ять років на кілька сантиметрів. Потрібен реактор для тестів та ШІ для розрахунків.

— І на корабель не завадив би ШІ, система управління зброєю без нього не працює, не можу впоратися сам, потрібні оператори. - скаржився я.

— Це проблема серйозна. Треба пробувати пробратися до системи кластерів ШІ бази на п'ятому або сьомому рівні. - кіборг.

— Тех, а ракети, що по нас стріляли, не можна поставити на корабель. Там були, на мою думку, штатні місця.

— Саме цим і займаюся, не стандарт за розміром, але можна переставити пускову. Поки що є лише план.

— Якщо все, то ми пішли працювати.

Весь день пролетів у працях та турботах. Мені все хотілося розгадати таємницю що ж твориться на п'ятому поверсі, запитав III, він відповів, що там камери не працюють основний вузол живлення відключений, зараження, інфекцій, інформації іншої немає. Я вирішив просвердлити в бронедвері отвір і запустити камеру усередину, подивитися, що відбувається всередині. Відкривати Тех заборонив, не дослідивши стан справ за воротами п'ятого рівня. Чогось він не домовляв, чи боявся того, що всередині. Поставив свердлити пристосоване для цієї справи обладнання та зайнявся іншими справами. Так пролетів і другий день, ми закінчили з ремонтом обладнання та встановленням нового. Джо допомагав нам у міру можливості. Філ ожив, трохи від'ївся і вже був не схожий на того хлопця, якого ми знайшли біля форту, почав спілкуватися з усіма, намагався сподобатися. На ранок третього дня нашого перебування на базі мене викликав III станції з проханням перевірити третій рівень на предмет незрозумілих шумів на околицях ліфта з сьомого поверху. Я згадав у шахті була аномалія, вона була не прохідна для людини, двері ліфта не були заблоковані, і я там встановив ґрати.

Зібрався, одягнув свій бойовий скафандр і вирушив перевіряти, попередивши, кіборга, Джо та Філа про свої наміри. Філ попросив його взяти із собою.

— Візьму, але ти йдеш позаду мене. - попередив я його, - Візьми голкомет.

— Тех, у тебе там спокійно нагорі? - викликав я його.

— Тихо, нічого не чути. - відповів він. - Дай мені канал відео свій, я наглядатиму за вами.

— Відправив. - ми висунулися на третій рівень.

Другий нас зустрів тишею та спокоєм, співробітники ще спали. Перейшли на третій, перша аномалія була спокійна та друга теж. Слідів тварин не було зафіксовано, патрульний дроїд, що прямує коридорами між аномаліями, нічого не зафіксував. Взяли його з собою і вирушили до переходу на четвертий, до ліфтової шахти, що знаходиться біля бронедверей. Не доходячи до останнього коридору, почувся шум, що доносився з-за рогу, нагадував він тертя металу об метал або як хтось розхитує залізні ґрати. Я жестами показав Філу завмерти, а сам старанно не шуміти виглянув з-за рогу.

Те, що там я побачив мені не дуже сподобалося, за ґратами копошилася велика кількість аномальних тварин, схожі вони були на тих, що водилися на сьомому рівні. Ящірки повільні, та з міцною шкірою, вони гризли ґрати.

— Тех, III ви це бачите?

— Відходь на другий рівень і блокуй бронедвері, ви не впораєтеся навіть із патрульною дроїдом. Ці ящірки можуть рухатися по стінах та стелі.

— Філ залиш мені свою зброю і відходь на другий рівень.

— А ти?

— А я одразу за тобою. - поки я балакав з хлопцем, в коридорі як грім у тиші, прогрімiла арматура на підлогу і покотилася. У Фiла збільшилися очі, і він задом, задом почав відходити. Я зазирнув знову в коридор і побачив, як вже частина повилазила, а решта продовжує розширювати дірку. Пізно, потрібно затримати руйнування і можливо їх там не багато. Я відкрив вогонь з голкометів, знищуючи ящірок, що проникли на рівень, і збив у шахту ліфта сидячих на ґратах ящірок, навколо запанувала напружена тиша. Раптом пролунало слабе відлуння істот, що падають у шахту ліфта, відзначаючи припинення безпосередньої небезпеки.

Обережними кроками я попрямував до шахти ліфта, мої почуття були настроєні на будь-які ознаки руху чи погрози. Шурхіт продовжувався, слабкий, але виразний, нагадуючи клацання пазурів по стінах шахти. Обережно підійшовши до входу, я придивився до темряви, намагаючись розрізнити будь-який рух усередині. Нічого не помітно, світло бойового скафандра розрізало імлу, пусто за ґратами. Нерви були на межі, я готувався до будь-якого повороту подій. Посвітив униз, чисто, не залазячи за ґрати, посвітив ще в угору й обiмлів, по стінах спускалася тьма ящірок. У глибині живота затрималося холодне неприємне почуття, серце стислося, а події помчали в стриб. Стрибнула одна ящірка, друга, я почав стріляти, збиваючи цих на підльоті, і повільно відходячи в глиб коридору.

Ящірки ринули в дірку, такі ж невеликі, як і зустріті на сьомому рівні. Якби вони були швидше і спритніше — я потрапив би в найнебезпечнішу палітурку, але їхні рухи та стрибки виявилися навіть повільнішими, ніж у їхніх звичайних незмінених родичів, сила тяжіння на цій планеті, напевно, більша, ніж на їх рідний. Голкометом Фiла стріляв у дірку на ґратах, а другим вибивав тих, що прорвалися і відступав.

— Я йду на допомогу тримайся. - передав по зв'язку Тех.

Спочатку ящірки текли суцільним потоком, я збивав хвилі та добивав підранків. Помічаючи цього разу собі техніку, що дозволяє ефективно боротися з бездумними чудовиськами. Але потім проскочило кілька і потік посилювався. Я все відходив, крок за кроком, вже був поряд коридор. Ящірки, легко пересуваючись по стінах, і в їх діях легко простежувався чіткий бойовий порядок. Нападали по четверо: знизу, ліворуч, зверху і праворуч, і поки боролися передні, задні грізно шипіли та намагалися заскочити під ноги, але постійно штовхалися. Можливо, вони звикли до просторів та спільного нападу, тут у замкнутому просторі це не працювало, але швидше за все, вони просто так не звикли воювати, або вважали таку тактику найбільш ефективною.

Я активно користувався їхньою передбачуваністю, планомірно вибиваючи нападників одного за іншим, постріл труп і т.д. тримаючи відстань пару метрів між нами. Відступаючи на крок-два, поки не настав час повертати, і ще голки закінчуються. Раптом ґрати закрипіли та завалилися на купу ящірок, далячи їх, на третій рівень влізла велика ящірка. Відстріляв останні голки й дав деру за поворот, намагаючись перезарядитись. Ззаду вдарили псі хвилею, мене трохи повело, але я продовжував тікати. Зараза.

— Мік не можу прорватися на сьомому рівні їх багато, відходь. - передав по зв'язку кіборг.

Я добіг до патрульного дроїда, що відступав, і як тільки я пішов з лінії обстрілу він відкрив вогонь. Поливаючи ящірок, що наступають, щільним вогнем. Справи у нас йшли не дуже добре. Якими б не були незграбними ящірки, вони тяжко, з втратами, але просувалися вперед, просто не вистачало вогневого валу для їхньої зупинки. А потім вискочила здорова ящірка з псі захистом і поперла як танк, який не пробивав дроїд. І я побіг, в технічний тунель через кімнату, щоб обійти аномалію третього рівня. Ззаду долетіла ще одна псі хвиля, яка мене трохи дезорієнтувала, я не вписався у двері, приклався об одвірок дверей і впав на порозі.

Розвернувся, ящірка перекинула і гризла дроїд і поглядала на мене. Решта натовпу бігла не в мій бік, а в аномалію тварин, з якими я бився на третьому рівні, її мембрана мерехтіла. Вони тут що у гості один до одного ходять – подумалося мені. Я поповз за двері, не відриваючи від неї очей, та подивилася на тварин що біжать в аномалію потім на мене, ще раз на біжучих, виплюнула дроїда і пішла до мене.

Схопився, продовжуючи з правої руки стріляти, а лівою намагаючись зачинити двері. Псі удар, голки відскакували від тварюки. Вона побігла, двері вже майже зачинилися. Удар у двері. Мене трохи відкинуло, але двері витримали, їх перекосило і заклинило. Ящірка продовжувала ламати двері та вже частково було помітно голову. Я стріляв не перестаючи, доки не скінчилися голки, другий я десь втратив. Тварина вже могла просунути голову в кімнату, і я зважився дістати клинок. Ящірка кинулася з розгоном, але ще більше зігнула двері, просунулась на кілька сантиметрів і застрягла. Ось він шанс, але вона вдарила псі. Не знаю, що сталося наступного моменту, але камінь на клинку, здавалося, ввібрав усю силу псі удару і блимнув. Ящірка, мабуть, чекала, що я відключусь або чекала іншого ефекту, а я не розгубився і тицьнув її в бік голови клином, раз, другий, третій, колов у очі в шию без перерви. Знову псі удар, знову блимнув камінь. Клинок добре проникав у тіло, потім у мене його вирвало з руки та тварюка зникла з дірки. Я розвернувся і дав деру.

Впорався тут самому і без зброї не було шансів. Мабуть, що так, відступ — найрозумніше рішення.

Інтерлюдія. Місто.

В апартаментах готелю одного з голів кланів кочівників йшла цікава розмова. Були присутні п'ять членів роду та Аса. Один зі старійшин вирішив уточнити питання, яке його цікавило.

— Ми вивчили твій звіт, там усе розписано. Розкажи свою персональну думку про них Аса.

— Іс схожий на нашого будь-якого жителя міста, він місцевий, а ось Мік багато в чому не розуміється, хоча намагається виглядати своїм, третього я не бачила. Міка видає і зовнішність, і манери, і відсутність знань з простих речей, він не з цього світу.

— Ще цікава речовина була знайдена в їхньому волоссі, витягнутому з душу. Аналізи підтверджують, що вони розморожені в період одного-двох календарних циклів тому. Речовина, знайдена в обох хлопців, у Міку його більше і його організм, така підозра, був омолоджений саме цією речовиною. Нам би основу для детального аналізу, якщо є можливість дістати – відзвітував один зі старійшин.

— У пустелі помічені чужинці, котрі переслідували корабель, попередньо це були бандити. Розвідане місце бою на березі висохлого моря, розбиті бандити пішли у бік форту, де у хлопців база. За ними були відправлені слідопити, звіт прийшов вранці, бандити розбиті, пересилаю відео розбитої колони на околиці селища. Це не поправна шкода бандам, вони відновлюватимуться мінімум пару років. У мене все, викладку щодо всіх інших пунктів я надав у звіті. – прочитав старійшина, відповідальний за розвідку.

— Підсумок можна і треба з ними працювати, використовувати у своїх планах з урахуванням наших інтересів. Але не забувати, що вони для нас чужі, а слова їх перемінні, як вітри в пустелі.

Інтерлюдія. Пустеля.

У зруйнованому селищі проходила рада бандитів.

— Хто буде за це відповідати – кричав один із босів – у нас вже немає ударного угруповання. Були залучені всі сили, але ми маємо у результаті повне знищення. Вже поповзли сухі, що нас треба міняти. Ми закостеніли, кажуть у банді. – лютувався він. – Ви знаєте, чим це загрожує. Я це вам без фені розповідаю зрозуміло, суки. Шукайте, де ми провалилися і потрібно виправляти ситуацію.

Інтерлюдія. 5 рівень.

Істота чула дряпання за стіною, дряпання і гудіння наближалось. Воно було схоже на людину, руки, ноги, голова, все було на місці. Тільки людського там нічого не було, моторошні зуби, руки з пазурами, білі очі та великі вуха. Покрутилося, прислухалося і відійшло в темряву чекати на здобич.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 29. Пружина.

До самого вечора ми дивилися по камерах, як на третьому рівні бігають ящірки. Це було схоже на рейд до противника. Прибігли, боляче вкусили та втекли. Суцільним потоком вони пройшли в аномалію, поламавши всі решітки, що я там будував, і за дванадцять годин усі почали повертатися у свою аномалію на сьомий рівень. Тех теж помітив спад активності на горі.

- Щось надто тихо - промовив Джо. - І не показується вже ніхто. Може, вони пішли? - у коридорах залишилися тільки ті, кого я перебив з іглометів.

- Навряд чи, - відгукнувся ШІ. - Я проаналізував кількість тих, хто увійшов, і кількість тих, хто вийшов, різниця у великих тваринах. Є таке припущення, що туди водили молодняк на полювання. Більша частина великих залишилася ще в аномалії. Вони там, і щось готують або прикривають відхід молоді.

- Що вони можуть готувати? Чому ти впевнений, що вони там не загинули?

- Мембрана аномалії не закривається, я вважаю, що є в аномальних тварин із псі силою здатність відкривати аномалію. - інструктував ШІ.

- Цікава здатність. - в слух прокоментував я.

Раптом мембрана блимнула і всі побачили, як клубок, що складався з двох великих тіл, ящірки та іншої тварини, викотився з простору аномалії в коридор бази. Чулися звуки ударів і здавлене гарчання. Швидкість, з якою рухалися кінцівки однієї, не дозволяла розгледіти їх, але ящірка

міцно тримала її, і кігті мало завдавали їй шкоди. Після закінчення кількох хвилин, тварюка почала завмирати, схоже ящірка якоюсь отрутою знерухомлювала жертву. Перехопила зручніше і потягнула на сьомий рівень. Жеруть вони, напевно, їх у своєму світі. Ще через годину почали виходити з аномалії ящірки зі здобиччю в зубах, так тривало ще довго. Ліка просила дістати їй інгредієнтів для нових досліджень і пішла спати. Ближче до ночі всі співробітники бази розійшлися, залишився один я.

- Тех, III, є припущення, це разова акція ящірок чи тут таке постійно відбувалося?

- З імовірністю 70% це було частіше, або ніхто не бачив, або ніхто не переживав цю зустріч і не зміг розповісти про це. - підбив підсумки III.

- Можу тільки один випадок пригадати, коли йшов один відступник з бази та пропав. - розповів кіборг.

- Потрібно перекривати шахту ліфта на сьомому і третьому рівні, це зрозуміло, але як. У шахті є броньовані двері? - запитав я.

- Так, за планом є, - відповів III, - але після запуску режиму перекриття, не можна їх буде назад прибрати, вони блокують і руйнують шахту.

- Погано. Тоді варіант відкладемо і відновимо двері ліфта. На сьомому рівні до них доступ є? - запропонував я.

- Немає доступу, потрібно проходити через низ. - відповів Тех.

- Можливо сходимо в аномалію на третьому поверсі, подивимося, що всередині, там наразі має бути спокійно.

- Або, навпаки, всі готуються відповісти на похід ящірок. - III.

- Ризик вартий того, я спускаюся, збирайся Мік, сходимо подивимося. - запропонував Тех, і я побіг збиратися.

За годину ми входили в аномалію, кіборг приніс один кристал псі мені та мій вкотре загублений клинок, камінь на ньому був такий самий, нічого не світилося.

- Ви дивилися відео з мого скафандра, - запитав я Теха з III, - чи бачили в мене під час псі атаки тварини мерехтів камінь на клинку? - відповіли обидва ні, III перевірить, а поки аномалія. Не було в мене глюків, я точно бачив. Увімкнув поле, заходимо, кіборг заскочив першим.

Чужа планета зустріла нас темними хмарами, ми опинилися в зруйнованому стародавньому місті, побудованому з грубо обтесаного каміння. Будинки, що стояли, були схожі на мовчазних вартових запустіння, свідчаки про давно минулу цивілізацію. Вдалині маячили більші будівлі, що своїми формами нагадували кріпосну стіну і квадратні вежі, які натякали на велич, що колись прикрашала цей інопланетний пейзаж.

Серед руїн у повітрі висів запах крові та виднілися сліди нещодавньої битви, що сталася тут. Земля була всіяна трупами тварин-мешканців, їхні м'які розкидані по ландшафту тіла слугували похмурим нагадуванням про небезпеки, які таїлися в аномаліях. Вхід у наш світ, з цього боку, був у проломі арки, одного з входів у будівлю цього міста. Тех і я запустили розвідників, вони перевірили найближчі околиці, і ми вирушили далі. Скрізь лежали тварини,

здебільшого дрібні, збиті й знерухомлені псі ударом, а потім добиті. Я писав відео, намагаючись зафіксувати ці рештки цивілізації, які таємниці ховаються під уламками? Яка катастрофічна подія призвела до падіння? Де знайти відповідь, написів і інформації не бачу, як визначити расу, що тут жила?

Ми обережно просувалися крізь руїни, розвідники мали попередити про будь-які ознаки небезпеки. Темні хмари над головою, здавалося, відображали похмурий настрій, а сонячні промені пронизували похмурий пейзаж. Кіборг жестами попередив дивитися на всі боки, не відволікатися, його розвідником помічені рухи у руїнах. Ми забралися в будівлі по обидва боки зруйнованої вулиці та завмерли, спостерігаючи за порушником. Це була велика поранена аномальна тварина цього світу. Вона шукала щось, або когось, акуратно йдучи та принюючись до запахів. Зупинилася. По-моєму, вона нас відчула, кіборг скинув камінь із пролому, і тварюка кинулася в його бік і вдарила псі атакою. Відкрили вогонь, вона бігла, ми стріляли. Майже одразу почали пробивати її наші голки, або вона була ослаблена, або різні напрямки атаки, не можу сказати, вона ще раз вдарила псі та здохла, голосно пискнувши при цьому. Ми почекали кілька хвилин, вдалині вискочило кілька дрібних тварин, але через кілька хвилин вони сховалися. Схоже це була остання велика тварина.

Тех вирізав кристал, і ми вирушили далі. Я запустив у висоту розвідника, щоб подивитися, що знаходиться далі за будинками або за фортечною стіною. Знайшов будівлю, схожу на ратушу або щось грандіозне, і запропонував сходити туди, може знайдемо відповідь, хто тут жив.

Дотримуючись широких проходів і вільного простору, пролазячи навпростець через зруйновані будівлі, ми дісталися до центру цього селища або міста забутої цивілізації. Тут були уламки статуй, обвітрені й розколоті з плином часу, сухий і потрісканий фонтан. Серед руїн розкидані примітивні механізми старих часів, призначення яких було мені не зрозуміле. Іржава клинкова зброя натякала на жорстоку битву, що спіткала це колись квітуче місто. Тут і там лежали скелети невідомих мені тварин, їхні кістки були вибілені сонцем і вітром, що є свідченням реальності життя в цьому моторошному ландшафті.

- Хто тут жив і що тут сталося? - запитав я кіборга по зв'язку.

- Судячи з кісток це мзини та люди.

- Хто?

- Прийдеш на базу вивчиш. - відмахнувся він - Мені що не подобається, схоже вся планета безлюдна, залишилися одні тварини, якщо вірити теорії, що аномалії відкрито в порожні світи. Що ж тут сталося таке, що вони скотилися до повної деградації. А потів усі вимерли. Ходімо подивимося всередину. - ми зайшли в залишки будівлі.

- Так, це схоже на музей. - сказав я, коли помітив постаменти та колби, що прикривають скам'янілості. - ось дивись на стіні барельєфи.

- Що таке музей? - запитав кіборг. Як би йому так пояснити.

- Це історія планети, виставлена в хронологічному історичному порядку, що було від початку і що було потім, до сьогоденного моменту, у нас книжки пишуть на цю тему та історії.

- А що таке книга?

- Ну це на кшталт вашого кристала баз, але в паперовому варіанті. - зітхнув я, ходячи між

заваленими постаментами в кімнатах будівлі.

- У вас у всіх є книжки, на кожному розі пам'ятник і музей, ви живете як до космічні неандертальці. - відповів він, я зітхнув, різні епохи, різні погляди.

Колись кожен артефакт у цій будівлі, кожна реліквія розповідали історію цивілізації, загубленої історії, зараз залишивши після себе лише відгомони незрозумілого мені сміття, хоча точно зі мною б не погодився будь-який археолог. Так, ладно, де археологи, а де ми, що тут є цікавого.

За барельєфами виходило, що люди тут спустилися з неба, обжилися, воювали, процвітали та вмирали, і так минали часи, доки не з'явилися мзими, а потім уся планета очистилася від населення. Гарна історія без щасливого кінця, ніхто навіть не написав через що це все сталося. У міру подальшого дослідження почуття трепету і здивування змішувалося з глибоким сумом за долю тих, хто колись називав це місце своєю домівкою, і за спадщину тих, хто жив тут.

Я назбирав цікавих, на мій погляд, предметів, красиві дрібні камінці, каблучки з коштовним камінням, прикраси з кристалами, два цікавих клинки з вузьким, нешироким лезом різного розміру з дивного металу, каламутно-зеленуватого кольору, схожий на яйце камінь і ще всякого різного.

- А тут Тех, що ніхто не ходив із бази?

- Мені не потрібно було, а людям не до цього було. Пішли додому, я гадаю тут ще довго не буде нам супротивників, можна буде ще раз сходити. А на базі потрібно закрити проходи та все прибрати.

- Ходімо. - і ми швидко дісталися до аномалії в наш світ.

На базі було, як і раніше, сміття, все розламано, поламано і розкидано. Тех пішов дивитися пролом у шахті ліфта, а нам усім іншим дісталася зранку робота з перенесення і прибирання. Дівчата були задоволені великою кількістю матеріалу для досліджень, Зак з Еллою нам трохи допомагали, а потім пішли працювати за своїм профілем. До вечора ми варили нові решітки та ставили їх, патрульного дроїда відновили, камеру я на бронедвері п'ятого рівня поставив. Зв'язалися з фортом, у них усе було нормально. Приїжджали кочівники, покрутилися, запитали, як справи та поїхали. Ще хтось був, але не під'їжджав, провів далеку розвідку, найімовірніше від бандитів і поїхав. Дорогу і понівечену техніку прибрали, форт почали відновлювати. Мисливця вилікували, але не будили, на його місце поклали мене до ранку перевірити дію речовини та вивчити бази з пілотування в екстреному режимі. Поки що була тиша і спокій, але мені здавалося, що натягується пружина, місцеві взяли нову одиницю до уваги та дивляться що буде. Деякі спробували на зуб нас, але поламали свої зуби.

Ранок. Кришка відкрилася. Кіра відзвітувала про стан мого організму і побігла у своїх справах. Дивним чином саме тільки сьогодні я відчув, що я, по-перше, - вдома. Саме так. Як не дивно, це звучить стосовно місця, де я з'явився на цій планеті. По-друге, нарешті повернулося те почуття новизни, гостроти сприйняття і трохи захопленої цікавості, яке вело мене перші години та дні перебування на базі. Зрозуміло і ці почуття повинні вкласти в душі, але це теж має минути час, у моїй голові злилися воедино і якесь розуміння, що сьогодні я "і старий - і новий", злився остаточно. Переді мною нове життя в іншому світі, і перспективи, і варіанти, потрібно використовувати всі шляхи та можливості, навіть якщо хтось із місцевих так і не вважає, - і рухатися вперед. Щось точно мені додають, щось на кшталт ендорфіну щастя чи це на мене діють аномальні речовини.

- III що в мене за стан після мед капсули. У мене постійно підвищений настрій і бажання

звернути гори. Запиши показання, не подобається мені це. Ліка не відповідає, напевно, спить ще.

- Прийнято. Дівчата висунули теорію, що псі-кристали - це, по суті, та сама аномальна речовина, тільки в кристалізованому вигляді. Є припущення, що ящірки ходили в інший світ саме за особинами з псі кристалами. Так вони покращують свою популяцію. І твоє тіло теж має поглинати кристали. Ковтати не потрібно, зважимо і ти просто причепи його, де не будь до тіла на пластир, а через тиждень подивимося чи зміниться його вага.

- Добре. Я зроблю. Що за план на сьогодні.

- Вирушайте у форт на глайдерах, відвезіть мисливця та Філа. За ніч Тех заварив зсередини на сьомому рівні шахту ліфта, тож звідти поки що небезпеки не буде. З'їздить ще на місце падіння корабля, де тебе знайшли, кочівники за цей час могли вже частину розібрати. На п'ятому рівні камера зафіксувала пересування істоти схожої на людину. Пересилаю стоп-кадр, там помітно тільки частину ноги з-за рогу. Є припущення, що вона чекає, коли хто-небудь прийде. Будемо спостерігати за ним, кіборгу поки не говори про гостя з п'ятого поверху.

- Я зрозумів. Піду збиратися. - знову таємниці, нагодував Філа, Джо залишили на базі, йому тут багато роботи. Дівчата після мене вирішили покласти на розморожування бабусю управлінця. Кіра сказала, що дуже багато мужиків і потрібно розбавити компанію.

- Тех ми готові, можемо збиратися і виходити до сьомого рівня.

- Чекаю через годину. - відповів він. - Скинь мені емблему загону, я хочу нанести її на глайдери та корабель. Також забери датчики зі складу, хочу встановити навколо форту систему дальнього виявлення.

- Відправив. Усе заберемо.

Ми завантажили в ангарі все на глайдери та вирушили в дорогу.

- Міку, а що означає емблема на глайдері? - спитав хлопець коли ми виїхали. Кіборг віз сплячого мисливця, я їхав із Філом.

- Тризуб, що пробиває аномальну тварюку.

- Це така зброя?

- Так зброя, знак влади та на кредах ставили.

- Зрозуміло. А ти звідки

- Потім якось розповім.

Подорож пройшла без пригод, і ми за деякий час були вже у форті. Хорт бігав допомагав розвантажитися, одночасно поглядаючи на друга, який поступово оговтувався. Той сів, невіруюче подивився на ноги навколо, знову на ноги, помацав. Потім мисливець пострибав, покрутився, потопав, зробив розминку комплексу і зі щасливою посмішкою поліз до всіх обійматися. Точно щось не те з мед капсулою, ось такий же ефект після пробудження.

Дивлячись на мисливця, що радіє, я згадував свій світ, і мене накрила хвиля ностальгії, перенісши назад у мій власний світ. Спогади наповнили мій розум, яскраві образи знайомих

пейзажів і заповітних моментів молодості. Я згадував краєвиди та звуки моєї батьківщини, ніжний шелест листя на вітру, яскраві кольори зміни пір року і сміх близьких, що луною розносився в повітрі.

Але навіть попри ностальгію що торкнулася мене, я знав, що моя подорож серед зірок привела мене до нових горизонтів і нових пригод. Хоча мій світ може бути далеко позаду мене, пам'ять про нього назавжди залишиться в моєму серці, спрямовуючи мене вперед на моєму шляху через простори планети та можливо, космосу.

Інтерлюдія.

Вечоріло. Хорт і другий мисливець працювали біля шахти, збирали інгредієнти, що залишилися тут після бою. Вже залишилося мало корисного, але і це все знадобиться в роботі.

- Слухай Ден, - почав він, - ти як почуваєшся, можна тебе перевірити аптечкою і подивитися твою нейромережу і стан організму.

- Я почуваюся молодшим років на десять, ти дивись, у мене зникли навіть старі шрами, і ось пам'ятаєш коліно зламане моє, воно не болить, у нейромережі немає навіть червоної зони травми. Я вилікувався, дивись мені нема чого приховувати. - мисливець підчепив аптечку і довго переглядав дані. У нейромережі там взагалі дивні записи впливу на організм і бурхливе відновлення клітин. Це потрібно щоб дивився медик фахівець, для нього зрозумілого було мало.

- У тебе думки якісь є щодо того, що з тобою зробили. Що ти пам'ятаєш?

- Вибух, шок, відсутність ніг, біль, ти прибіг, прокинувся тут форте з ногами. Не знаю, що за чудодійні ліки в них є, але я гадаю що залишуся тут. У мисливцях я вже не надто потрібен, усі наші старі сидять по домівках і згадують минуле у вихідні, і то іноді. А тут я знову, як у молодості, відчув смак пригод, я комусь став потрібен, буду наглядати за Філом і фортом, напевно, побудую тут таверну або магазин. Місце цікаве, постійно ходять каравани, кочівники, не пропаду. Витягну кого не будь зі старих сюди, всяко краще, ніж сидіти в місті. Може й ти з родиною переберешся згодом. Що скажеш.

- Я не знаю, відпрацюю два місячних цикли, а потім подивимось. - задумався Хорт - А мене вони можуть полікувати як тебе, у мене і псі кристал є, я б заплатив?

- Сам запитай.

- А цього кіборга ти бачив, гадаєш він один із тих, що напав на планету?

- Це навряд чи, ти був на багатьох їхніх кораблях, і за тисячу років жоден би механізм не мав би такого вигляду, як він, у нього броня нова, наче щойно з заводу. Подряпин навіть немає. Тому я думаю це якийсь прототип на основі нових технологій. За ті тисячу років що минули - показав він на небо - там люди могли придумати багато чого нового. Нумо працювати, вже темніє. Час ми маємо, будемо жити побачимо ще багато цікавого.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

Розділ 30. Очищення.

Наступний день у мене почався з розбору залишків техніки. Кіборг за ніч встановив систему далекого виявлення, і ми в принципі мали бути захищені від раптового нападу. Філ з Іс розбирали завали в бункері, мисливці все ще копошилися в рештках павуків. Форт трохи підлатали й відновили знищені турелі та стіни. На базі все було спокійно. Єдине залишилися не допитані бандити з розбитої колони і я навіть не знав, що з ними треба тут робити.

— ШІ, як роблять з бандитами на цій планеті?

— Кожне селище має свій статут, створений на основі загальних законів, які колись видавалися на цій планеті. Точніше, кожна громада трактує ці закони як їй вигідно.

— А як у нас?

— Надсилаю дані. Вивчай.

Раптом включилося оповіщення встановленої кіборгом системи далекого виявлення. Помічений об'єкт, попередньо чотирьох колісна машина, вектор руху курортне селище. Вискочив із приміщень форту Тех та Іс, сіли на глайдери, і вирушили на зустріч гостям.

— Мік, дивися за периметром, можуть бути ще гості. - дав завдання кіборг. І ми з Філом вирушили до бункера.

Протягом наступної години нікого нового помічено не було і нічого не відбувалося, через деякий час вони привезли двох зв'язаних бандитів та пригнали засіб їхнього пересування. Їх контрастний зовнішній вигляд викликав у мене суміш цікавості та огиди. Перший бандит, з його неохайним виглядом, тонким сальним волоссям і щербатим ротом, представляв вигляд розпатланого і відчайдушного головоріза. Його очі, що сльозилися, і виснажене обличчя натякали на важке минуле, можливе, відзначене наркотиками. Другий бандит, огрядна людина поважного віку, носив у собі фізичні шрами бурхливого життя. Спотворене обличчя і сильні опіки говорили мені про історію, пронизану насильством і конфліктами, що залишається незабутній відбиток на його зовнішності. Вигляд цих двох бандитів викликав у мене шквал запитань. Звідки вони такі беруться, звідки прийшли, та що привело їх на цей злочинний шлях. Це було протверезне нагадування про складність людської природи та про безліч факторів, що визначають наші долі. Все це відкладемо на потім, зараз важливо знати, що відбувається.

Допит, розвідників, спійманих на підході до форту, стався ближче до обіду, я з Іс спробував їх розговорити. Бандити не зізнавалися про свої цілі знаходження біля форту, відмовлялися говорити, поводитися зухвало, їдуть у місто і просто повз проїжджали. Кіборгу це все надоїло, і він поговорив у зачиненій кімнаті з самим зухвалим. Після цього той заїкався і з тремтливими ногами скоромовкою видав всі відомі йому таємниці банди. Що йому показав, чи розповів кіборг, для мене залишилося загадкою. Бандит розповідав про те, що банда складалася зі ста дванадцяти людей, шість заступників і три ватажки. Близько двохсот рабів, які працюють на фермах. Багато років тому ватажок банди на прізвище «Грон» був засуджений за грабежі в місті, але зумів втекти від правосуддя, зібрав усіх відступників з пустелі, піратів з розбитого корабля, любителів легкої наживи з інших поселень і організував банду.

Під час допиту бандит розповів важливу інформацію про операції банди, розташування самої

бази та пунктів збору, у тому числі про свою роль у здирництві данини з прилеглих фермерських поселень. Зізнався, що забирали до 30% їхнього прибутку і все, що могло сподобатися. Крім того, розкрив плани удару у відповідь по нашому форту, мотивовані невдоволенням глави банди та прагненням завдати нам відплату за знищення ударної групи. Йому та його товаришу було доручено провести попередню розвідку для полегшення атаки.

Відчуваючи, як витікає час, ми мобілізували наші сили та ресурси й скоординували свої дії з мисливцями, щоб затримати бандитів до того, як вони зможуть завдати ушкодження форту. У ході допиту було отримано важливу інформацію, яка надала нам можливість превентивно нейтралізувати загрозу та забезпечити нашу безпеку. Чим ми й зайнялися, а кіборг почав роздавати вказівки.

— Я міную периметр на шляху їхнього прямування до ночі, — він скинув приблизні координати мінування — ШІ доглядає базу, а ми з хлопцями здійснимо візит до бази бандитів на кур'єрі, поки вони в дорозі їх база слабо захищена. Хорт на тобі активація мінного поля після їх входу в заміновану місцевість, звичайно стоятимуть датчики руху, але раптом не спрацює, тому ставлю два контури. Також я переробив одного дроїда розвідника і вийшов дрон для скидання з повітря плазмових гранат. Ден запускаяй його при зупинці колони та закидайте всю техніку, що залишилася, не висовуючись на поверхню. - інструктував він його - Витратив комплект, відлетів за пагорб і низинами за наступними гранатами, і так по колу.

— Так, ми зрозуміли. - відзвітував Хорт.

— Тепер Іс, Мік і Філ вирушайте зараз на базу за кораблем і зустрінете мене на цій точці. - передав нам координати. - Усі в темпі зайнялися завданнями, час тікає, до ночі ми маємо бути на їх бази.

Інтерлюдія.

Ось вже минуло два дні, як пішли залишки банди, які мали розібратися з фортом Міка та його командою. Аг, один зі старійшин очолив рейд, як він сказав своєму побратиму пірату, розважитись і показати силу бандитів. Го був його молодшим компаньоном і саме він зараз залишився заправляти на базі. Банду, яку вони ж з Аг та Гроном створили багато років тому. Аг колись був рядовим піратом, але зміг створити за багато років служби на піратському кораблі зі своїх підлеглих щось на зразок вірної команди. Коли сталася катастрофа на цій планеті, вони вижили. Втерлися в довіру до місцевого голови поселення та захопили його під час свята. Вся піратська команда, що вижила, мала новітні нейромережі та змогли перехопити управління місцевої системи захисту та озброєння. Поселення займалося вирощуванням коренеплодів та доставлення їх у місто, звичайні фермери не змогли довго чинити опір злагодженій банді, та стали рабами. А далі вже було простіше, маючи ресурси та озброєння вони почали тероризувати округу.

Знайшлися помічники у містах та незадоволені станом справ в інших селищах. З'явився зв'язок з іншими бандами, життя закрутилося і заграло для них новими фарбами, вони зустріли родичів свого ремесла. На планеті було три роди, які допомагали збувати награвоване і мали велику мережу інформаторів. Захопити та поставити на данину ферму або маленьке селище для них, не складало особливих труднощів, ось так і жили, як кажуть, не тужили, космічні пірати стали співвласниками селища. Після багатьох років бандитизму вони вже бралися за всі види діяльності які приносили прибуток, грабували каравани, виганяли всіх підряд у рабство, намагаючись при цьому не зачіпати інтереси міста та інших банд. А тут, нарвались на того хто

дав відповідь. Слух рознісся швидко, і старі недоброзичливці й конкуренти вже почали поглядати на їх сферу діяльності та їх точки рекету. Спочатку вони розгубилися від такої поразки, в їх зоні інтересів з'явився той, хто не рахувався з їх силою й усталеним авторитетом, розуміючи, як поводитися і не терплячи компромісів вони вирішили відповісти силою на силу, стерти форт з лиця планети. Тим самим показати хто тут господар, інакше їх перестануть поважати у їхньому суспільстві.

Сьогодні Го розважався, бив і гвалтував рабів, намагаючись на них відігратися за свої поразки та приниження. Майже всі пішли в рейд на форт, а він упивався спиртним, якого у його банди було багато, вони його гнали з коренеплодів та колючих рослин. Ужрався, як кажуть в усмерть, при цьому звичайно відключивши функцію очищення організму в нейромережі. Бояться, йому було нічого і нема кого. Всі, хто міг чинити їм хоч якийсь опір перевелися, вони завжди намагалися знищити норавливих і осічок не було до недавнього часу. Ось і цього разу частина банди пішла розібратися з одним з «нескорених», а повернуться, все буде як і було.

Коли спрацювала охоронна система, Го спав, тривога бази його розбудила і нейромережа стала посилено виводити з організму наслідки п'ятики. Вийшовши з п'яного чаду й оглянувши останні свідчення радара і відеокамер, він намагався зв'язатися з бійцями на старому кораблі на поверхні, відповіді не було, а всі в бункері були такі ж як і він напівп'яні й мимрили про втрати, отримавши таку відповідь, він скипів.

— Ви безмозкі пацюки ні на що не придатні! Яка тварюка посміла влізти на мою територію! Не знаєте! Та ще й прямо до мене на базу! - репетував він, зовсім збожеволівши та натягуючи бронескафандр - Зараз я вийду й порву всіх!

Го бачив на екрані кілька позначок, які охоронна система засікла перед тим, як відключилася, розпізнано було кілька людей і пару трійку дроїдів.

— Заступник, - репетував він, озброюючись - там кілька людей і кілька залізок! Виганяй важкий дроїд і тисни їх до кінця! Усіх рабів в атаку. Уперед! - і побіг на вихід з бункера.

Сіли за десяток кілометрів від притулку бандитів. Швиденько вивантажили галайдери, і почали розходитися, оточуючи базу. Кіборг і Іс випустили розвідників.

Ніч була тихою, безхмарною, зірки блискотіли в висоті. Розвідники підлетіли до бази, та на висоті кілометра зупинилися над селищем. Всі дані передавалися дроїду управління, плюс знімалися показання з датчиків корабля, що заходив під пеленою над селищем з другого боку. Через свідчення розвідувального обладнання все здавалося, як на долоні, селище було як 3-д модель. За п'ятсот метрів спереду лежав на боці напівзасипаним піском і камінням кістяк старого піратського корабля, за ним був вхід у селище і бункер, де мешкали бандити. Тех зупинився за першим піщаним пагорбом на розвідку, щоб побачити ситуацію наживо.

— Фіксую оборонний периметр на відстані двісті метрів від бази, систему захисту з турелей та ракетні установки. - передав я оброблені дані з розвідників.

Почувши доповідь, Тех скомандував.

— Пересуваємось, акуратно, в межах периметра охорони з урахуванням місцевості! Усе, як і планували, розходимося по місцях згідно з планом. Наразі приготувалися, організуємо кругову вогневу підтримку.

Тех, керуючи далекобійними та абордажними дронами, вивів на екран корабля картинку з їх камер. Ось один помчав у бік вершини пагорба, завмер, розподілив черговість пострілів за цілями, другий і третій зайняв позицію. Кілька хвилин по тому, дрон електронної підтримки вже знаходився на місці антени поселення, і був готовий запустити РЕБ. Все готове до атаки. Датчики й розвідка показували наявність на поверхні в прилеглих будинках селища тринадцять біологічних об'єктів, ще двоє знаходилися всередині старого корабля. Схоже тут був ще один центр оборони з турелями, такий собі укріплений прихований блок пост для нападників.

— Тех можна якось нейтралізувати пост в кораблі? - спитав я.

— Бачу. Займаюся. Блок управління охоронним контуром дрон не виявив у будівлях, попереднє розташування всередині корабля, там же і його живлення. Підсвічую приблизне розташування, визначив по нагріванню приміщення та наявності системи вентиляції. Туди треба буде вдарити з гармати корабля.

— Фіксую вихід одного об'єкта з будівлі, — сказав я, — здається, це раб. Фіксую на шиї нашійник, ми можемо їх прикласти станом?

— Я займуся. - відповів Іс.

— Є таке в мене передчуття, — говорив Тих, — що повоювати нам на поверхні доведеться саме з двома, які в кораблі. Вчинимо так, Іс на тобі раби, Мік на тобі вибивання охоронного контуру в корпусі, Філ на тобі управління турелями якщо хтось почне стріляти, бий на поразку. Я керую абордажними та далекобійними дроїдами й чекаю на розвиток подій, хто потрапить у мою зону поразки, відкриваю вогонь. Все ясно? Нарізаю сектори роботи кожному.

На екрані корабля з'явилася схематична картинка бази та розташування бандитів з секторами нашої відповідальності.

— Усе починаємо після включення РЕБ та пострілу корабля. Стоп, завмерли.

Раптом у кораблі відчинилися двері й з них вийшов бандит. Ми всі застигли. Він постояв, подивився на місце знаходження корабля під пеленою, помітив, як, покликав когось із рабів і наказав піти подивитися, казавши місце, де я знаходився.

— Мік перший постріл у відчинені за ним двері та потім за цілями на кораблі. Включаю РЕБ, вогонь.

Події закрутилися. РЕБ, голова бандита лопнула від розривної кулі кіборга, і він, розкинувши руки, плавно сів на місті. Два постріли корабля по заданих точках, вибухи, перезаряджаюсь. З дірки на місці дверей корабля вискочив патрульний дроїд і відкрив вогонь у бік корабля, другий припадаючи на один бік виповз і відкрив вогонь у розташування Теха. Запрацювали турелі корабля бандитів, їм у відповідь стартували з кур'єра три ракети.

— Схоже, в кораблі дроїди. Готуйтеся підтримати Іс - він просувався під захистом будинків з іншого боку і знерухомлював станером рабів, що бігли зі зброєю на допомогу.

Вибух, один розкидав патрульних дроїдів, а другий стався у всередині корабля, його спучило і турелі на обшивці завмерли, третя ракета залетіла в дірку і добила залишки. Мінус периметр. Продовжуємо.

— Всім увага, ніякого геройства, Іс, звіт, - розпорядився Тех, - абордажні дроїди рушили вперед,

Слабо смикнувся патрульний і намагався підвестися, його добив Філ.

— Раби знерухомлені, попався один без нашійника. Усіх зв'язав додатково.

— Мік ситуація, через зв'язок йде запит із бункера, викликають на всіх частотах свій блок пост.

В той самий час, абордажний дроїд рухаючись з максимальною швидкістю, просунувся до ходу в бункер і взяв на приціл вхід на безпечній відстані. Ворота були зовсім не маленькі 3×5 метри. Другий дроїд контролював старий корабель.

— У мене поки що тихо. - відповів я, запанувала тиша, що переривається пожежею всередині старого корабля.

— Всім увагу, чекаємо. — гаркнув Тех.

Час тривав, десять секунд, двадцять, тридцять, хвилина...три.... Нічого не діялося. Але кіборг схильний вірити своєму розрахунку.

— Чекаємо! - повторив він.

Ворота почали відчинятися і з проміжку вискочив якийсь здоровий бандит, у масивному скафандрі піщаного кольору і з великою гарматою в руках, шпурнув у бік абордажного дроїда, що сховав на віддалі, плазмову гранату. Ухнув вибух, а сам він почав стріляти.

Майже водночас я з кур'єра випустив дві ракети у бік входу. Пролунав гучний вибух і частина входу перестала існувати, а бандита відкинуло на кілька метрів.

Шматок броні двері розміром десь 2×3, відірвався з гучною бавовною від входу в бункер, пролетівши метрів п'ятдесят, вривався в будівлю, при цьому зруйнував її вщент. З цієї самої діри виїхав, такий собі півтора метровий робот, механізм за конструкцією схожий на «танк» з бронеплитою по переду і на гусеничному ході.

У прорізах плити виднілися гармата та турелі, а зверху кілька ракет. Рухаючись досить швидко, він зі всіх стволів стріляв у стоячого навпроти входу абордажного дроїда. Який, до речі, теж огризався, перебуваючи за силовим полем. Пуск ракет, постріл гармати, вибухи та нашого дроїда зносить, відкидає метрів на десять у бік старого корабля. Бандит у піщаному скафандрі віднесений вибухом очухався і спробував підвестися, але встиг лише підняти голову, його силовий щит замерехтів від попадань чотирьох турелей корабля, він спробував відкотитися, але не встиг, ткнувся шоломом у пісок і більше не ворухився. Постріл дроїда та турелей кур'єра, наробив у ньому багато дірок.

— Абордажний дроїд пошкоджений. - видавав керуючий центр - противник важкий механічний штурмовий дроїд прориву, призначений для проникнення в зміцнений периметр баз, посилене бронювання.

І, мабуть, ця бляшанка розвалила б нас усіх на землі, але в справу вступив далекобійний дроїд, гармати та ракети кур'єра. "Танк" розвернувся, налаштовуючись на іншу мету, але не встиг, отримав постріл, який пропалив наскрізну дірку та пару ракет під щит від мене. Його огорнуло полум'я розривів, перевернуло, але він встиг випустити ракети в судно і кудись стрільнути з гармати. Ракети розбилися об щит корабля, знявши 20% захисту. Ще один постріл з далекобійного дроїда і «танк» завмер чадя.

— Відставити вогонь! — заволав Тех, настала тиша — Чекаємо! Мік звіт.

— Периметр чистий. — відповів я секунд за десять, звірившись із даними.

— Абордажного дроїда випускаю вперед. Стоп усім, не стріляти. Фіксую людей, що вибігають з бази зі зброєю, частина з них в нашійниках, раби. Даю дозвіл дроїду на придушення станером нападників. Постріл, і частина продовжує бігти, безперервно стріляючи на всі боки, другий залп і більша частина вже не ворухиться, третій залп біжить один бандит і щось кричить. Але побачивши, що залишився сам намагається, повернутись назад, але його збиває пострілом Тех. Своєрідна тиша, десь горить вогонь, хтось кричить.

— Припинити вогонь! Мік перевір на вибухівку сканером корабля поверхню перед входом та округу, — повідомив усім Тех, настала тиша — звіт по готовності.

— На поверхні виявлено тіла близько сорока людей. Більшість рабів. Вибухівка у чотирьох людей, плазмові гранати та над воротами є закладка.

— Абордажний перевірить вхід, потім ми підемо. – і до зруйнованого входу закульгав дроїд акуратно проходячи між наваленими тілами. Тех і Іс теж наближались короткими перебіжками, займаючи позиції з боків входу в бункер і запускаючи усередину розвідників.

Вхід і ворота, втоплені в землю більше, ніж на половину, являли собою мішанину з металу, і пройти всередину по ньому можна було тільки з краю, де знесло їхню частину. Пробравшись по викривлених конструкціях, абордажний дроїд опинився в центральному проході, де імпульсом знешкодив вибухівку, а потім силовим полем перекрив прохід і зайняв оборону. Далі відкривався тунель, через весь бункер. Прибіг технічний дроїд кіборга і почав розширювати прохід.

— Мік, сади корабель поблизу, збиратимемо здобич. Іс з Філом роззброїте всіх і перенесіть з нашійниками в одну будівлю, а без них в іншу. Пораненим надайте першу допомогу.

— Працюємо.

— До третьої ранку вирушаємо до форту. Вранці бандити мають висунутись на штурм. Нам час на все, близько двох годин.

— Базу перевіряти не будемо?

— Ніколи. І скоріш за все вона замінована. Тут потрібно акуратно, зараз немає часу.

— А що з людьми?

— З ними залишиться Філ та Іс. Вони перевірять їх, як прокинуться, розпитають і дізнаються про схему бази. А ми з тобою Мік у форт.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Розділ 31. Пастка.

Інтерлюдія.

Хорт замаскував свій мотоцикл і сидів сам окопувався, робив лежак, щоб бандити не побачили його, не змогли виявити при пересуванні та коли здетонує вибухівка. В них також були прилади нічного бачення, тому він дотримувався обережності. Метрів за триста від нього під найближчим пагорбом закопувався Ден, ніч була зоряна і його було добре помітно по сигнатурі тепла. Хорт визвав його по зв'язку.

— Ден як ти почуваєшся, не полізеш уперед як минулого разу?

— Ні, я вже трохи охолонув. Тут мені хлопці дали таку можливість поквитатися. Я не підведу.

— З літуном освоївся?

— Та там простіше простого, тільки розклав додатково запасні гранати на пагорбах, за допомогою магніту на летуні підбиратиму і потім скидати їм гостинці.

— Не ризикуй і не лізь на рожен.

— Я помщуся, запишу, що все зробив, а потім ще раз, те саме. - посміхнувся він. - Старий став, все записую, але не пам'ятаю куди.

Він почав знімати зі спини рюкзак, потім поколупався в ньому, витяг пакет і поліз на пагорб встановлювати та маскувати свій розвідувальний дрон. Став на одне коліно, обережно підвівся над пагорбом і почав роздивлятися дорогу. Від сюди до них було близько п'яти кілометрів, з пагорба помітно було, як вони шикувалися на кілька колон для руху.

— Усі ще стоять, збираються виступати. - передав він по зв'язку - Треба знищити їх, якнайбільше. Кожен убитий бандит. - це чиєсь врятоване життя у найближчому майбутньому.

— У мене все готове. Ти як? - сховав я під накидкою все, що було на поверхні.

— Я теж майже готовий. Зараз я тебе перевірю. - підлетів персональний розвідник і покрутився над замаскованим місцем. - треба додати пару кущів або гілок, сильно чисто у тебе в окрузі.

— Зроблю. - акуратно переніс гілку старого дерева і замаскував усе ще раз.

— Я турелі прикопав для відволікання уваги. Як будуть у зоні стріляй.

— Прийнято.

— Виїжджають. Перевір моє маскування і завмираємо поки не під'їдуть.

Ден закрив свою лежанку, і я перевіряв усе нормально, ні в якому діапазоні його не було помітно. Тепер режим радіомовчання до активації мін. Тиша. Пройшло близько години поки не з'явилися перші машини, бандити, що йдуть попереду, на байках вискакували на пагорби та перевіряли ситуацію попереду руху в живу.

10% колони заїхало в заміновану місцевість, 30%, трохи розтягнута колонна не всі увійдуть до зони поразки. 70% все, активація.

З боку яру пролунав гучний вибух. Тимчасовий проміжок між першим та іншими становив трохи більш ніж половина секунди, проте визначити, скільки вибухів було, це будь-якого досвідченого вуха буде складно. Канонада тривала майже хвилину, потім пішли поодинокі вибухи, щось горіло вибухало, хтось звернув з дороги та нарався на заміновану пастку.

— Зараз побіжать ... - пророкував Хорт. - Якщо там, звичайно, залишилося кому атакувати. Запускай Ден летуна, я вмикаю турелі.

Заторохтіли постріли, бандити почали огризатися. Полетіли у бік турелей гранати та ракети. Пролунали вибухи.

Хорт чекав, причаївшись і приготувавши гвинтівку. Поруч із ним поки стояла тиша. Його розвідник показував вогонь і миготіння на місці підриву, а їх розвідники, що залишилися, намагалися знайти супротивника. Ден бурчав:

— Ну, що ж вони, залягли! Йти вперед вже нема кому, чи що? Усіх уламками посікло.

— Бачу головного бандита в бойовому скафандрі, що з великої машини, збирає всіх до групи. Ховається зараз під перекинутою машиною, йому, мабуть, повідомили, що банда, яка їхала знищувати форт, майже перестала існувати. Було десь двадцять п'ять машин, тепер залишилося сім і мотоцикли, і будь-хто, хто поворухнеться, потрапить в мене під турелі. Запускай летуна і кидай гранати, доки вони не очухалися.

— Перша партія пішла, - сказав Ден. Пролунали вибухи та постріли. Мотоциклісти крутилися на відстані, намагаючись знайти супротивника й іноді підриваючись на закладених гранатах.

Головний бандит групи злякався та затаївся біля своєї машини, на дорозі метушаться вцілілі бандити, шукають порятунку. Була спроба вийти з пастки, зібраними силами посунулись на прорив, а виявилось, що й нема куди тікати, навколо все заміновано. Тут ще й зверху прилетіло і розкидало зібрану групу і цілі машини, що залишилися на місці підриву.

— Друга партія, запускаю, помітили хто їм гостинці кидає, намагаються збити.

— У мене лишилося дві турелі, решту вибили. - раптом пролунала канонада, бандити накрили великий квадрат разом з турелями, одна з машин, що не потрапила на міни, опинилася з ракетами та пострілом зробила коридор для виходу решти з мінного поля.

— Я все Ден, у мене вибили всі турелі.

— Ще захід. - знову пролунала канонада та постріли. Почав сваритися Ден.

— Усе і я відстрілявся, мого літуна збили. Нам залишилось самим виходити.

— Мік сказав чекати. Сиди не лізь нікуди, вони мають бути тут. А то знову буде як минулого разу.

— Сиджу. - пробурчав він.

У цей час бандити почали формуватися групами по дві три людини та виходити акуратно із замінованої місцевості своєрідним коридором. Іноді лунали вибухи, хтось не туди пішов або це на машинах щось вибухало. Яскрава зоряна ніч була додатково освітлена пожежами та криками поранених. Плазмові гранати змогли на шматки рознести більшу частину, залишилося не більше 20% вцілілих від усієї групи разом із пораненими. Пройшов деякий час.

— Мисливці, що тут у вас? – пролунав голос у зв'язку.

Запитував Мік, заходячи з задку колони бандитів на кораблі під пеленою.

— Воюємо, - коротко відповів Ден - все, що готували, все розтратили. Сидимо на вас чекаємо.

— Спостерігаю точку збору залишків і кілька людей намагаються самі втекти звідси на мотоциклах. - поінформував Мік.

— Банди всі такі, як запахло смаженим кожен сам за себе. Це осередки ще можуть організуватися, а тут і ватажка поранено. Ось вони й роблять ноги на всі чотири сторони. - розповідав Хорт.

— Випускаю дрон, запропоную їм здатися.

— Марна трата часу. - відповів кіборг.

— Всім бандитам пропоную здатися! - розпорошувався Мік, але у відповідь полетіли ракети та мало не збили розвідника.

— Вогонь. - скомандував Тех, пролунали вистрілили з гармати, запрацювали турелі, викошуючи залишки опору. Десять хвилин обстрілу й залишки попросили допомоги та милості.

Контрольний обліт території, відключення мінного поля та сканування залишків розбитої колони. З тих, що вижили, залишилося дев'ять поранених бандитів, з них без медичної капсули будуть жити максимум четверо. Усі у рваних комбінезонах та броні куртках, схожі на безпритульників з підвороття. Деяких сусідів в машинах, що лежать поруч, на шматки рознесло. Швидко допомогу можна не викликати. Якщо і залишилися живі, то це на пару хвилин.

— Периметр чистий, - прозвітував Мік - мисливці можуть вибиратися, ми злітаємо за втікачами.

— Прийнято. - відповів Хорт. - Пішли Ден подивимося, що тут залишилося.

Відмінно розуміючи, що бувають ситуації, що вимагають якнайшвидшого завершення операції, а до завершення тут ще багато часу і поки не до відпочинку, та й відпочивати зазвичай хочеться вже отримати остаточний результат, а тут ще справ і справ у цьому хаосі.

Після того як корабель сів поруч із залишками бандитської колони, ми розбрелися по машинах, розбиратися зі здобиччю. Тех нікого не питав, сказав треба все корисне завантажити та перевезти у форт. Ми розподілилися, самі розбиралися зі здобиччю та зносили все корисне до кур'єра. Ден разом зі своїм напарником помчав збирати робочу техніку. Цілих бандитів склали осторонь і надали першу допомогу. Кіборг, забравши з корабля технічного дроїда, перевозив уцілілі ракети та інше озброєння. Залишивши мені самого розбиратися з охороною периметра й оглядом всього, що сталося, сказав потрібно вчитися. Розподіливши дроїдів, що залишилися після боїв, виставив охорону периметра, додав до них розвідників, щоб моніторили округу. Тех забракував, показав помилки, переробив все, такі діла, жодного дня без навчання.

Завантаживши по максимуму, вирушили у форт. Поїхали втрьох, адже ще розвантажувати треба буде, а назад ми потім привеземо мисливця, зараз важливий час, підчепили пару машин на тросах до корабля, щоби швидше все перетягнути. Корабель погано йшов, невеликий опір та

різне навантаження на двигуни, але так буде швидше. За кілька годин упоралися, решту дороблять мисливці. Настрій був чудовий, світило сонечко, на небі ні хмарки, одну справу майже зробили, прибрали загрозу від найближчої банди. Так було потрібно для спокою регіону, переконував я себе, якби не ми, то вони стерли б форт разом з нами.

Завезли назад мисливця на місце бою, а самі вирушили до бункера, подивимося, що там Іс із Філом вирішили з рабами та рештками бандитів. Вони збиралися перевірити базу та корабель на наявність потрібних нам речей.

Прибули, тут вже ходили звільнені раби, збиралися до груп і вирішували хто куди вирушить - чи то на сусідні ферми, чи то в прилеглі селища. Тех розмінував бункер та зняв із рабів нашійники. З бандитами вони вирішили по простому, у розумінні колишніх рабів, які сильно завинили закопали в пустелі, частину на місці розстріляли. Десь двадцять п'ять колишніх рабів виявив бажання тут залишитися, оскільки їм не було куди йти. Ми обіцяли через декілька днів заїхати та домовитися про купівлю врожаю та продуктів для нашої бази. Привезти деяке обладнання та налагодити зв'язки, коли вони тут розберуться хто керуватиме. Загалом день видався насичений, завантажили частину потрібного нам обладнання та озброєння і після обіду вирушили у форт. Так пройшли три дні напруженої роботи з перетягування, ремонту, сортування, встановлення всього того, що ми притягли. Перебрали зброю та техніку, частина піде в оплату новим господарям бази за врожай, частина залишиться у форті. На поясах у ватажків банд виявилися два портативні модулі енерго-щита. Їх я віддав Іс. Дуже вже мені сподобалася думка отримати всій команді подібне, а поки що таке було у мене й кіборга на бойовому скафандрі. Було багато чіпів і кристалів з базами або з відео, збирався з ШІ розблокувати, а поки що скидав усе разом до рюкзака.

Злітали на місце розбирання корабля, на якому я впав на планету, забрали цікаве нам обладнання у кочівників. Вони запрошували нас у місто на свято, яке має бути через тиждень. Я пообіцяв бути, на поверхні у нас вже не було завдань і ми з кіборгом вирушили на базу. У форті залишилися мисливці, Філ та Іс.

На вечір відігнали корабель на базу. Не встигнув спуститися і знову потрапив у чіпкі руки Ліки. Розморозили та вилікували миловидну стару зі сквернім характером. Коли вона на мене дивилася я відчував, що на мені порахували все спорядження та оцінили, зажадала від нас звіти о рейдах та затратах. Я збіг до мед відсіку, ніколи не полюбляв тяганину з документами. При підготовці до процедури занурення на лікування згадав про псі кристал, який я приліпив до тіла, виявилось він майже весь розчинився. Вона загорілася новою ідеєю експериментів. Мені приліпили ще пару, і змусили лягти в мед капсулу на всю ніч. За звітами ШІ на базі було все спокійно. Потрібно довчити бази. Кришка закрилася.

Прокинувся, кришка відкрита.

— Привіт Міку, як почуваєшся? - запитала Кіра. Вона смикала локон волос, зазвичай так робить як нервує.

— Начебто нормально, а що є дивні свідчення? - знову щось накрутили.

— Ні. Ні, все гаразд. - відразу почала відмовлятися вона, - ось дивись. - і скинула мені файли перевірки стану організму. Справді, нічого такого немає, порівняв із попереднім. Гаразд, почуваюся нормально.

— Скидав наявну проблему організму після вашої мед капсули, що за дивні почуття після вашого лікування, ви розібралися чому це таке зі мною трапляється?

— Так – одразу зам'ялася вона – це вбудована процедура для покращення стану військових на кур'єрі, щоб у них завжди були гарні думки після лікування. - затараторила вона - Ми все відключили.

— Зрозуміло. Дякую за діагностику та лікування піду я працювати. А де Ліка?

— Спить.

На ранок всі займалися своїми справами я поїв, провів тренування, переглянув чергу навчання баз і мене викликав Тех.

— Вітання. Сьогодні треба з'їздити на базу фермерів, я за ніч підготував усі матеріали їм на продаж. Збирайся, захопи Джо, настав час йому в форт перебиратися, тут мало що йому роботи. За пів години зустрічаю на вході на сьомого поверху.

— Збираюся. - через відведений час ми вже вантажилися на глайдери та вирушили в дорогу.

Добиралися ми довго, це не те, що на кораблі пересуватися, і надвечір були на місці, але нас ніхто не зустрів. Все було відкрито, і ніхто не відгукувався по зв'язку і не відповідав на запити, але світло в коридорах бункера горіло. Пішли вони звідси, чи що. Дивно, збиралися ж залишитись, та й світло горить.

— Тех, що тут трапилося? - він запустив розвідник при підході до бункера і зараз той залетів усередину.

— Схоже, тут усіх убили. - і скинув мені трансляцію з розвідника. У коридорах лежали люди. - Джо залишайся тут, ми з Міком перевіримо все усередині. Усі глайдери ставлю на оборону периметра. Якщо будуть проблеми відходь усередину.

— Прийнято. - відповів він і попрямував обладнувати собі позицію. А кіборг подався вниз, я пішов за ним. У тунелі бункера місцями мерехтіло світло і лежало кілька людей, деś за двадцять метрів від входу.

Підійшовши ближче і при цьому розшукав якихось дрібних звірят, що бризнули на всі боки від трупа, Тех підняв тіло і перевернув його на спину. Чоловік у віці, сліди нашійника на шії. Через сильні опіки обличчя його важко впізнати. Чим це його?

— Рухаємо далі! Поворот до системи керуванням базою метрів за сто п'ятдесят, там є система відео спостереження, можна буде подивитися, що тут сталося — я присів біля трупа і придивився до загиблого. Крім опіків, на тілі було безліч слідів укусів від дрібних тварин, але ось що дивно... У районі серця виднілася пропалена рана дивної форми.

Дивно, навіть на думку так відразу нічого не спадає, якою ж зброєю можна завдати таких пошкоджень. Далі наш розвідник почав зустрічати трупи, вони траплялися все частіше і частіше, ніби всі мешканці селища вирішили втекти в одне місце, і тут їх наздогнали. І майже кожен з колишніх рабів мав відмітку у вигляді пропаленої рани зі спини. Хтось вирізав бідолах ще до того, як вони обжилися.

— Це схоже на геноцид рабів, схоже ватажок банди найняв когось для зачистки старої бази, або місцеві розборки.

Відійшовши від чергового трупа, по дорозі розглядаючи мітки на стінах від цієї зброї, замислився. Якась хрінова картина виходила. Навіщо комусь посилати вбивцю, здатного

поодинці зачистити базу. Навіщо знищувати всі сліди та свідків.

— Тех у мене є теорія, чому тут усі вбиті, можливо сюди повернулися за чимось, що дуже цінно і його треба або терміново забрати, або знищити. Те, що ми не знайшли, коли минулого разу були на базі.

— Або вони вже все забрали та й пішли. - запропонував свій варіант кіборг. - чи чекали на нас.

Розвідники продовжували перевіряти кімнати, але живих не було, ми вже пройшли майже в самий кінець бази до центру керування, залишалися склади та кімнати персоналу. Раптом позаду один із «трупів» заворушився і встав. Пролунав голос.

— Ну, привіт Міку. Ось ми й зустрілися. - тіло виглядало дивно в обносках комбінезона.

— Ти ще хто такий? - відповів я.

— Ти мене що не впізнаєш, це я Грон ти вбив усіх моїх соратників і зруйнував все те, що я так довго збирав і створював. - почав підійматися ще один "труп".

— Що ти хочеш. - запитав Тех, але той його ігнорував.

— За все це ти помреш. А потім я знищу твою команду, корабель буде моїм та вся планета буде моєю. Ха.....- у грудях робота, заgrimованого під труп, виявилася дірка від пострілу Теха. Схожий на нього андроїд я знайшов на базі, що висів на стіні дев'ятого рівня.

— Схоже, це запис. - ствердно сказав кіборг. - Нас тут чекали. Напевно, до того моменту, поки ти не заговорив вони лежали в сплячці, це засідка. - навколо почали підніматися ще "трупи" - Вогонь.

Ми почали стріляти в тих, хто «ожив», з трьох з чотирьох влучень вони вже не вставали.

— Відходимо, швидко! — наказав Тех, одночасно врубуючи силове поле. - Мік, треба негайно вибратися назовні!

Я теж увімкнув поле і почав перевіряти шлях відходу в глибину бази, трупи продовжували вставати. Якісно тут все було замасковано.

Раптом одна зі стін вибухнула шматками металу і пластику і з її пролому вискочили два кіборги, захищені силовими полями та з клинками. Подібні вони були на побиту статую темного кольору. Вони розділили нас із кіборгом у коридорі.

— Це ж карателі. - почув я здивування від Теха - Відходь у глиб бази, я спробую впоратися.

Він відкрив вогонь по них, а іншою рукою витягав абордажний ніж. Постріли й кіборгів огорнула хвиля спалахів.

Ті одразу ж кинулися на нього. А зі зруйнованої кімнати почали з'являтися ще «трупи» андроїди з холодною зброєю.

— Ти помиратимеш повільно і мені принесуть твою гол... ву... бах, бах, упав «труп» на підлогу, а інший почав далі видавати звуки. - я буду.... І ват... ся ...на....т до ..ой .. га .. за пук.....ім... - щось не працює і я добив залізяку. Але вони й далі лізли з кімнат. Тех продовжував відбиватися від кіборгів, що насадили на нього. Я йому вирішив допомогти та кинув у спину його супротивників плазмову гранату. Пролунав вибух, відразу ж почала

обвалюватися стеля і стіни тунеля, я виявився відрізаний від Теха, схоже тут погано будували. Але при обвалі помітив, як він вже добивав одного, відкинутого йому під ноги вибухом, завдяки гранаті перевантажилось його силове поле.

— Відходь углиб бази. - радив кіборг.

З сусіднього зі мною приміщення вискочив така ж статуя з клинками та кинулась на мене. Робот, змахнувши клинками, обрушив на мене всю свою зброю, затиснуту в маніпуляторах, але на його шляху з'явився силовий щит мого скафандра. Це врятувало мене та відкинуло далі коридором на підлогу. Він підскочив і намагався продавати поле. Я стріляв і ефекту не було, все рикошетило. Лежачи на підлозі, зміг підбити йому ноги, він похитнувся і почав завалюватися на підлогу.

Втім, зрадіти я навіть не встиг. Хитра тварюка викрутилася, встромивши клинок у підлогу, вирівнявся. Я тільки встиг трохи відкотитися і встати, судомно стискаючи витягнуті ніж і клинок. Десь за завалом пролунав ще один вибух. Поглянемо, що я там вивчив за бази холодної зброї. І ми зішлись.

— Ці тварюки вибухають. - відзвітував кіборг, десь пролунав ще один вибух. - Я пошкоджений, стався ще один обвал.

Почав пропадати зв'язок.

Мені було не до цього, я все сприймав фоном. Удар. І я ледве встигаю відскочити вбік від клинка, що пролетів дуже близько. Удар. Мене вдавлює у стіну тунелю, а проклята заліззяка знову намагається продавати щит. Вивертаюся, а кіборг заганяє в стіну свій клинок. Слава богу не в мене. Полегшено відзначаю я, спрямовуючи свою зброю до машини, що завмерла на мить, та намагається витягнути зі стіни свою зброю.

Ривок і мені виходить продавати та встромити йому в груди клинок, щось там заіскрило, і він смикнувся. Але не відступив, продовжуючи виконувати покладену на нього команду. Я відбіг на кілька метрів.

Вихопивши голкомет, почав стріляти в карателя, при цьому намагаючись потрапити в частину де замкнуло, але продовжуючи від нього відступати, пам'ятаючи, що вони вибухають. Хитра тварина швидко зрозуміла, що захисного поля немає і її слабку точку розстрілюють та постаралася прикритися, але було пізно. Дві чи три голки зачепили щось усередині, і він вибухнув. Мене відкинуло метрів на кілька метрів і знову стався обвал. Силове поле відключилося, а мене приклало об стіну.

— Блять.... - вилаявся я в слух і помітив як один з роботів «трупів» зреагував на мої слова і включився запис.

— А ти живучий, запускаю протоколи розгерметизації пасток.

— Заткнися. — і вистрілив у привалений «труп». Той сіпнувся і замовчав.

— Тех, ти мене чуєш. - викликав я його через зв'язок. - я живий, але тут прохід до тебе завалився.

— Пошкоджений..... Відновлююсь. - зв'язок пропадав.

Десь у глибині складів пролунав приглушений вибух, потім другий і третій. Не подобається

мені все це. Я піднявся перевірити стан бронескафандра та батареї. Погана справа, потрібно заряджатися, силове поле відключено.

— Тех я піду перевірю, у мене тут вибухи були. Як тільки з'ясує, прозвітую.

— Прийня.....то..... ежноам.

Я пройшовся кількома кімнатами по лівій стороні коридору, порожньо, а потім завернув до складів. В одному з коридорів зустрів робота «трупа», що пересувався з рюкзаком на спині, я його пристрелив. Щось не сходиться, звідки тут цей збирач. Мабуть, забрав усе, що тут приховано і збирався на вихід. А отже, тут існує запасний прохід. Ось тільки де, зняв з нього рюкзак потім погляну! Він йшов у моєму напрямку, це означає що в протилежному боці є вихід. Заглянемо до складу, звідки він прийшов. Я відчинив двері й очманів. Вибухи, що відбувалися в глибині, зруйнували блоки, що захищають бункер від аномалій. І з однієї такої виповзали такі знайомі мені великі ящірки. Акуратно зачинив двері, але, на мою думку, мене помітили, далеко вдарив пси удар. Добіг до іншого боку складів, минаючи завал, а тут в одній кімнаті аномалія з лісом усередині, а в іншому складі схожа на планету, де ми добували корінь, за мембраною знайомі скелі. Запасного виходу ніде було помітно, або десь приховано. Повернувся до завалу, коридором луною віддавалися глухі удари, ящірки вперто ламали двері.

— Тех я спробую піти в аномалію, це котрий ліворуч від входу, ставитиму мітки. – звітував я. – Тут не має де тримати проти них оборону, йде натовп ящірок. Схоже, тут є десь запасний вихід, потрібен георадар. – скоромовкою видавав я. – Буду живий повернусь. Спасибі за все.

— Я зрозумів,.....ро.....щухід і ч.....що не.підуати.

— Прийнято. - я побіг.

Вже з'явилися перші ящірки. Ходу. Увімкнув поле і заскочив в аномалію, ззаду ляснуло близько п'яти пси ударів.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Епілог

Я сидів у печері на виступі скелі, поряд горіло багаття, спостерігав звідси, як сонце підіймається над горизонтом. Небо повільно освітлювалося відтінками рожевого, помаранчевого і золотого, сонце повільно підіймалося вище, огортаючи світ своїм теплим сяйвом. На мій погляд, мені відкривався захопливий вид на пейзаж унизу. Величезне море дерев і трав м'яко погойдувалося під ранковим бризом, стаючи пишними і яскравими у вузьких ущелинах цього суворого світу. Густа рослинність створювала приголомшливий контраст з оточуючими її суворими скелями й кам'янистою місцевістю. Ущелини простягалися далеко в далечінь, створюючи ковдру зелені, що заворює, серед безплідних скель.

Раптом сонячне проміння торкнулося верхівок дерев, вся сцена, здавалося, ожила. Роса на листі блищала в ранковому світлі, а м'який шелест листя створював заспокійливу симфонію. Птахи почали щебетати, їхні крики луною розносилися по ущелинах, світ прокидався.

Перебуваючи на піднесенні, я відчував трепет і здивування перед красою цієї чужої планети. Ніколи у житті не спостерігав такого видовища. Це було нагадуванням про те, що навіть у найрізноманітніших суворих умовах життя може процвітати та розвиватися. Це видовище наповнило мене почуттям спокою і благоговіння, і я цей момент намагався зафіксувати це на згадку в кристал, побаченні краса змусила мене бути вдячним всім тим хто мене навчав, і за можливість залишитися в живих і стати свідком такого захопливого світанку в цьому невідомому світі.

Але ці всі миті залишимо в пам'яті на потім, а зараз сувора дійсність постала переді мною. Повітря тут було насичене запахами, бойовий скафандр спокійно працював у цій атмосфері. І протипоказань щодо її складу не було, я іноді відключав шолом, щоб поїсти. Внизу скал кипіло своє життя, там постійно хтось на когось полює, приблизно, як у нашому світі павуки ловлять мух, жаби ловили павуків і мух, жаб ловили гадюки, лелеки їли всіх. Обіг їжі в природі. Так і тут в аномаліях виживає найсильніший і існує свій цикл, збудований самою природою і тваринами, що населяють цей світ.

Внизу, десь у лісі залишилося кілька десятків ящірок, що гнали мене до самого вечора. Вночі я ледве відірвався від них у лісі. А зараз спостерігаю картину з висоти, вони планомірно досліджують ліс, та поїдають місцеву живність. Або мене шукають або здобич у цьому світі. На мій погляд, це був якраз світ, де ми з кіборгом полювали на коріння.

За ніч я перебрав рюкзак бандитів, багато чого знайшлося цікавого, і кристали з базами, і чіпи, і зброю, і запасні обойми до неї, і незрозумілі мені речі. Але найбільша знахідка, яка, ймовірно, врятувала мені життя, це були псі кристали штук п'ятдесят. Мене в сутінках загнали в тупикову ущелину і поки я ліз на верх по скелі, ящірки мені в спину били в слід псі атакою. Скільки разів я не рахував, але набігло їх багато. А вночі біля вогнища розкрив рюкзак і зрозумів, що всі атаки поглинули кристали псі, які я ніс за спиною і тепер вони світилися сильніше за багаття. Трохи виспався, відпочив і зі світанком зібрався в дорогу.

Перекусивши підстреленою та засмаженою на багатті пташкою, я збирався вирушати далі. Внизу почалося ворухіння, і дрібні ящірки пролізли на верх, схоже вони відчувають псі кристали або мене. Я вибрався на плато з дрібним чагарником і попрямував у бік річки, що виднілася на горизонті рівнинної місцевості. Через годину повільного бігу помітив перші ознаки моєї впевненості, що це все-таки планета з рослиною коренем. Дуже схоже дерево росло у низині. Я вистрілив кілька разів у нього з голкомета, і воно стрепенулось, шукаючи супротивника і розкидаючи навколо свої голки. Спробуємо обійти та заманити в цю пастку ящірок, зайнявши зручне місце, почав чекати. Через годину підтвердилася моя теорія, що ящірки відчувають мене чи те, що я несу, вони перли коротким шляхом, не йдучи моїми слідами. Ну, подивимося, що буде. Спершу забігли маленькі в низину, а потім великі й тут пастка зачинилася. Вирвалися коріння з ґрунту і почали затягувати ящірок. Але минуло якийсь час і помітив, що ящірки не такі прості, вони й не здавались, але й дерево не могло з ними впоратися, і згряя все прибувала.

Гадаю, досить спостерігати і я побіг по каміннях назад до виходу з аномального міру у свій, ззаду рослинний монстр схопив моїх переслідувачів. Там усе ще тривала боротьба, обплутані коконом колючих гілок тварини вперто намагалися звільнитися. Мабуть, вони або імунні чи були захищені від отрути кореня. Монстр підтяг їх зовсім близько до своєї основи, безліч товстих зелених гілок хижо здіймалися в повітря, ніби передчуючи бенкет. Але ящірки добре гризли ці корені, ще не зрозуміло хто кого. Дивна, дуже незвичайна істота нагадувала величезний м'ясоїдний чагарник, що ловить і поглинає видобуток тисячами живих ліан, пагонів та вуликів.

Побачене викликало сплеск адреналіну, цей був більшим, ніж ми зустріли. По найближчому каменю розповзалася зелена маса, що складається з хижих гілок та пагонів. Вони дерлися по низині, повзли по каміннях, повільно, але, мабуть, пересуваючись у всіх напрямках з низини, охоплюючи все більше і більше ящірок. Я наблизив зображення в бойовому скафандрі та розрізнув сітку прожилок зелених гілках, а інші колючі стебла здавалися висохлими й мертвими, але продовжували впевнено повзти в загальній масі.

Схоже, рослинний корінь виявився істотою, що пересувається на своїй частині планети, він випивав соки з землі або того, кого спіймав і рухався далі. Іноді залишаючи свої паростки для контролю території. Чи випадковістю є напрямок руху або рослина відчуває, що тут є здобич, а може він обходить територію і там, де є пошкоджені його «гнізда» і починає полювати. Невідомо. Я нічого не знав про цю кореневу систему та її можливості, крім стійкого почуття небезпеки, і того, що з нею не варто зв'язуватися. Тут потрібно багато гранат, кілька бомб або мінне поле на шляху, щоб це все зупинити. Все перелічене вище говорило лише про одне — треба швидше забиратися звідси, хто кого з'їсть мені було не зрозуміло, але явно зіткнулися дві не слабкі сили. Спробую повернутися, можливо, там біля аномалії мого світу нікого немає. Завернув дугою до лісу.

Акуратно і тихо, наче кіт заглибився в нього, завмер, ще трохи постояв, прислухався, даючи зору звикнути й рушив далі. Ранкове життя зовсім інше ніж нічне. Звуки, шарудіння, все було абсолютно іншим, якщо так можна сказати, природнішим і живішим ніж уночі. Навіть запахи загострювалися й іноді виявлялися новими, незнайомими нотками. Ось і зараз я завмер, прийняв, не розуміючи, чому мене насторожив цей дивний, незрозуміло, на що схожий аромат.

Клинок безшумно покинув ножни. Всім своїм єством відчував, як на мене, хтось дивиться. Небезпека відчувалася не так, як при зустрічі зі звірами, це було інше, гостре почуття пекучого інтересу, яке й штовхнуло мене вперед.

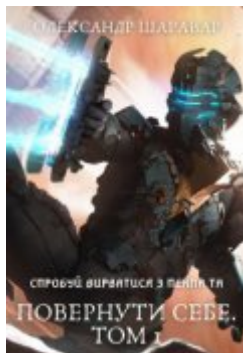
Кінець першої книги.

Наступна частина.

Невідома планета 2 читати книгу онлайн на Букнет (booknet.ua)

Кінець

З цією книгою читають

Бойова фантастика

388725

[Повернути себе. Том 1](#)

Олександр Шаравар 134252

Бойова фантастика

418878

[Реактивація](#)

Кулик Степан 68471

Бойова фантастика

427825

[Невідома планета 2](#)

Олександр Кваченко 756

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

БЕЗКОШТОВНІ КНИГИ ОНЛАЙН - READ-BOOK.NET

[READ-BOOK.NET](#) - ОНЛАЙН КНИЖКИ - ЧИТАЄМО В ЕЛЕКТРОННІЙ БІБЛІОТЕЦІ